

Модиче на Зодиака

Рецепта
за
успех

Кати
Хонкинс

Издателска къща „Хермес“

КАТИ ХОПКИНС РЕЦЕПТА ЗА УСПЕХ

Превод: Светла Ганева-Морисън

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти за съвет към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

На Тори много ѝ се иска да се запише за училищната екскурзия до Италия, но майка ѝ няма възможност да отдели толкова пари. Момичето се срамува от бедността си и я крие от приятелките си, които са от по-заможни семейства. Когато узнава, че е избрана за Момиче на зодиака и получава като подарък страхотен мобилен телефон за връзка със звездните си наставници, Тори си мисли, че от следващия ден я чака бляскав живот. Скоро обаче разбира, че човек трябва да се потруди, за да стане звезда.

ПЪРВА ГЛАВА

ЛУДЕТИНИТЕ

Иска ми се, иска ми се да можех да отида — казах си, когато класната ни, госпожица Крейтън, направи съобщението.

— От следващата седмица започвам да събирам имената на всички желаещи осмокласнички — продължи тя. — Тези от вас, които решат да ходят, трябва да се запишат преди края на май, което означава, че имате само две седмици.

Училищна екскурзия до Венеция. Четири дни в слънчева Италия. Исках да отида повече от всичко на света.

— Ще се запишеш ли, Тори? — попита Джорджи, когато звънецът удари и излязохме от класната стая за голямото междучасие.

Вдигнах рамене, сякаш ми беше безразлично.

— Може би — отвърнах.

— Аз определено съм там — намеси се Меган, като ни настигна и ни хвана под ръка. — Мама каза, че мога да отида на следващата екскурзия, независимо докъде ще е тя.

— Аз също — каза Хана и се хвана за Меган.

— И аз — добави Джорджи, — което означава, че е задължително да дойдеш, Тори. Няма да е същото без теб. Лудетините се отправят към Европа.

Хана, Меган, Джорджи и аз наричахме себе си Лудетините. Като бях малка, мама се обръщаше към мен така, когато правех бели. А аз и приятелките ми сме си доста щури и името ни пасваше напълно.

— Във Венеция не е чак толкова готино — рекох. — Фрашкано е с туристи. Флоренция е къде-къде по-интересна. — Хм. Не че бях стъпвала в някой от двата града, но бях чувала леля Фийби, която доста обикаляше, да казва, че в последно време Венеция гъмжи от толкова туристи, че хората едва се разминават.

— Трябва да дойдеш — настоя Хана. — Какво като има тълпи от хора? Ние ще сме едни от тях.

— Дааа! — възкликна Джорджи. — Идваме, Италия!

Стомахът ми се сви на топка. Щях да изпусна страшно много. Но нямаше как да им кажа истинската причина, поради която не можех да отида.

— Си, синьора, паста^[1], капучино, тирамису — изредих, опитвайки се да си припомня всички италиански думи, които бях чувала, та да отклоня опитите им да ме убедят да замина. Трябваше да измисля някакво хубаво извинение, на което да се хванат.

— Лингуини^[2], Ботичели, спагети — включи се и Меган.

— Да Винчи, Мадона, пицария, Рим — допълни Хана.

След това подхванаха песен, която бяхме учили в часа по музика миналия срок. Тогава заместващият учител ни караше да пеем песни от целия свят. „Опитвам се да разширя кръгозора ви“ — обясняваше ни той, докато ни преподаваше фолклорни песни от различни страни, като се започне от Италия и се стигне до Айдахо. В края на срока обаче мисля, че бе доволен да разшири своя собствен кръгозор, премествайки се в друго училище, където възпитаниците не бяха музикални инвалиди.

— Когато на небето изгрее кръглият като огромна пица лик на луната, любовта... — пееха приятелките ми дружно и фалшиво, при това с ужасен акцент.

Няколко момичета от девети клас минаха тичешком край нас и ни изгледаха, сякаш не бяхме с всички си. Престорих се, че не съм с групата, но Джорджи ме дръпна обратно, а Хана и Меган паднаха на колене, сложиха ръка на сърцето си и продължиха да крещят с пълно гърло.

Съвсем бяха изперкали. До една. Със сигурност щяха да си изкарат страхотно във Венеция. Така, както беше сигурно, че аз при всички положения нямаше да отида с тях. Нямаше и капка надежда.

В междучасието излязохме на двора, седнахме на една огряна от слънцето пейка и започнахме да си правим прически. Когато се запознахме, единствено Джорджи имаше дълга коса, но след като се сприятелихме, решихме всички да си пуснем косите, така че да можем да си играем на фризьорки. А дългата коса е най-подходяща за целта. Джорджи и Мег са руси, обаче косата на Мег е по-тъмна и гъста, а на Джорджи — много светла и рядка. Двете с Хана сме кестеняви, само

дето Хана наскоро си направи светли кичури. Изглеждат супер яко. И на мен ми се иска да имам кичури, но това е едно от нещата, които трябва да добавя в списъка „няма да стане, освен ако мама не спечели от лотарията“.

Според мен Джорджи е най-хубава от нас четирите, макар че Меган и Хана също са красиви посвоему. Хана би могла да мине за испанка. Тя е мургава и има невероятни тъмнокафяви очи, които изглеждат огромни, когато им сложи грим. Меган има симпатично лице, теменуженосини очи и мъничко като на кукла носле. Но от всички нас, момчетата обръщат най-много внимание на Джорджи и мен. Хана и Меган твърдят, че е, защото и аз съм готина, но понякога се чудя дали момчетата не говорят с мен единствено за да се доберат до Джорджи.

Нямам кой знае какво самочувствие. Някои дни определено изглеждам добре, но ще изглеждам къде-къде по-добре, ако косата ми е с подходяща прическа и си купя грим и някоя и друга нова дрешка. Обаче се съмнявам, че това ще се случи скоро, защото семейството ми едва свързва двата края, така че е трудно да поддържам имидж. Повечето от дрехите ми са от магазини за втора употреба и се опасявам приятелките ми да не разберат. В училище момичетата, които не са облечени по последна дума на модата, ги наричат „кръпки“, защото дрехите им не са от известни марки. Меган, Джорджи и Хана си нямат и идея, че съм най-голямата „кръпка“.

— Според мен във Венеция трябва да изглеждаме направо умопомрачително — каза Меган, като среса назад косата на Джорджи и започна да я сплита.

— Напротив. Мисля, че трябва да сме облечени спортно — намеси се Хана.

— Да — съгласи се Джорджи, — спортно-елегантно. Там може да попаднем на готини италиански момчета, с които да пофлиртуваме.

„О, не! Момчета! Италианци“. Не се бях сетила за това. Ако някоя от приятелките ми си хванеше гадже италианец, нямаше да съм там и щях да изпусна всичко. Ами ако и *трите* си хванеха гаджета и се целуваха за първи път?! Напълно възможно беше. Чувала съм, че Италия е страшно романтична страна. Ромео и Жулиета са оттам и са били влюбени до уши. Освен това съм чувала, че италианските момчета са с гореща кръв. Не че съм много сигурна какво точно

означава това и дали кръвта им наистина е по-гореща от нашата, задето живеят при по-топъл климат. Както и да е. Очевидно са по-отворени от английските момчета, голяма част от които изглеждат по-увлечени по компютрите, отколкото по момичетата. При всички положения щях да изостана светлинни години в изкуството на любовта. Щях да бъда като Пепеляшка, зарязана сама въщи, докато всички останали са отишли на бала. Пфу! Ще е супер гадно. Лудетините правим всичко ново заедно, така че да можем да го обсъждаме дружно и да коментираме как се чувстваме.

— Ау! — изписка Хана и подскочи, докато сресвах косата ѝ на конска опашка. — Боли!

— Извинявай — отвърнах и продължих да реша по-внимателно. Не исках да си го изкарвам на нея, но всички разговори през следващите няколко седмици щяха да се въртят около пътуването. След това щяха да заминат, а аз да остана сам-самичка. И като се върнеха, разговорите отново щяха да са за пътуването. А аз нямаше да имам какво да кажа, защото не съм била там. Щях да остана изолирана. Щеше да бъде ужасно.

За щастие Меган смени темата и започна да прави планове за уикенда. В близкото кино даваха нова комедия. Естествено всички си умираха да я гледат.

— Супер — каза Джорджи. — А после може да хапнем по нещо. Меган и Хана кимнаха ентусиазирано.

— По няколко от онези мексикански люти такос^[3] със сирене. Обожавам ги.

— Аз ще си взема сладолед — заяви Джорджи, — фъстъчен с... ягоди.

— На мен любимият ми е лешниковият — включих се и аз.

— Ще трябва да отидем на някоя ранна прожекция, например към шест вечерта, иначе мама няма да може да ме вземе — рече Хана.

Докато другите обсъждаха как ще стигнат дотам и после обратно до въщи и какво ще ядат, запресмятах наум. Трябваша ми пари за билет, за автобус, за хапване и кока-кола. Не. Нямаше начин джобните да ми стигнат. Получавах четири пъти по-малко от приятелките си. А някои седмици, когато положението бе наистина затегнато, мама и толкова не можеше да ни даде. Бяхме четирима — аз, по-голямата ми сестра Андреа и двамата ми братя — Уилям и Даниел. Поех дълбоко

дъх и се приготвих да приложя обичайната си философия: когато стане напечено, импровизирай.

— Няма да мога да дойда тази вечер. Мама е купила билети на мен, Дан и Уил за концерта на „Сайбър Куинс“.

— „Сайбър Куинс“? Леле, каква късметлийка си! — възкликна Джорджи.

— И си мълчиш цяла седмица — каза укоризнено Меган. — Това са най-търсените билети в града.

Хана ме сръга закачливо.

— Ами да, защо не ни каза?

— Мама ни съобщи едва снощи. Изненада ни, като се прибрахме у дома.

— Изненада! Жестоко! — извика Джорджи. — Майка ти е върхът. Щеше ми се и моята да правеше подобни неща. Бас лоя, че дори не е и чувала за „Сайбър Куинс“. Майка ти ще може ли да намери билети и за нас?

— Съмнявам се — отговорих, — мисля, че е купила последните.

— Вземи цифровия си фотоапарат — предложи Хана. — Направи много снимки, за да ни ги покажеш.

— Разбира се — отвърнах.

Почувствах се виновна, когато звънецът удари за час. Не само че нямах билети за „Сайбър Куинс“, ами и не притежавах цифров апарат, макар да бях казала на всички, че баба и дядо са ми подарили такъв за приближаващия ми рожден ден. Излъгах. Не ми харесва да го правя, но понякога просто е необходимо. Налага се да си измислям някои неща, за да не ме помислят за абсолютна загубенячка. Приятелките ми имат заможни родители, които им купуват последните модели айпод, мобилни телефони с камери, компютърни игри и модерни дрехи. До една имат телевизор и компютър в стаите си. А аз си нямам дори собствена стая. Даже може да се каже, че нямам и свое легло. Деля една стая със сестра си Андреа, с която спим на двуетажно легло. Понякога спя на дивана на първия етаж, защото има повече място, макар че него пък се налага да го деля с котките ни Мармит и Мийтлоуф. (Брат ми Уил ги кръсти така. Мармит е черна, а Мийтлоуф е сива на тъмни райета.)

Във всеки случай приятелките ми определено щяха да ме зарежат, ако бяха наясно с положението ми и колко по-бедни сме в

сравнение с тях. Когато започнахме да се движим заедно в началото на годината, за да не идват у дома, им казах, че правим основен ремонт на къщата: кухня, баня, всичко. Продължавам да им разправам за главоболията ни около майсторите, които все „се издънват“ с нещо. Това бе израз, който многократно бях чувала родителите им да употребяват.

Засега не са идвали много у нас, но когато се случи да наминат, извиненията ми звучат правдоподобно, защото къщата ни изглежда така, сякаш наистина е в ремонт. Стените са като на кърпки — осеяни с петна от бои тук и там, където сме опитвали различни цветове, без обаче да можем да си позволим да ги преобядисаме. Няма пътеки по стълбите, а килимите в стаите са протрити. На места по пода има надигнати дъски. Цялата къща изглежда така, сякаш има нужда да се срина до основи и да се построи наново, така че историята ми никога не бе поставена под съмнение.

Понякога си мисля, че Джорджи може да се е досетила, но така и не е дошла да ми каже нещо. Поне засега. Ала макар момичетата да се отбиват рядко, ми е напрегнато, защото се опасявам, че Андреа, Уил или Дан неволно могат да разкрият лъжата ми. Така че гледам да се събираме у Меган, Хана или Джорджи. Казвам им, че вкъщи пак цари пълен хаос или че скелето не е стабилно, или пък че е спряла водата и други такива. Те се отнасят с такова разбиране, че чак ми е неудобно. Още повече че на Джорджи явно ѝ харесва да идва у нас и все носи по нещо — я някой невероятен сладкиш, я скъпи шоколадови бисквити или пък любимия ми сок от бъз.

Всичките ми приятелки са супер мили. Канят ме на гости с преспиване у тях, когато се поувлека с историята за главоболията около майсторите. Като миналата седмица например — казах, че водопроводчикът е спукал тръба и че навсякъде е наводнено. Най-много обичам да ходя у Джорджи. Там е страхотно. Имат пет спални. А в къщата живеят само тя и майка ѝ. И понеже Джорджи е единствено дете, на практика имат три свободни спални. *Цели три*. Искане ми се да можех да поживея у тях известно време, макар че дълбоко в себе си знам, че ще ми е мъчно за семейството ми и особено за котките. В сравнение с нашата, къщата ѝ прилича на дворец. Когато съм там, се чувствам като принцеса. А и родителите ѝ никога не ѝ се месят. Не е

като у дома, където не можеш да се усамотиш дори и в банята, тъй като все някой ще ти почука на вратата и ще ти каже да побързаш.

Някои дни, като днешния, е супер кофти да си беден. Петък е, дванайсети май. Вечерта всичко живо ще излезе и ще се кефи на топлото време. Със сигурност поне половината ми съученици ще бъдат навън. Ще отидат на кино, а после ще се мотаят насам-натам. Някои от по-големите момичета от нашето училище също ще бъдат там, перчейки се с новите си главозамайващи тоалети, които са си купили. Вероятно там ще има и момчета от гимназията „Марбър“, която е по-надолу на същата улица. А аз трябва да пропусна купона, защото нямам достатъчно пари да отида.

Като станаме да се връщаме обратно в училище, неочаквано духна силен вятър, вдигайки прах и боклуци от двора.

— Олеле! — възкликна Джорджи, когато полата ѝ се заметна от порива на вятъра. — Това пък откъде се появи?

— И идея си нямам — отвърна Мег, — но предлагам да бягаме.

Изведнъж още хартийки и опаковки се завихриха в миниторнадо из двора, докато учениците се прибираха в сградата. Листче хартия полетя към мен и се лепна на ръката ми. Тръснах го, но то се върна обратно. Всички се разсмяхме, понеже, когато го отмахнах за втори път, то сякаш продължи да ме следва, докато вървахме към входната врата на училището. Танцуваше във въздуха зад мен и точно преди да стигна вратата, полетя право нагоре и покри лицето ми, така че нищо не можех да видя.

— Пфу — измърморих погнусено и го дръпнах от очите си.

— Може би е предназначено за теб — каза Меган, вземайки листчето. — Я да видим какво е!

— Да бе — отвърнах, — сигурно е съобщение от някоя фея.

Дразнех я, защото миналата година се бе увлякла по феи и ангели и цялата ѝ стая беше покрита с такива плакати.

— Какво пише? — полюбопитства Хана.

Меган огледа листчето.

— „Скъпа Тори, този петък в полунощ ти предстои да посетиш зюмбюлената долина...“ Сръгах я закачливо. Знаех, че си измисля.

— Какво пише наистина?

— Прилича на рекламна листовка — отвърна тя.

— Тъъ... нещо като реклама на местни фирми: някакъв салон за красота в Осбъри, деликатесен ресторант, астрологически сайт. Такива ми ти работи.

— Ще го изхвърля — казах и го взех, за да го метна в контейнера за боклук в ъгъла на двора. В момента, в който го хвърлих, проблесна светкавица и изтрещя гръм. Погледнах нагоре. Небето беше притъмняло, заплашвайки с пороен дъжд, така че се втурнах обратно към приятелките си, застанали пред вратата.

— Феите са ядосани, че изхвърли бизнес офертата им — пошегува се Джорджи.

— Да бе, феите и елфите действително съществуват и са поели управлението на Осбъри — отвърнах през смях.

Само след миг небето се продъни и се изсипа проливен дъжд, така че се шмугнахме бързо вътре.

— Ох — въздъхнах, докато тичахме по коридора. — Измъкнахме се на косъм!

Като влязохме в класната стая, учителката ни, госпожица Уилкинс, тъкмо затваряше отворените сутринта прозорци. Дъждът продължи да се лее, а вятърът все така завихряше отпадъците отвън. Когато госпожицата стигна до последния прозорец в дъното на стаята, който беше близо до чина ми, през него влетя лист хартия. Понесе се из класната стая и се приземи точно пред мен.

Мег, Хана и Джорджи се обърнаха. Аз погледнах надолу. Беше същият лист, който ме следваше на двора. Салон за разкрасяване, деликатесен ресторант, астрологически уебсайт...

Може би Меган бе права и феите и ангелите пазители действително съществуваха. Може би това беше кодирано послание от някого от тях или нещо подобно. „Да бе, а пък аз съм най-богатото момиче на света“ — помислих си. Както и да е, но листчето, което кацна пред мен, ме накара да се зачудя. Не вярвах в царството на феите като Мег, но бях убедена, че някои неща са предопределени, че съществува съдба или орис. А това беше странно съвпадение. Нямаше как да го отрека. Навярно бе предназначено за мен. Тъкмо се канех да прибера листчето в раницата си, за да го прегледам внимателно покъсно, когато госпожица Уилкинс затвори последния прозорец и се обърна към класа. Тогава забеляза листчето, което бе долетяло до чина ми.

— Тези боклуци се носят навсякъде — каза тя, като го вдигна, скъса го на малки парченца, върна се до дъската и ги пусна в коша. — Каква досада!

О, не! — помислих си, като я видях да го изхвърля. — *Посланието ми от съдбата отлетя директно в коша.*

---

[1] Общо название на макаронените изделия. — Б.пр ↑

[2] Вид италианска паста. — Б.пр. ↑

[3] Вид мексикански дюнер. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ФИЛМОВ МАРАТОН

— Аз ще седна там, защото аз донесох дивидитата — каза Уил, като избута Дан от най-удобния стол във всекидневната ни — супер мек фотьойл с дамаска от червено кадифе. Добре де, облегалките му за ръце са малко протрити, пък и част от пълнежа се подава на места от задната облегалка, но като се отпуснеш на него, направо се разплуваш от кеф. Миналата година Уил го намери изхвърлен на улицата и го домъкна у дома с помощта на няколко свои приятели.

— Не, аз ще съм там — настоя Дан. — Мой ред е. Ти седя на него снощи.

След известно бутане и блъскане, те се озоваха на пода, като се боричкаха и скубеха един друг.

— Добре дошли в царството ми — обявих аз. Прекрачих ги, държейки купата с пуканки, които току-що бях направила, и се настаних в оспорвания фотьойл. — Време е за филма — добавих и включих телевизора.

И двамата се изправиха и ме зяпнаха изумени, като видяха, че съм се разположила в почетното кресло. Спогледахме се за миг и избухнахме в смях. Приличахме на смахнати. Аз носех черен костюм и висока заострена шапка като злата вещица, а Дан и Уил бяха маскирани като дяволи, с рога и вампирски зъби. У нас, откакто се помнехме, имаше традиция да се обличаме подобаващо за петъчния филмов маратон. Така ставаше къде-къде по-забавно. Идеята беше на мама. Имаме цял сандък с какви ли не костюми. Някои мама бе правила, други бе събирала от разни разпродажби през годините. В сандъка могат да се открият облекла на вещици, магьосници, клоуни, горили, гигантски зеленчуци и каквото още се сетите. Леля Фийби, вуйчо Кев, леля Пат и вуйчо Ърни също имат принос за неговото съдържание — при всяко свое завръщане от почивка в чужбина носят по нещо. Те също обичат да се преобличат в костюми, ако се отбият да гледат филм у нас.

Дан тъкмо се канеше да скочи върху мен, но аз му се усмихнах и извадих вълшебната си пръчица.

— Говори с нея, защото аз не те чувам.

— Но сега беше мой ред — повтори той.

Замалко да му отстъпя мястото, защото изглеждаше така съкрушен, но не го направих.

— Животът е труден, малчо — казах (Дан мразеше да го наричат така, понеже беше доста дребен за възрастта си). — Ако не ме оставиш на фотьойла, ще кажа на мама, че офейка от физическото миналата събота, така че сядай на дивана, млъквай и да започваме да гледаме филма.

— Няма да посмееш.

— Само опитай.

— Този стол си е мой. Аз го донесох тук, така че само аз би трябвало да седя на него — намеси се Уил, който сякаш също се канеше да ми връхлети. Използвах тайния си коз срещу него.

— О, нима? Ако не ме оставиш на фотьойла, ще кажа на приятелката си Джорджи, че си падаш по нея.

(Това, което Уил не знаеше, бе, че имах тайното подозрение, че и Джорджи също го харесваше, но щях да си запазя тази информация за някоя друга вечер, когато би ми била от полза.)

Уил хваща око. Много момичета от нашето училище въздишат по него. Много е сладък. Строен, с красиво лице и правилни черти. И няма акне (голям плюс). Макар да ми е брат, няма как да не отчета, че е очарователен. Дан също не му отстъпва с плътните си устни и зелените си очи, които всички сме наследили от мама. Като порасне, мадамите ще му се лепят като мухи на мед. Но за момента хич не се интересува от момичета. Само ги блъска, дразни ги и им дърпа косите. И мрази любовните сцени по филмите. Казва, че му се повдига от гледането на хора, които се целуват.

Дан сви рамене, стана и се плъосна на дивана, а миг по-късно Уил го последва наред с Мийтлоуф и Мърмит, които се настаниха на коленете на момчетата. Котките също обичат хубави филми.

— Умно решение — казах аз с широка усмивка.

Уил ми се изплези. Страшно обичам братята си. Сборичкванията им рядко са нещо сериозно. Момчешки истории.

Преди се чудех как ли татко би се справил с безкрайните им дразги и закачки, но напоследък се сещам все по-рядко за него. Не си заслужава. Ясно е, че няма да се върне. Напусна ни, когато бях на десет. Върна се в Австралия, оставяйки мама сама с нас четиримата. Тогава тя ни събра и ни каза, че това отдавна се е очаквало да се случи (сякаш не знаехме). Никой не бил виновен, просто те въобще не трябвало да се женят, понеже били страшно различни по характер. (Така си беше — чувахме безкрайните им караници от стаите си. Нямаха еднакво мнение за нищо.) Приех, че не си подхождат. Гледала съм сапунки по телевизията и знаех как стават тези неща. Но честно казано, не проумявам защо му трябваше да забягва толкова далече, особено като имаше четири деца. Ако някога му попаднеше тест „Да зарежеш децата си“, щеше да получи отлични резултати. Добре, не се разбираше с мама. Ами ние — Андреа, Дан, Уил и аз? С нас се разбираше. Е, не че ми харесваше, когато не беше на кеф и се държеше непредсказуемо. А и се дразнех, като се карах с мама. Но той беше мой баща. А човек си има само един баща. Липсваше ми и в началото, когато ни напусна, го приех много тежко. Почувствах се отхвърлена. Сякаш никой друг не би ме приел, щом собственият ми баща не ме искаше.

Но вече не си позволявам да мисля подобни неща. Твърде болезнено е. Запратих тези мисли в едно кътче на съзнанието си и ги заключих там. Мама е невероятна. Страшно много се старее, но въпреки позитивното ѝ мислене, не ѝ е лесно сама. Парите все не стигат. Сестрите ѝ Фийби и Пат и съпрузите им са прекрасни. Повечето дни наминават, за да помогнат с каквото могат. Много ги обичам и знаех, че и те ме обичат. И понеже си нямат собствени деца, направо са ни приели като свои. Когато сме заедно, не се чувствам отхвърлена. Карат ме да се чувствам потребна. Татко изпраща от време на време някакви пари, но не често, защото, както изглежда от писмата му, явно все още не си е намерил работа. Това беше една от основните причини за свадите им. Мама се скъсваше от работа. Докато татко все говореше за работа, но винаги намираше извинение защо още не е започнал такава.

— Подай ми дистанционното — казах, забелязвайки го на масата.

— Ти си го вземи — отвърна Дан. — Не съм ти роб.

— Да, ама си — добавих.

— О, боже! — възкликна Уил, грабна дистанционното и ми го подаде. — Ето, дръж. Понякога си толкова мързелива, Тори.

— Е, и? — рекох и си изхлузих обувките. — Лошо няма. Хайде да гледаме.

Насочих дистанционното и превключих на режим дивиди. Имахме пуканки и филми. А Леля Фийби и вуйчо Кев щяха да се появят по-късно с пица. Очертаваше се да си изкараме готина вечер, като изключим разочарованието ми от по-рано днес, че не мога да изляза с приятелките си.

На връщане от училище реших да не си развалям вечерта и настроението само защото нямах възможност да изляза. Рядко се отчайвам. Понякога само се натъждавам. Но смятам, че е безпредметно да се тормозиш за неща, които не можеш да промениш. Андреа я нямаше у дома. Беше на гости с преспиване, нещо, свързано с литературния клуб. Представете ли си — преспиване, свързано с клуба ѝ по литература! Тя е на седемнайсет. Петък вечер е. Но вместо да пробва нови гримове, да клюкарства, да обсъжда момчета или пък да гледа интересен филм, сестра ми се занимава с обсъждането на разни книги с приятелките си. Жалка история. Понякога си мисля, че няма нищо общо със семейството ни. Не изглежда като нас. Кожата ѝ е бяла, косата ѝ е руса с тънък косъм и има сини очи. Всички останали сме тъмни със зелени очи. Но както и да е. Вкъщи бяхме само аз и момчетата. И котките (които също са тъмни със зелени очи).

Дивидитата, които Уил донесе, бяха филми на ужасите (в тон с костюмите ни), така че с напредването на вечерта здравата се посмяхме, оглеждайки се един друг кой се е изплашил най-много. Както обикновено това беше Дан. Станал е такъв пъзльо, откакто някакъв старец във влака му разказал, че ирландските духове, наречени банши, надничали през прозорците на хората на смъртен одър и виели: „Денят е за живите, а нощта — за мъртвите“.

Когато отиде да ни направи горещ шоколад (той е нашият прислужник, понеже е най-малкият — на единайсет), Уил и аз се измъкнахме навън и нададохме вой пред прозореца на кухнята. Резултатът беше умопомрачителен. Дан стана бял като платно и едва не изпусна чашата, която държеше. Тогава Уил развали всичко с кикота си. Дан погледна през прозореца и ни видя да обикаляме, поклащайки

се, около простора, изблещени като зомбита. Никак не му стана забавно.

Аз лично не вярвам в съществуването на призраци, банши или зомбита, но Дан вярва и ни беше истински ядосан. Нямаше нищо против да се маскира като вампир, но не му допаднаше идеята, че може би има истински вампири зад живия плет в задния ни двор. Той се втурна нагоре по стълбите и не желаше да излезе от стаята си, та накрая се наложи да му се молим. Трябваше да паднем на колене в коридора пред вратата на стаята, която делеше с Уил, и да го увещаваме. Понякога е доста опърничав и навъсен. Особено ако смята, че хората му се присмиват. Скоро след това леля Фийби и вуйчо Кев пристигнаха с храната и това го умилови. Нямаше как да устои на съблазнителната пица „Нептун“ с четири вида сирене. И не можа да не се усмихне, като видя колко идиотски изглеждаха и двамата с маските си на зли гоблини. Мама се върна в единайсет и половина, точно след като леля Фийби и вуйчо Кев си тръгнаха.

— Защо не сте си легнали още? — попита тя, когато ни видя всички, седнали около телевизора. — Вечерният ви час отдавна мина.

— Хайде, мамо, петък вечер е. Утре не сме на училище — обади се Уил.

— Аз пък чаках да се прибереш — рекох, станах от дивана и я прегърнах. — Нека да ти препека филийки с риба тон и да ти направя горещ шоколад.

— И на мен един — добави Дан.

— За мен също — включи се и Уил.

— Направете си сами — отвърнах, като се запътих към кухнята, където извадих чаши за всички ни. — Освен това току-що се натъпкахте с пица.

Обичам да се грижа за мама, като се върне вкъщи. Направо се скапва от работа. А тази вечер имаше страшно уморен вид. Напоследък често ѝ се случваше, но в крайна сметка кой не би изглеждал така, ако работи на три места? Вече не ѝ остава време да се грижи за външния си вид, така че само хваща косата си отзад на кок и облича стар анцуг. Спомням си, че преди години косата ѝ беше добре подстригана, лъскава, дрехите ѝ бяха хубави и носеше бижута. Тогава ходеше само на една работа, и то на непълен работен ден — библиотеката. А сега постоянно работи. От понеделник до петък през

деня работи като секретарка на местния ветеринар. Повечето вечери ходи да чисти за една агенция, която я изпраща на места като стадиона, където беше тази вечер. Ако имаше голям мач, не се прибираще до един през нощта. Тази вечер обаче се бе състоял концертът на „Сайбър Куинс“ и сигурно ми носеше билети, защото знаеше, че колекционирам билети от рок концерти в лексикона си с корица в зелено и златисто. Така че не беше пълна лъжа това, че казах на Джорджи, че имам билети. Само дето ги получих едва след края на концерта.

Третата работа на мама е да прави торти за специални поводи. Невероятна майсторка е. Може да ти приготви каквото си поискаш. Ако например някой, който се занимава с компютри, поиска торта с формата на компютър, тя ще я направи. Или пък ако е фотограф, тя може да направи тортата му да прилича на фотоапарат. Приготвяла е торти за малки момченца с формата на Супермен, торти като розови сърца по случай Свети Валентин, като ракети за тенис за фенове на тениса. Каквото ѝ поискат. За съжаление не ѝ остава много време за тази работа, защото все я търсят от агенцията за почистване.

— Е, как беше денят ти? — попита мама, като взе писмата от масичката във фоайето и ме последва в кухнята.

— Добре — отвърнах. Спестих ѝ, че ми се наложи да пропусна ходенето на кино с Лудетините. Не ми се искаше да се тормози и за такива неща, освен всичко останало. За миг, докато ѝ препичах филийките, си помислих да я питам дали въобще има някакъв шанс да отида на екскурзията от училище за сметка на джобните ми през следващите петнайсет години. Изражението ѝ при отваряне на едно от писмата ме възпря.

— Какво е това? — попитах.

Тя пое дълбоко дъх.

— О, нищо особено, поредната сметка.

— Можем ли да я платим?

Мама кимна утвърдително.

— Ще се оправим някак! Не се тревожи, Тори! И това ще мине! Ще оцелеем! Винаги успяваме.

Не можах да се въздържа и въздъхнах, като продължих да приготвям вечерята ѝ. И това ще мине. Само дето не исках единствено да оцеляваме. Искаше ми се да имаме повече от достатъчното за

оцеляване. Искаше ми се да забогатеем. Мама отново щеше да има хубави дрехи и нямаше да ѝ се налага да работи толкова много. Меломанът Уил щеше да си вземе айпод, Дан — колелото, за което мечтаеше от сто години. А за себе си исках да имам неща като тези на Меган, Джорджи и Хана. И да излизам като другите момичета на моята възраст. „Всъщност не е така — осъзнах внезапно. — Нямам желание да съм като останалите момичета. Искам да съм ужасно, умопомрачаващо богата. Бих купила дори нови каишки за Мийтлоуф и Мармит. Украсени с диаманти“.

— Каква беше тази въздишка? — попита мама, на която както обикновено нищо не ѝ убягваше. — Всичко наред ли е с Лудетините?

— О, да! — отвърнах, като побързах да извадя един поднос. Прогоних от ума си всички мисли за Италия и подредих красиво продуктите върху подноса. Това съм го научила от мама. Тя прави всичко възможно, за да придаде специален вид и на най-обикновените неща, макар и само със слагането на красиви салфетки или свежи цветя на масата в трапезарията.

— Между другото — обяви мама с усмивка, като оставих пред нея подноса със сгънатата коледна салфетка (единствената, която успях да намеря), — имам нещо, което вероятно ще те заинтригува.

Зарови из чантата си, откъдето извади някакъв плик и ми го подаде.

— Заповядай. Утре вечер в хотел „Бриджуотър“, близо до Осбъри, ще се състои благотворително мероприятие. Имам билети, ако ти се ходи.

Опитах се да изглеждам въодушевена, но благотворително мероприятие? Голяма работа. Не, благодаря!

Мама прихна да се смее, като видя физиономията ми.

— Не става въпрос просто за каква да е благотворителна вечер — продължи тя, — а за благотворителен бал. Възможност да блеснеш. Знам колко ти харесва това. Ще е пълно с известни личности. Само погледни списъка с гостите.

Взех листа, който ми подаде, и му хвърлих един поглед. Боже мили! Върхът на сладоледа бяха „Дъст Бейбис“. Най-великата група на света. И, майчице мила, *майчице мила*, Алиша Бартли от любимата ми сапунена опера. И... не може да бъде... Йън Грегъри от Т4. Толкова е готин. Моят идеал. А списъкът не свършваше дотук.

— Това е страхотно — успях най-сетне да продумам. — И казваш, че мога да отида?

Мама се усмихна и кимна утвърдително.

— Организира го госпожа Джаксън. Винаги е толкова мила. Спомняш ли си я? Миналата година за рождения ѝ ден ѝ направих торта с формата на плувен басейн. Та тя ме помоли да приготвя някои от специалните си сладкиши по случай събитието и да ѝ помогна малко по време на него. Попита ме дали бих искала два безплатни билета за някого.

— Мамо, това е страхотно! — възкликнах, като разгледах останалите имена от списъка със звездите.

— Зная, миличка — отвърна тя. — В последно време благотворителността става все по-популярна. Опитват се да привлекат големите имена. И по всичко личи, че ще е забавно.

— И на мен така ми изглежда.

— Значи искаш да отидеш?

— Тъж... сто процента.

Мама се усмихна доволно.

— Добре. Време беше да ти се случи нещо специално, което да очакваш с нетърпение, Тори.

Супер яко — помислих си. — Така, Пепеляшка няма да отиде в Италия. Нито на кино. Но ще отиде на бал. На най-великия благотворителен бал в историята.

Нямах търпение да кажа на Хана, Джорджи и Мег.

ТРЕТА ГЛАВА

ОСБЪРИ

— Мама ще побеснее, ако разбере, че си ровила тук — каза Уил, появявайки се зад мен, докато преглеждах гардероба на мама събота сутринта, като си мислех, че всички са излезли.

Бях измъкнала всичките си дрехи на пода в нашата стая с Андреа, както и тези на Андреа, понеже беше на кръжока си по шах. (Тя наистина е пълна задръстениячка — да се интересува от шах, книги, наука и история. Пфу!) След като преобърнах нашите неща, отидох да проверя тези на мама.

— Но тя няма да разбере, нали? — отвърнах и се опитах да хвана Уил за китката и да го оципя. Той се оказа по-бърз от мен и ме удари в стомаха. Превих се от болка. Удоволствието да имаш братя. Надявах се, че с навършването на петнайсетте бе над раснал желанието да тормози малката си сестра, но явно не беше така.

— Какво ще ми дадеш, за да не те издам? — попита Уил.

— Насинено око — отвърнах. — А сега изчезвай и ме остави на мира. Имам важна работа.

— Като например?

— Като например да намеря какво да облека за голямото събитие тази вечер. Положението е безнадеждно, Уил. Може дори да се наложи да дам билетите на някой друг.

— Че защо? Мислех, че си на седмото небе от щастие, че ще ходиш — възможност да се покажеш и такива неща.

— Бях, но ох... няма как да разбереш. Ти си момче.

Уил огледа купа дрехи, които оставих на леглото.

— Всъщност разбирам. Не съм чак толкова тъп, за колкото ме мислиш. Нямах идея какво да облечеш, а ти се иска да изглеждаш убийствено.

Хм. Май наистина не беше толкова тъп, за колкото го мислех.

— Ами, да... именно. Страшно е важно. Ще е пълно с известни хора и бас ловя, че ще са облечени по последна дума на модата, не с

какво да е. А аз нямам нищо. Направо съм си „кръпка“.

— Кръпка? — попита Уил.

— Това е човек, който няма готини дрехи, нали се сещаш, не са маркови.

— О, това ли било! Е, и? Аз пък мислех, че най-важното е дали нещо ти стои добре, или не, а не дали носи знака на някаква гъзарска марка. Все ще намериш нещо.

— Не и нещо шик. Освен онзи сребрист потник, който мама ми взе миналата година от „Оксфам“, но от прането се е разтегнал и е избледнял. О, защо нямам сестра, която да се облича модерно? Сестра, чийто гардероб да е пълен със супер готини дрехи, които да обличам назаем. А моята е без никакъв усет за мода. Аз, от друга страна, имам невероятен вкус.

— Супер готин невинаги означава скъп — каза Уил.

— Ти пък какво знаеш!

— Ами и аз имам очи, нали? — отвърна Уил, като се настани удобно върху леглото на мама. — И съм виждал момичета, които изглеждат супер яко заради начина, по който им стои това, което са облекли. А не защото струва цяло състояние. Както и да е, не можеш ли просто да заемеш нещо от някоя от своите богати приятелки? Джорджи сякаш има доста неща. Бас ловя, че е пълна с дрехи. Питай я.

— О, ти бедно и умствено ограничено същество, нищо не схващаш.

— Напротив, схващам. Не искаш тя да разбере, че сме бедни. Не си мисли, че не съм наясно — срамуваш се кои сме, къде живеем и...

Бях шокирана, че си мислеше такива неща. За нищо на света не бих се срамувала от него.

— Нищо подобно. Ясно е колко разбираш. Както и да е, мама има два билета, а Андреа не прояви интерес да отиде и ми каза, че мога да поканя някоя приятелка. Така че попитах Джорджи. Чат ли си? Не искам да заемам нищо от нея, защото тя ще облече най-готините си дрехи.

— Обзалагам се, че има купища други хубави неща. А ти се срамуваш от нас. Виждал съм те, когато си тук с приятелките си. Нямах търпение да ги изкараш от къщи.

— Не се срамувам от вас, Уил. Честно. Не и от това, което сте, а само от мястото, където живеем. Огледай се само... — рекох и посочих

старомодните бежови тапети по стените. — Ако бе виждал къщата на Джорджи, щеше да разбере.

Уил вдигна рамене.

— И аз имам приятели, които живеят в луксозни жилища. Е, и? Не това е причината да движа с тях. Нито пък те — с мен.

— Да, ама ти си момче. Какво ги интересуват момчетата разни готини неща? На вас ви дай само футбол и компютърни игри. За мен има значение как изглеждат нещата. Слава богу, че сме с ученически униформи, честно. Така поне всички сме с еднакви дрехи, с изключение на обувките.

Уил ме погледна разочаровано.

— Не мисля, че трябва да ти пука толкова за подобни неща. Какво значение има?

— Има, и то огромно, глупчо. А сега се омитай и ме остави сама.

— Хей! — каза Уил, като стана от леглото на мама. — Ако ще ходиш на благотворителния бал, защо не се отбиеш в някой магазин втора употреба? Може и да намериш нещо. Човек никога не знае.

С тези думи той тръгна бавно към стаята си и след като прерових гардероба на мама, започнах да си мисля, че идеята му не е никак лоша. Понякога хората даваха наистина готини неща в магазините за втора употреба. Но в никакъв случай нямаше да отида до съседния магазин. Там едва ли имаха нещо свястно. Знаех какво предлагаша, понеже семейството ни беше техен редовен посетител. Мама купуваше повечето ни дрехи оттам. Все се шегуваше, че двете сме кралици на евтинията. Андреа си вземаше книги, Уил — дивидита, Дан си намираше страхотни игри, а аз си набавях някои добри компактдискове. Но дрехи, подходящи за бал? Едва ли. Нещата в близкия магазин бяха такива, че и без пари да ми ги даваха, нямаше да ги взема. Но имаше и други магазини за втора употреба в богаташките райони. Изведнъж се сетих за листовката, която ми се лепна в петък. За магазините в Осбъри — селището в близост до училището ни. Наскоро там отвориха няколко нови магазина и бях сигурна, че един от тях е за дрехи втора употреба.

Оставих бележка на мама и закрачих колкото можех по-бързо към автобусната спирка. Хванах автобуса за Осбъри. Това бе селището с най-много магазини в района ни. Ако някъде можеха да се намерят маркови дрехи в магазин за втора употреба, то щеше да е там.

Половин час по-късно слязох от автобуса и огледах редиците витрини от другата страна на автобусната спирка. *Бинго* — помислих си. — *Ето я и втората употреба.*

Тъкмо се канех да прекося улицата, когато някой ме потупа по рамото. Обърнах се. Пред мен стоеше най-великолепно изглеждащата жена, която някога бях виждала. Нямаше вид на местна. Всъщност изглеждаше като двасет и няколко годишна звезда, макар че никога не ме е бивало в определянето на възрастта на хората. Не можех да откъсна поглед от нея, защото приличаше на излязла от страниците на списание „Вог“. Очите ѝ бяха сини като небето в ясен летен ден, имаше перфектен овал на лицето, дълга руса коса, страшно бели зъби и носеше супер яка тениска и джинси с капси по шевовите. По всичко личеше, че бяха суперскъпи. *И ухае невероятно* — помислих си, когато парфюмът ѝ стигна до мен. Беше сладникав, но деликатен като уханието на бели рози след дъжд.

Тя ми подаде лист хартия и каза с югоизточен акцент:

— Мисля, че това е твое, съкровище!

Погледнах към него. Боже мили! Беше досущ като листа, който ми се лепна вчера в училище.

— О! Но... това... аз... тъъ... — запелтечих.

Но дамата вече се бе обърнала и се отдалечаваше.

— Не я губи този път — извика през рамо, помахаше ми и си отиде.

Погледнах отново листовката. *Странно* — помислих си. — *Защо ли ми я даде? Дали си е помислила, че съм я изпуснала?* Каквато и да беше причината, явно наистина бе предназначена за мен. За трети път вече ме намираше. Реших да я разгледам по-късно, пяхнах я в джоба си, прекосих улицата и се отправих към магазина.

Още с влизането си започнах да ровя по рафтовете. Няколко неща изглеждаха обещаващи. След петнадесет минути имах цял куп дрехи за пробване. Дори и да не ми станеха точно, вероятно щях да успея да ги коригирам, понеже ме биваше в преправянето на дрехи. А и бях една от най-добрите по рисуване в училище. Явно съм си творческа натура. Обнадеждена за първи път през деня, влязох в пробната.

Първото, което облякох, беше дълга до коляното черна рокля от лек муселин. Нахлузих я през главата и се погледнах в огледалото.

Твъърде голяма. Пък и цветът не ми отиваше. Дори и да се приберях набързо у дома и да ѝ теглех един тегел с шевната машина на мама, нямаше да стои добре.

Втората рокля беше от розов сатен.

Пфу. Приличах на шаферка. А и платът беше прекалено лъскав. Нищо кой знае какво.

Третата, в цвят екрю, изглеждаше умопомрачително, докато не я облякох. Оказа се тъвъърде дълга. Приличах на дете, надянало роклята на майка си. И цветът пак не ми отиваше.

Четвъртата като че ли бе идеална — къса, в електриковосиньо, с презрамки, връзващи се на тила. Някъде бях чела, че цветът е подходящ за хора със зелени очи като моите.

С триста зора се напъхах в нея. Оказа се страшно тясна. Само деветгодишна би могла да я носи.

Е — помислих си, като се присегнах за петата рокля, която бе от ликра, къса и бяла, — *тази май ще ми е точно.*

И ми стана. Беше перфектна. Завъртях се в кръг и тогава я видях отзад. Имаше голямо, отвратително петно, сякаш някой бе разлял червено вино на гърба ѝ. Ето защо собственичката ѝ я бе зарязала.

Бях така разочарована, когато си облякох дрехите. Гениалната идея на Уил май нямаше да свърши работа. Върнах дрехите обратно на закачалките, след което порових още малко, но нищо. Само ужасно старомодни неща, които никога не бих облякла. Бях намерила вече най-готините дрехи.

Погледнах часовника си. Беше два часът. Партито започваше в шест и половина, а аз още не бях намерила какво да облека. Абсурд да сложа някоя от опърпаните си стари дрехи от миналата година, трябваше да измисля някакво извинение за пред Джорджи защо няма да отида.

Излязох от магазина, прекосих улицата по посока на автобусната спирка, където извадих брошурата, която получих по-рано. Заразглеждах я, опитвайки се да разбера защо ме преследваше. Огледах я и от двете страни. Рекламираше някакъв деликатесен ресторант и салон за разкрасяване „Пентаграм“. Да, виждах го, намираше се от другата страна на улицата. И някакъв интернет клуб.

Да, и него виждах. Не го бях забелязала досега. Имаше и интернет адрес на някаква астрологическа страница. Обичах да чета подобни неща. Всички от Лудетините ги обичахме. Най-редовно следяхме хороскопите си в списанията за момичета. Може би в хороскопа ми имаше нещо специално този месец. Може би в него имаше нещо за затрудненото ми положение — имах бал, на който да отида, а нямах какво да облека.

Реших да хвърля едно око на сайта, като се прибера у дома, ако Дан и Уил не бяха окупирали компютъра. Ако въобще работеше де. (Беше стар, вуйчо Ърни ни го даде, когато си купи нов. Ако не беше вуйчо ми, щяхме да сме още в миналия век. Освен че ни даде компютъра, каза, че като коледен подарък за цялото семейство, ще ни плати и интернета.)

Тогава ме осени идея. Интернет клубът беше точно насреща ми. А това означаваше — компютри. Можех да използвам компютър, без да ми се налага да чакам, докато Братя Грим — Уил и Дан — приключеха с него. Кеф. Можех още сега да проверя астрологическия сайт и да разбера каква беше съдбата ми за месеца.

Погледнах отново към интернет клуба. Беше в края на редицата от магазини и изглежда, беше отворен, защото виждах разни хора вътре. Отвън беше боядисан в яркосиньо, сребристо и тюркоазено. Прекосих улицата и се загледах през витрината. *Леле, град на бъдещето* — помислих си, като огледах футуристичния декор вътре. Предната част приличаше на магазин, в който продаваха разни неща за партита и всякакви други джунджурии. Отзад забелязах няколко компютърни манияци, седнали пред компютрите, а в самото дъно имаше щанд, където предлагаха напитки в ярки флуоресциращи чаши. Мястото изглеждаше готино, така че отворих вратата и влязох.

Нежна музика се носеше от тонколониите, разположени в ъглите. Все едно пееше хор от ангели. Оглеждайки се наоколо, изпитах чувството, че съм влязла в космически кораб. *Исусе* — помислих си, — *сякаш съм в епизод на „Стар Трек“*. Вляво от вратата се намираше метален тезгях, зад който стоеше най-странно изглеждащият човек. Имаше сребриста, стърчаща като гребен коса и беше облечен в гащеризон от ликра в електриковосиньо, а на краката си носеше сребристи ботуши с високи подметки. Бе като смесица на спейс ейдж с пънк.

— Хей — каза той веднага след като ме видя, — компютрите са отзад, ползвай онзи вдясно.

— Но... — Понечих да го попитам откъде знае, че искам да ползвам компютрите, но реших, че вероятно повечето хора идваха тук затова, понеже като мен си нямаха подръка свой у дома.

— Благодаря! — отвърнах и се отпавих към дъното на клуба.

Седнах пред компютъра, а космическият пънкар дойде и застана зад мен.

— Знаеш ли как да го използваш?

Погледнах към екрана.

— Мисля, че да.

— Искаш да ползваш интернет, нали?

Кимнах.

— Колко струва?

— За теб — без пари.

— Без пари?

— Специална промоция — отвърна, като се присегна и хвана мишката, за да кликне иконката за интернет връзка. — Само въведи сайта, който искаш.

— Благодаря — рекох.

— Аз съм Ури — каза той. — Викни ме, ако имаш нужда от нещо.

Смигна ми и отиде да обслужи друг клиент, жена на около двайсет, която бе седнала наблизо. Нямаше как да не забележа, че когато тя попита колко струва интернетът, Ури й отвърна: „Един паунд^[1] на час“ и й взе пари. *Странно* — помислих си, но реших, че има промоция за деца под петнайсет или нещо такова.

Извадих брошурата, въведох адреса на сайта от нея и зачаках да се зареди. След малко екранът заприлича на нощно небе. *Съвсем подходящо за астрологически сайт* — рекох си, докато нежна звъняща музика съпровождаше зареждането му.

От долния десен ъгъл на екрана се появи свитък и се разви. Представляваше формуляр с графи за попълване: име, дата, място и час на раждане. *Да му се не види!* — помислих си. — *Не зная часа си на раждане.* Извадих мобилния си телефон и звъннах на мама. За щастие тя вдигна.

— Мамо, в колко часа съм родена?

— В два и петнайсет сутринта — отговори тя. — Защо?

— Ще ти обясня по-късно — казах и затворих.

Въведох времето, седнах удобно и зачаках хороскопа си. Харесваше ми този клуб. Обстановката беше спокойна като на космическа станция, носеща се около земята. Всеки си вършеше тихо работата. Ангелската музика звучеше от колоните. Толкова тихо...

Изведнъж от компютъра се разнесе силен звук на тромпет. Страшно високо. Направо подскочих от стола си заедно с още няколко от компютърните манияци наоколо.

— Шшшт — обади се един от тях и ме изглежда накриво.

— Не съм виновна — прошепнах му аз. — Не знаех, че ще стане така.

А звукът се усилваше все повече и повече.

„Поздравления! — излезе съобщение на екрана, премигващо с неонов букви. — Вие сте Момиче на зодиака този месец“.

А тромпетът засвири дори още по-силно, сякаш този, който го надуваше, щеше да си пръсне бузите, белите дробове, черния дроб и бъбреците от напъване да достигне най-високия тон.

Огледах се наоколо. Всички в клуба се бяха обърнали към мен.

— Тихо — изшътка друг компютърджия.

— Съжалявам — извиних се. — Това е един от онези изскачащи прозорци. Ей сега ще се отърва от него.

Отчаяно огледах клавиатурата за бутон, с който можех да намаля звука. Намерих един в горния край. Натиснах го колкото се може по-бързо, но музиката не престана да се усилва. Всички продължаваха да ме гледат, включително и Ури, който се беше ухилил до уши.

— Помощ — прошепнах му аз.

Той вдигна окуражително палци и запляска с ръце за внимание.

— Моля за тишина! Нека поздравим Момичето на зодиака за месеца. Ура!

При приветствието няколко от момчетата го погледнаха, сякаш се беше смахнал.

— Какви ги вършиш? — попитах го, когато дойде при мен. — Не искам да безпокоя хората още повече. Моля те, изключи звука и се отърви от този мигащ прозорец, който ми изскочи. Аз не успях.

— Но ти си Момичето на зодиака за този месец — каза Ури. — Защо ще искаш да се отървеш от такова нещо? Та това е прекрасно. Не

знаеш ли какво означава?

— Не — прошепнах. — Моля те, много те моля, изключи звука! Всички са зяпнали насам.

Ури натисна някакъв бутон и звукът изчезна.

— Готово. Е, как се чувстваш?

— За кое?

— За това, че си Момиче на зодиака за месеца.

— Как се чувствам? Като Момиче на зодиака? Никак. Нямам си и идея какво означава това, пък и не става ли Момиче на зодиака всеки, който посети сайта? Нещо като промоция?

— За бога, нищо подобно! Всеки месец има само едно Момиче на зодиака. Само ти си. А това ще рече, мила... — каза той и погледна към екрана, за да види името ми — Тори, че ти предстои страхотен месец. Е, да се надяваме, че ще е такъв. Може и да не е. От теб зависи какъв ще си го направиш. Чакат те какви ли не изненади. Хм. Нека да погледна. Значи Слънцето ти е в зодия Телец? Телците се управляват от Венера, което ще рече, че Неса ще ти бъде покровителка. Щастливка. Тя е невероятна. Истинска богиня. Ще я харесаш.

— Покровителка? Но... аз не желая да имам покровителка. Имам си майка и баща, макар татко да не живее с нас... Това, което се опитвам да кажа, е, че нямам нужда някой да се грижи за мен, така че можеш да предадеш на Неса, че не ми е необходима.

Ури се разсмя.

— Кажи ѝ го сама. Тя със сигурност ще се свърже с теб.

Стана ми малко страшно. Все едно някой ме следеше. Първо — листовката, която връхлетя отгоре ми в училищния двор. После — красивата жена, която ми подаде същия лист. А сега и това. Феи, ангели или каквото беше там — Меган можеше да си ги задържи за себе си. Станах да си ходя.

— Ами, добре. Благодаря! Трябва да тръгвам вече.

Ури се наведе и погледна екрана.

— Ако искаш, можеш да забравиш за това. Някои така правят. Страхуват се от непознатото и от това, което не разбират, но... — Той заразглежда хороскопа ми. — Но, не. Твоят хороскоп не е на пъзла.

Само дете в момента се чувствам точно такава — помислих си, като се отправих към вратата. Когато я отворих, за да изляза, Ури извика:

— Тук има съобщение за теб, Момиче на зодиака: „Върни се там, където беше, и ще намериш това, което търсиш“.

— Аха. Ясно. Благодаря! Чао — отроних и хлопнах вратата зад себе си. Какво, за бога, означаваше всичко това? Хората, които се занимават с компютри, понякога са доста странни, но този тук беше направо върхът. *Искам да се прибера у дома — помислих си — На сигурно място, здраво стъпила на земята, на дивана, пред телевизора. Както обикновено.*

На връщане към автобусната спирка минах отново покрай магазина за втора употреба. Като погледнах през витрината, забелязах, че възрастната жена вътре изваждаше разни неща от найлонов чувал и ги слагаше на закачалките зад щанда. Едно от тях привлече вниманието ми.

Къса рокля от нежен муселин на корали и цветя, с гол гръб и презрамки, връзващи се на врата. Страшно готина. Трябваше пак да вляза.

— Извинете — казах, като приближих жената зад щанда и посочих роклята, — тъъ... продавате ли я?

Тя кимна и се усмихна.

— Да, продаваме я. Изглежда като чисто нова, нали? Ще ти е точно по мярка. Преди малко я донесоха. Искаш ли да я пробваш?

Жената ми подаде роклята, а аз хвърлих едно око на етикета. „Сузи Цанг“. Боже мили! Четох за нея в едно от лъскавите списания миналата седмица. Дан ми ги набавя. Събира хартия за вторични суровини в богаташките квартали и в деня за рециклиране на хартиените отпадъци преглежда списанията, които са изхвърлени до казаните, защото знае, че обичам да ги чета. Носи ми всички броеве на „Вог“ и „Харпърс“. Оттам знаех, че Сузи Цанг бе най-известната нова дизайнерка в страната.

— Тъъ... колко струва? — поинтересувах се.

— Колко струва тази рокля, Дора? — попита продавачката някого в помещението отзад и вдигна роклята.

— Няма кой знае колко плат в нея — отвърна белокосата жена, която се появи на вратата. — Дай ни един паунд, ако ти стане.

Един паунд за рокля на Сузи Цанг! Само ако знаеха. Тези рокли се продаваха за четиристотин или петстотин паунда в лондонските магазини. Не можех да повярвам на късмета си. Такава рокля, а на

всичкото отгоре и щяха да ми останат дребни от парите, които имах в портмонето си.

Дано, дано да ми стане — замолих се на светеца покровител на магазините втора употреба, когато влязох в пробната.

Феи, ангели, светци и елфи ми се усмихваха свише. Роклята ми пасна така, сякаш беше шита за мен. Не можеше да изглежда по-добре. Щях да отида на бала, без да приличам на „кръпка“.

Облякох се, платих и се понесох с танцова стъпка обратно към автобусната спирка. Беше слънчево, а аз се чувствах страхотно.

Едва в автобуса си спомних съобщението, което Ури ми прочете от астрологическия сайт. „Върни се там, където беше, и ще намериш това, което търсиш“.

Дали не е означавало „върни се в магазина, отиди и купи роклята“? Все едно. Дааа! Извадих голям късмет и си имах страхотна нова рокля. Може би в крайна сметка бе предопределено от звездите нещата да се подредят.

---

[1] Парична единица на Великобритания. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВРЕМЕ Е ЗА ПАРТИ!

Като се върнах вкъщи, започнах трескаво да се приготвям за благотворителния бал. Имах списък с етапи за разкрасяване, който бях изрязала от списанието си „Стар Гърл“^[1] миналата година, в случай че ме поканеха на събитие като това. Дори и не бях подозирала, че ще се случи толкова скоро.

Списъкът ми гласеше:

1. Къпане с ягодовия душ гел, който мама ми купи за Коледа.
2. Почистване на лицето с манговия ексфолиант (подарък от леля Фийби).
3. Овлажняване на кожата с ябълков лосион за тяло.
4. Измиване и подхранване на косата с боровинковия ми шампоан и балсам.

— Пф! — каза Дан, когато излязох от банята. — Миришеш на плодова салата.

Не му обърнах внимание. Беше ми толкова хубаво, че нито фактът, че момчетата бяха оставили вода в сапунерката и сапунът се бе размекнал, още по-малко пък това, че бяха зарязали мокри хавлии на пода в банята след футболния си мач, можах да ми развалят настроението. Чувствах се страхотно.

Беше ред на ноктите и грима. Мама по принцип не ми разрешава да се гримирам, но тъй като случаят беше специален, ми позволи и дори ми услужи с едно от своите розови червила. Докато се занимавах с разкрасяването си, тя си говореше с леля Пат на първия етаж, довършвайки сладкишите, които правеше за благотворителния търг. Прекрасен аромат на печено, канела и ванилия се разнесе нагоре по

стълбите. Като се облякох, вдишах разкошната комбинация от аромати и ме обзе неопишуемо щастие. Вечерта щеше да е страхотна. Усещах го с всяка своя клетка.

В шест и половина вече бях облечена и готова за тръгване. Докато слизах по стълбите, се почувствах като във филм. Дори Андреа откъсна поглед от книгата си и повдигна вежди, когато влязох в хола и направих котешка походка в стил Лудетините. Джорджи, Меган, Хана и аз я бяхме репетирали с часове в двора на училището: задникът — леко вирнат, едната ръка — на ханша, долната устна — малко издадена, бузите — всмукнати.

— Изглеждаш чудесно — каза тя. Такова нещо, изречено от Андреа, си беше жив комплимент, тъй като бе от ония, които не споделят много-много какво им минава през ума.

Уил подсвирна закачливо.

— Изглеждаш страхотно — каза той, — но зарежи котешката походка.

— Аха! А също и гримасите. Но си добре като за момиче — допълни Дан, след което погледна през прозореца. — Лимузината ти е тук.

Момчетата помогнаха на мама да изнесе тортите и всички излязохме, за да се качим в „лимузината“.

Мама се бе уговорила с вуйчо Кев да ни закара до хотела с белия си микробус, защото нямаше как да занесе тортите с автобуса, а не искаше да се охарчва за такси. Той дойде точно навреме и аз се качих отзад с две от тортите, а мама седна отпред с другите две на коленете си.

— Време е за купон — казах, ухилена до ушите, като потеглихме шумно. Изгарях от нетърпение да стигнем дотам.

Когато пристигнахме, във въздуха витаеше празнична възбуда. Дами, облечени в неотразими дълги вечерни рокли, и мъже в черни костюми с папионки се придвижваха от колите си към стълбите на хотела. BMW-та, мерцедеси, рейндж роувъри, десетки скъпи коли бяха вече на паркинга и когато вуйчо Кев спря, аз се надявах никога да не ме види, като излизам от стария микробус. Замалко дори да го помоля да ме остави на завоя преди хотела, но знаех, че няма да мога да извървя

дългото разстояние с обувките, които бях заела от мама. Бяха най-готините й — с малки токчета и заострени отпред (поредната находка в магазина за втора употреба). Освен това мама и вуйчо Кев можеха да си помислят, че капризничка по отношение на превоза ни. И макар да беше точно така, не ми се искаше да ги обидя.

— Хайде, тръгвай, слънце! — каза мама, като спряхме отзад пред вратата на кухнята. — Върви да намериш Джорджи. Ще се видим след малко.

Изскочих навън, колкото се може по-бързо, и заобиколих тичешком хотела. Отпред беше фрашкано с журналисти. Спираха лимузини, от тях слизаха знаменитости, а папараците щракаха с фотоапаратите си, подвиквайки им да погледнат към тях, докато ги снимат. *Добре че вечерта е топла* — помислих си, — *та всички да могат спокойно да покажат прекрасните си тоалети, без да им се налага да ги скриват с връхни дрехи.*

— Хей, Тори — чух познат глас вдясно от мен.

Беше Джорджи. Изглеждаше разкошно в нежносинята си къса рокля, с вдигната коса и сребрист брокат по нея.

Докоснахме бузи набързо, мляс, мляс, целувка във въздуха вляво, целувка във въздуха вдясно (така, както правят богатите дами, когато се срещнат в града).

— Изглеждаш невероятно — възкликнах, като отстъпих назад.

— Благодаря! Ти също. Леле, толкова ми харесва роклята ти. Нова ли е?

Кимнах утвърдително.

— Аха. Благодаря! На Сузи Цанг е. Мама ми я взе при последното си ходене до Лондон.

— Сузи Цанг? Майчице мила! Обожавам нещата й. Сигурно струва цяло състояние.

— Ще ти падне шапката, ако чуеш — отвърнах и я погледнах възможно най-спокойно.

Разговорът около тоалетите ни бе прекъснат от спирането на следващата лимузина, при което фотографите направо полудяха.

— Леле — рече Джорджи, — гледай! Това е Марша Джонсън от телевизията!

Който е казал, че парите не могат да ти купят щастие, очевидно никога не е присъствал на събитие като това — помислих

си, докато стояхме и наблюдавахме как известни личности пристигаха едни след други, усмихваха се пред обективите и влизаха. Не можех да повярвам, че наистина щях да съм вътре заедно с тях. Но, да. Показахме билетите си на охранителя на стълбите и той ни махна да влизаме с откъснатата част от тях.

Ама че гот! — рекох си, като пристъпихме в огромното фоайе. Имаше толкова неща за разглеждане. Аранжировки с цветя, огромни колкото автобус. Истински мраморни колони, а не имитации от пластмаса, като онези, които можеш да си купиш в магазините „Направи си сам“. Лъскави полилеи, разпръскващи светлината на стотици светещи крушки. Страшно много хора, облечени в най-прекрасните си тоалети, жуженето от разговорите им, смехът, отварянето на бутилки шампанско, звънът на кристалните чаши. Джорджи и аз се забавлявахме с оглеждането и обсъждането на тези, които се бяха облекли безвкусно, и се захласвахме по онези, които бяха улучили в десетката. В централния салон звучеше диско музика, премигваха светлини от прожектори и няколко души вече бяха излезли на дансинга. В друга, по-малка зала, видяхме маси, отрупани с храна, а в дъното ѝ имаше малка сцена, където забелязах мама да оставя тортите.

— Ще отидем ли да си вземем по нещо? — попита Джорджи, като погледна натам. — Умирам от глад.

Бързо я дръпнах настрана. Не исках да разбере, че мама беше тук по работа, а не като гост.

— Аз ще отида да взема нещо за пийване и хапване — отвърнах — и ще го донеса в салона за танци, а ти тръгвай натам и се огледай за готини момчета.

— Страхотен план — възкликна Джорджи и се отправи бързо към дискотеката.

Като тръгнах към масата с напитките, мама ме забеляза и аз ѝ помахах, но не отидох при нея. И без това изглеждаше заета. Докато вземах напитките, забелязах Соня Маркс и Хло Филипс от девети клас от другата страна на масата. Соня посочи към мен, а после сложи ръка на ухото на приятелката си и ѝ прошепна нещо. Хло се извърна и се зазяпа в мен, след което и двете прихнаха да се смеят. Каквото и да си казаха, не беше приятно. Беше повече от ясно. *Сигурно знаеха, че мама*

е част от персонала и че мястото ми не е тук — помислих си аз и набързо им обърнах гръб.

Връщайки се към дискотеката, ми направи впечатление, че всички се обръщаха, за да видят някого, който току-що бе пристигнал. Аз също се извърнах, очаквайки да срещна поредната известна личност. За момент бях заслепена от мигащите светлини, но когато очите ми привикнаха, забелязах, че беше пристигнала някаква двойка. *Мили боже, та те са божествени!* — възкликнах наум, вторачвайки се в тях подобно на всички останали, които направо щяха да ги изядат с поглед. — *Гореща клюка за жълтата преса.* Дамата ми се видя позната. Като се вгледах по-добре, осъзнах, че това беше красивата жена, която ми бе подала листовката тази сутрин в Осбъри. Мъжът, когото държеше под ръка, приличаше на холивудска звезда. А самата тя — на богиня. Беше облечена в дълга рокля в стил гръцка туника с цвят на слонова кост. Косата ѝ беше вдигната и носеше сребърни обеци с формата на звезди. Той също изглеждаше като бог. Висок, добре сложен, със загар, с гъста, дълга до раменете, чуплива черна коса и със същите супер бели зъби като на жената. Определено предизвикаха огромен интерес. Всички, както мъже, така и жени, ги бяха зяпнали. Дамата се огледа наоколо и помахна на някого в моята посока.

Обърнах се, за да видя на кого, но зад мен нямаше никого. Тя пак помахна. Майчице! Да не би да махаше на мен? Не може да бъде. Но се оказа точно така. Дори тръгна към мен.

Спря и ми се усмихна.

— Здравей, Тори! — каза. — Казваш се Тори, нали? Помислих си, че може да те срещна тук. Аз съм Неса.

Стоях там като глътнала бастун. Защо ли ме заговори? Всички ни бяха зяпнали. Но това име — Неса, Неса? Бях го чувала някъде и разпознах аромата на бели рози и дъжд. Къде? Къде? Напънах се да се сетя. Ами да. Неса. Това беше името на жената, която „капитанът“ на междузвездния магазин за чалнати, Ури, бе нарекъл моя покровителка. Не можеше да е имал предвид тази дама. Нямаше начин. Та тя имаше вид на звезда. Световноизвестна. И със сигурност не изглеждаше мръднала, за разлика от Ури. Още по-малко приличаше на жалка покровителка на някаква си тийнейджърка.

Когато най-сетне се поокопитих и бях в състояние да продумам, отвърнах:

— Здравсти! Ммм, да, аз съм Тори.

— Моето Момиче на зодиака — рече тя с усмивка. — Тори Тейлър, зодия Телец. Разгледах хороскопа ти.

От толкова емоции около идването на бала съвсем бях забравила за странното съобщение на компютъра този следобед. Бях сигурна, че вече никога няма да чуя за това. Помислих го за някакъв спам, който винаги изскача, когато някой влезе в астрологическия сайт, който посетих. Нищо особено. Но хей, ако значеше, че тази невероятна жена ще говори с мен, нямах нищо против. Хората продължаваха да ни гледат. *Покрай нея са решили, че и аз съм известна. Нямам нищо против* — констатирах аз и пристъпих от единия крак на другия, като си придадох важен вид. Хората всъщност мислеха, че и аз съм важна клечка.

— Да, въъ... това съм аз, Момичето на зодиака — отвърнах и също ѝ се усмихнах. — Тори е съкратено на Виктория. Всички приятели ми викат Тори, а не Виктория.

— Тогава и аз ще те наричам така — каза Неса, — защото се надявам да се сприятелим.

Да се сприятеля с някого като нея! Това ще е велико! — помислих си и ѝ се усмихнах възможно най-широко.

Преди да успеем да си кажем още нещо, някакъв възрастен господин с бяла брада се появи, хвърли ми такъв поглед, сякаш казваше: „Ти пък откъде се пръкна?“, и я дръпна настрана, така че нямах възможност да я попитам нищо повече за Момичето на зодиака или покровителите.

Останалата част от вечерта мина неусетно. Готини сервитьори се разхождаха с табли с питиета и хапки, а Джорджи и аз наблегнахме на сладките неща, които бяха невероятно вкусни: малки шоколадови кексчета, полети с малинов сироп, дребни сладкишчета с извара и миниатюрни палачинки с кленов сироп. Хипер вкусотия. След хапването се покефихме в дискотеката. Изтанцувахме всички танци, които бяхме упражнявали при многобройните си гостувания с преспиване у Мег и Хана. Репертоарът ни варираше от руски казачок

(в който никак не ме биваше, защото все се прекатурвах, когато трябваше да подскочим на един крак, докато изнасяхме другия напред), минаваше през испански, египетски, каубойски танци и стигаше до балет и ирландски танци. Мисля, че някои хора ни сметнаха за абсолютно мръднали, но на нас не ни пукаше. Ние си прекарвахме супер яко. Дори някакво готино момче с тъмна, небрежно разрошена коса ме покани на танц и с удоволствие се присъедини към нас, когато изреждахме танците от всички краища на света. *Такъв живот искам* — помислих си, като обикаляхме на подскоци целия дансинг. — *Създадена съм за охолен живот.*

С напредването на вечерта се преместихме в съседната зала, където красивият мъж, който пристигна с Неса, бе представен като господин Сони Олимпус, или иначе известен като господин О. Той се изправи и даде началото на публичен търг. Забелязах как хората се побутваха и си шепнеха едни други, докато наддаването набираше скорост. Но веднага ми направи впечатление, че не го правеха с гадни чувства, както Хло и Соня от нашето училище се отнесоха към мен, а с възхищение.

Господин О беше невероятен. Подклаждаше ентусиазма на хората, така че те наистина се надпреварваха в желанието си да победят.

— Колко ли да предложа за този превъзходен плетен кош от „Брекнамс и Стейсън“? — попита той, а гласът му прозвуча като от реклама за шоколад — дълбок и чувствен. — Да започнем наддаването от сто паунда.

— Пет милиона — казах аз и се направих, че ще вдигна ръката, а Джорджи се разхили и я дръпна надолу.

— Двеста — обади се глас изотзад.

И така, малко по малко, цената стигна чак до две хиляди. Набързо пресметнах наум. *Бас ловя, че толкова пари ще стигнат за храна на семейството ми за цяла година. Трябва да има доста богати хора тук* — помислих си, макар че като се поогледах, ми се стори, че повечето по-скоро искаха да впечатлят господин О и да привлекат вниманието му. Особено жените.

Търгът продължи, като хората наддаваха за какви ли не глупости. Бутилка старо вино тръгна от сто и петдесет паунда. *Лудост* — рекох

си. — *Особено като се има предвид, че спокойно можеш да си купиш ново за около шест паунда.*

— Но кой е господин О? — попита Джорджи.

— Актьор — отвърнах с плътен артистичен глас. — Или поне така чух да казва някой.

— И аз така си помислих — рече тя.

Следвах тортите на мама и когато тя ги занесе на сцената, ми направи впечатление, че господин Олимпус така се засуети около нея, че тя дори се изчерви. Забелязах румените ѝ бузи чак от другия край на залата. Зарадвах се да видя, че ѝ бе приятно. Изглеждаше прекрасно в червената рокля, която леля Пат ѝ бе дала да облече за вечерта.

С помощта на господин О тортите пожънаха голям успех и стигнаха до сто паунда всяка. Толкова бях горда с нея, че сбутах Джорджи.

— Мама ги направи — казах.

— Аха, и мама прави доста неща с благотворителна цел — отвърна тя.

Не ѝ споменах, че на мама ѝ платиха, за да направи тортите, и че те всъщност бяха дарение на госпожа Джаксън. Даренията с благотворителна цел за нашето семейство бяха лукс, който за момента не можехме да си позволим.

— А сега дойде ред на лотарията — съобщи господин О, като приключи с наддаването за последния предмет.

Дебел плешив мъж стана и се присъедини към него на сцената, като му подаде една торбичка.

Господин Олимпус пхна ръка в нея и извади оттам първото листче.

— Кошница за пикник печели номер сто четиридесет и четири.

— Това съм аз — извика една жена отпред с къдрава червена коса и излезе на сцената да си получи наградата.

Изтеглиха номерата на още няколко души и те също отидоха да си вземат наградите.

— Хайде да си вземем нещо за пиене — предложи Джорджи и тръгнахме да излизаме от залата за наддаване.

— Дойде ред на последната награда — каза господин Олимпус, като пхна ръката си в кесията и извади листче. — И победителят е... номер дванайсет... Тори Тейлър.

— Божичко! — възкликна Джорджи, като ме дръпна обратно. — Та това си ти. Не те видях да си купуваш билет за лотарията.

— Ами... не съм — отвърнах, а тя ме побутна напред. *Не съм купувала никакъв билет. Сигурно мама ми го е взела* — помислих си, докато вървях към сцената. Там господин О ми връчи някакъв пакет, а като го поех, ми смигна.

— Но билетът не е у мен — казах.

— Няма значение — отвърна той. — Върху пакета е написано твоето име. Тори Тейлър, нали?

Нямах намерение да споря.

— Да. Леле, благодаря! — рекох и се втурнах обратно при Джорджи, за да го отворим.

Разкъсахме хартията, с която бе опакован, а вътре намерихме най-страхотния мобилен телефон, който някога бях виждала. Беше невероятно хубав. Тънък, светлозелен, с перлен отблясък и инкрустиран блестящ смарагд в средата му. На мига го приближих до ухото си и закрачих с котешка походка в стил Лудетините до коридора и обратно.

— Уау — възкликна Джорджи, — това е най-суперският телефон, който някога съм виждала. Все едно е направен за принцеса. Чудя се къде ли ги продават? Със сигурност не съм срещала подобен в никой от магазините. О, виж има и още нещо.

На дъното на пакета имаше малка кутийка. Отворих я и намерих сребърна верижка с нещо като талисман на нея. Когато се вгледах в него, разпознах знака на зодия Телец. *Вечерта става от хубава похубава* — помислих си, като закачих верижката на шията си.

Точно в този момент Соня и Хло минаха край нас и Соня се блъсна в мен.

— Извинявай — каза престорено тя. — Не гледах къде вървя.

Бях сигурна, че го направи нарочно.

Хло ме изгледа от главата до петите.

— Здравсти, „кръпке“! — рече тя и се изкиска.

Смутих се.

— Аз... името ми всъщност е Тори — казах.

— Да бе — отвърна Соня, след което се приведе и прошепна в ухото ми, — но така или иначе си си „кръпка“.

Стомахът ми се сви, а лицето ми стана червено като божур. О, не — помислих си. — *Възможно ли бе да знае, че съм си взела роклята от втора употреба?*

— Какъв ви е проблемът? — намеси се Джорджи в моя защита.

— Не им обръщай внимание! — казах аз и я дръпнах да си вървим. — Не си струва.

— Не си ли казала на приятелката си? — попита Соня.

— Какво да ми каже? — полюбопитства Джорджи, като пристъпи към нея.

— Че ей тази твоя приятелка е „кръпка“ — отвърна Хло.

— Не я наричай така! — възропта Джорджи.

— Че защо не, след като си е такава? Та приятелката ти не може да си позволи скъпи маркови дрехи, освен ако не си ги купи от някой магазин за втора употреба.

— Тъъ, моля?! Та тя в момента е облечена с рокля на Сузи Цанг — каза Джорджи. — Къде ще намериш такава в магазин за втора употреба?

Идеше ми направо да умра. Не можех да повярвам, че това се случваше.

Хло прихна да се смее.

— Не можеш, освен ако не отидеш до Осбъри. Тази рокля беше на Соня. Тя я остави днес в един такъв магазин. Нали, Соня?

Соня кимна утвърдително.

— Човек може да си купи дрехи и от други места, не само от втора употреба — рече Джорджи. — Кажи й, Тори! Кажи й, че майка ти е донесла тази рокля от Лондон!

— Аз... аз... — Нямах какво да кажа, почувствах се разкрита и ми се доплака. — Аз...

— Нали каза, че роклята е на Сузи Цанг? — попита Соня.

Нищо не отговорих.

— Точно така — намеси се Джорджи. — Е, и? Какво се опитваш да кажеш, Соня?

— Ами, Сузи Цанг ми е леля и ми уши тази рокля специално за петнайсетия ми рожден ден. Така че няма как приятелката ти да си я е взела от Лондон, защото тя направи само една-единствена бройка. И то за мен. Чат ли си?

— Е, леля ти може толкова да си я е харесала, че да е направила още две-три — рече Джорджи. — Хайде, кажи й, Тори!

Но аз не можех и дума да обеля. Стоях като парализирана от главата до петите. Сякаш някой ме бе омагьосал.

Соня се присегна и обърна крайчеца на роклята ми отзад при шията.

— Ето — каза тя, — погледни етикета. Ръчно зашит е и на него пише: „За Соня“.

— Тогава защо си се разделила с нея? — настоя Джорджи, която изглеждаше така, сякаш й се искаше да фрасне Соня.

Соня се направи, че се прозява.

— Ами нали се сещаш, сложих я няколко пъти и вече ми омръзна. Не обичам да обличам неща, с които вече са ме виждали. Толкова е тъпо да носиш постоянно едни и същи дрехи, не смяташ ли? А и леля Сузи ми е нашила толкова много работи през годините. Оставям на мама да ги дава за благотворителност.

— Така че някоя нещастна беднячка да може да ги облече. Но бас лоя, че не си и очаквала да видиш една от тези дрехи на място като това, нали, Соня? — добави Хло.

Вече имах чувството, че лицето ми бе станало червено като божур. Струваше ми се, че всички наоколо бяха чули това, което момичетата наговориха, и ме зяпаха. Идеше ми да потъна вдън земя.

Соня започна да си тананика с подигравателен тон:

— Кръпка, кръпка, кръпка...

Хло се присъедини към нея.

— Кръпка, кръпка, кръпка...

Бях така засрамена. Всички се бяха вторачили. Неочаквано великолепната ми вечер, сбъднатата ми мечта, се превърна в най-отвратителния кошмар. Все едно бях изправена гола на сцена и всички бяха отправили погледи към мен в очакване какво ще направя. Не смеех да погледна Джорджи в очите. Бях я излъгала и си знаех, че ме ненавиждаше.

Обърнах се и побягнах.

---

[1] „Звездно момиче“ (англ.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

СТАРИ ПРИЯТЕЛИ, НОВИ ПРИЯТЕЛИ

Втурнах се право към най-близката дамска тоалетна. Влязох в една от кабинките и заключих вратата. Чувствах се така унижена. Със сигурност всички около нас бяха чули. „Кръпка“. Това бях аз. Кралицата на евтинията. Тъпа беднячка, която се правеше, че мястото ѝ е тук, когато всички ясно виждаха, че е облякла нечий боклуци. Жалка картинка! Бях толкова разстроена, че не можех дори да заплача. Едва си поемах дъх. Имах чувството, че някой е усукал въже около гърдите ми и го затягаше. И тогава се ядосах. Момиче на зодиака. Скапано Момиче на зодиака. Онзи смахнат идиот от интернет клуба беше виновен за тази каша с неговото: „Върни се там, където беше, и ще намериш това, което търсиш“. Глупости. Ако не бяха онази листовка, астрологическият сайт, съобщението, че и роклята, нямаше да заприличам на най-голямата загубенячка на света и да се крия в тоалетната, докато всички отвън обсъждаха какво отвратително нищожество съм.

Ритнах вратата на кабинката.

— Ау! — изплаках, тъй като си ударих пръстчето на крака в твърдото дърво. Заподскачах из тясното пространство. Така силно ме заболя, сякаш го бях счупила.

Трябва да се измъкна оттук без никой да ме забележи — помислих си. — Само че как? И къде бих могла да отида? Искаше ми се да побягна нанякъде, където да се скрия. Но не и вкъщи. Там нямаше как да остана насаме със себе си. И всеки щеше да иска да узнае как е минала вечерта. Не можех дори в стаята си да се скрия, защото беше на мен и сестра ми Андреа и нямаше как да не я пусна вътре. „Тъпа история — изругах наум. — Страшно тъпа история. Остава ми само едно. Налага се да избягам. Да хвана пътя и да зачезна нанякъде, където никой не ме познава. В Лондон или в някой друг голям град. Но ще огладнея. А няма да имам пари, нито пък къде да спя, освен на някоя пейка в парка, завита със стар вестник. Няма да

имам и приятели. Мама нямаше да я има, нито пък леля Пат и леля Фийби. А също и Мармит и Мийтлоуф, с които да се гушкам. Дори Дан, Уил и Андреа ще ми липсват. Ще си умра, а някой ще намери изпостелялото ми тяло под някой мост, ще ме върнат у дома и ще ме погребат. А на погребението ми ще дойдат всички, които ме познават, и ще се скъсат от рев. Дори онези гаднярки Хло и Соня ще се появят и като видят какво е станало, ще се усетят, че те са виновни за всичко това, и ще се почувстват гадно, като запускат ковчегата ми в гроба...“

Както си седях така, самосъжалявайки се, чух някакво звънене. Идваше от чантата ми. Надникнах в нея. Звънеше новият ми мобилен телефон. „Но аз на никого не съм давала номера — помислих си. — Самата аз дори още не го знам!“ Отговорих плахо на обаждането.

— Тори, Неса е. Къде си? — каза гласът от другата страна.

Боже, дано поне тя да не е видяла какво стана! — помолих се.

— Никъде — рекох.

— Никъде. Много умно — отвърна Неса. — Аз лично никога не съм била там. Как изглежда?

Почти се разсмях, но тогава се сетих, че беше свършено с живота ми и че бях нещастна.

— Ами бива. Не че съм точно никъде.

— Звучиш тъжно. Случило ли се е нещо, мила?

— Нищо.

— Аха, нищо. Това „нищо“ и мен все ме натъжава.

Този път се разсмях.

— Така е по-добре — каза Неса.

— Съжалявам — рекох, — просто не съм на себе си.

— Като кого се чувстваш тогава? — попита Неса.

— Като никого. Искам да кажа, че съм малко ядосана тази вечер.

— А, сигурно е заради Луната. Присъствието ѝ в хороскопа може понякога наистина да подлуди човек. Виж, Тори, разглеждах хороскопа ти. Знаеш ли нещо за астрологията?

— Да. Не. Е, не много. Зная, че зодиакалните знаци са дванайсет, че моята зодия е Телец и знакът ѝ е бик.

— Точно така. Знаците са дванайсет и се наричат слънчеви знаци. Що се отнася до теб, това ще рече, че в момента на раждането ти Слънцето се е намирало в зодия Телец. Всеки, роден между двайсет

и първи април и двајсет и първи май, е Телец. Знаеш ли обаче, че има много други планети, които също влияят на хороскопа ти?

— Не.

— Така е. И те са десет на брой — Слънцето, Луната, Юпитер, Марс, Венера, Сатурн, Плутон, Уран, Меркурий и Нептун.

— Наистина ли? — отвърнах, опитвайки се да звуча заинтригувана, макар че се зачудих от къде на къде бе решила точно сега да ми чете лекция по астрология. — Удивително!

— Нали? — продължи Неса. — А що се отнася до теб, в момента Сатурн и Плутон се пресичат в твоята Луна.

— Не звучи добре — пошегувах се.

— Напълно си права. Съвсем сериозно — рече Неса. — И означава, че животът те учи на много важен урок.

— О! И какъв е той?

— Само ти можеш да кажеш това, Тори. Аз съм тук единствено да насочвам и съветвам. Но на Сатурн му се носи славата на строг учител. С две думи, понякога може да е доста суров, но по-добре се вслушай в това, което има да ти каже. Има полза от думите му. Плутон е планета на промяната, а Луната управлява тази фаза и е свързана с емоциите и всичко около тях. Събери тези три планети заедно в хороскопа, както са в твоя в момента, и ще получиш емоционален взрив. Аз съм покровителка на твоята зодия Телец и този месец ще се грижа специално за теб, така че ако имаш нужда или искаш да ме питаш нещо, обади ми се от новия си телефон. Все едно съм ти нова приятелка. Става ли?

— Ами става — отвърнах, макар че не можех да спра да си мисля: „Всичко това е супер странно. Какво ли е намислила? Всъщност може би не трябва въобще да говоря с нея. Мама все ни повтаря да не говорим с непознати, а аз нищичко не зная за нея. Може и да е красива, но това не означава, че не ѝ хлопа дъската. Пък и като се замисля, откъде знае номера ми?!“

— Тъъ, Неса, как разбра номера ми?

— Ами ти си Момиче на зодиака този месец, нали? Всяко Момиче на зодиака получава телефон като този — е, поне подобен. Опитваме се да са в подходящия за зодията цвят. Аз ти изпратих телефона, за да можеш да се свързваш с мен, твоята покровителка,

както и с някои от другите планети всъщност. Ние всички имаме новия ти номер.

— Ние? — учудих се аз. Стана ми леко притеснено. — Кои сте тези „ние“?

— Нали ти казах, аз и останалите планети. Не си ли спомняш?

— Другите планети? Дообрее... — рекох, а в съзнанието ми светна предупредителен знак.

— Да — повтори Неса, — както ти казах, има още девет планети. Ти срещна една от тях. Слънцето, известна още като Сони Олимпус. Той беше тук тази вечер. Води наддаването. Спомняш ли си го?

— Да, много добре — отвърнах, но си мислех: *Луда работа!*

— Останалите са Марс, Луната, Юпитер, Плутон, Сатурн, Уран — него го срещна, Ури, собственикът на интернет клуба, а Меркурий е също някъде наоколо. Ще ти допадне. Всички момичета го харесват, но не мисля, че ти предстои някаква сериозна среща с него този месец, поне не и според хороскопа ти. Най-вероятно ще го засечеш наоколо. Наричаме го Херми. Както и да е, накратко — ние всички сме тук на земята в човешки облик.

Леле-мале! — помислих си. — *Тази жена е не леко мръднала, ами съвсем смахната. Най-добре да приема казаното на шега и да стоя настрана от нея.*

— О, да. Точно така, разбира се. А ти си?

— Неса, известна още като Венера. Планетата Венера управлява зодия Телец, ето защо аз съм твоята покровителка за месеца.

Божичко! Тя се мисли за планета! Това е най-смахнатото нещо, което съм чувала. Знаех, че има хора, които се мислят за Наполеон или Клеопатра, или за чайник, но никога не бях чувала за някого, който да смята, че някога е бил планета, или по-специално — Венера.

— Покровителка. Ами, да. Ъъъ... това каза и твойт приятел Ури (*смахнатото ти другарче* — добавих наум).

— Точно така — продължи Неса. — И се надявам ние също да станем приятелки, защото приятелите са важни, нали? Много по-важни от доста други неща. Хайде, излез оттам, където си се скрила, в страната Никъде, и не се тревожи. Не всичко е такова, каквото изглежда.

— Да, разбира се, че не е — отвърнах. — Всъщност вече се чувствам добре. Благодаря за разговора. Да. Ще взема да се размърдам.

Ъъ... така. Трябва да тръгвам вече. Имам работа. Среци разни.

— Тори, звучиш странно. Сигурна ли си, че всичко е наред, хлапе? — попита Неса.

— О, да. Всичко е супер. Дори повече от супер. Не се притеснявай за мен. Вече съм по-добре. Благодаря и чао.

И не забравяй да си вземеш хапчетата — добавих наум, когато чух вратата на женската тоалетна да се отваря и затваря.

— Обади ми се, ако имаш нужда.

— Непременно — прошепнах.

Как ли пък не! — казах си, но нямах желание да я разстройвам, нито пък да се издавам пред нея, че съм наясно колко далеч стоеше от звездите. Освен това нямах търпение да приключа разговора с нея, тъй като не ми се искаше, ако някой влезеше в женската тоалетна, да си помисли, че съм луда и говоря на себе си. За щастие Неса приключи с това, което имаше да каже за момента, рече: „Чао тогава“, и затвори.

Прибрах телефона, затаих дъх, вдигнах краката си от пода, така че който и да влезеше, да не разбере, че съм там. Миг по-късно вратата отново се отвори и някой започна да нарежда:

— Вие сте абсолютни гаднярки — каза глас, който разпознах като този на Джорджи. — Това, вашето, мина всякакви граници. Как може да сте толкова жестоки? Приятелката ми била купила роклята ти. Е, и? Какво от това? На нея й стои страхотно. Това е най-важното.

Стомахът ме присви още по-здраво.

— Трябва да признаеш обаче — рече друг глас, който беше на Соня, — че беше забавно, нали Хло? Така се бе изчервила.

— Направо позеленя, бих казала — изкиска се приятелката й.

— И бие намирате това за забавно? — попита Джорджи. — Да провалите вечерта на някого? Жалки, нещастни извратенячки. Та това е благотворителен бал. Къде е вашата съпричастност? А? Мисля, че вие двете сте възможно най-подлите същества, които някога съм срещала, и се надявам да ви се случи нещо супер гадно.

— О, хвана ме шубето — подигравателно подметна Соня.

— Някога да сте чували за карма? — продължи Джорджи. — Вероятно не, защото сигурно и двете сте толкова тъпи, колкото сте и ужасни. Е, аз пък съм чувала. Карма означава, че действията ви имат своите последици и ако се държите гадно с хората, това ще ви се върне. Ако не в този живот, то в следващия. И вероятно ще се

переродите във възможно най-низшите същества. Например попови лъжички.

Момичетата прихнаха да се смеят.

— Попови лъжички? Да бе.

— Всъщност не като попови лъжички, защото жабите не са лоши. Не. Ще се переродите като мухи. От тези, дето кацат по изпразненятията.

Едва не се разсмях в скривалището си. „Браво, Джорджи!“ — казах си наум.

— О, хайде да тръгваме, Хло — рече Соня. — Стана ми тъпо с тази малка глупачка.

— Определено и на мен не ми е забавна компанията й — отвърна Хло.

Отново чух вратата да се отваря и да се затваря и зачаках да се уверя, че се бяха изнесли.

— Прав ви път! — чух да казва Джорджи. Последва тишина, а после тя попита: — Тори, тук ли си?

Затаих дъх.

— Знам, че си вътре — каза тя, — чувам дишането ти.

Тогава чух някакъв шум и лицето и се появи отдолу в пролуката между вратата и пода.

— А сега те и виждам.

— Не съм аз — отвърнах, но се усетих, че това беше супер тъпо.

И двете избухнахме в бурен смях.

— Глупости — каза Джорджи, — нали виждам, че си ти.

— Знам... съжалявам. Извинявай, че те излъгах! Ще направя всичко възможно да ти се реванширам. Ще ти слугувам до края на света.

— За бога, Тори, излез оттам най-после. Знаеш ли колко ми пука откъде си взела роклята!

Стъпих обратно на пода, изправих се, отключих вратата на кабинката и излязох.

— Наистина ли? — попитах аз. — Ама аз те излъгах. Купих роклята от магазин за втора употреба и трябваше да ти пока истината, но... мислех, че ще ме намразиш.

— Глупости, как ли пък не. Та ти си ми приятелка. Разбирам те. Е, поне отчасти.

— Отидох до Осбъри да си потърся рокля и не щеш ли — видях тази на витрината на магазин за втора употреба. Изглеждаше толкова готина, че...

— Няма нужда да ми обясняваш, Тори. И аз веднъж си взех нещо от такъв магазин — играта „Монопол“. Че защо не? Просто не ме лъжи повече.

Все още се чувствах отвратително. Беше ме срам.

— Май ще е по-добре сега да се прибера у дома.

Джорджи ме погледна ужасена. Сложи едната си ръка на кръста, а с другата ми размахва пръст.

— Тори Тейлър, намираме се на едно от най-готините партита, на които някога сме били канени, а ти искаш да се прибереш вкъщи и да ме зарежеш сам-самичка! Няма да стане. Сега вече ме ядоса. Само преди малко каза, че съжаляваш и че искаш да ми се реваншираш за това, че ме излъга. Ами добре. Ето го и шанса ти — оставащ.

— Ами ако всички са разбрали, че роклята ми е от втора употреба?

— Тори — каза Джорджи с раздразнение, — светът не се върти около теб. Едва ли някой е забелязал как двете грозни сестри се заяждаха с теб преди малко. И се хващам на бас на каквото поискаш, че повечето хора тук са си взели костюми под наем, което не е кой знае колко по-различно от това да носиш нещо втора употреба.

— Права си — отвърнах.

— И повечето от тях са погълнати най-вече от това как изглеждат и да си прекарат страхотно, а не откъде някакво момиче си е взело роклята...

— Предполагам.

— Така че хайде да тръгваме.

Тя отвори вратата на женската тоалетна, хвана ме под ръка и ме побутна навън.

— Слушам, шефе — възкликнах, но се притиснах здраво до ръката ѝ, като го казах, а тя ми се усмихна широко в отговор. Беше добра приятелка. И идея си няхах досега колко добра е всъщност. И ето я, плътно до мен, подкрепяйки ме в трудния момент. *Пфу* — помислих си, — май в крайна сметка няма да ми се наложи да бягам. *Това си е успокоение.* Никак не бях навита да гладувам, да съм бездомна и абсолютно сама.

След като се върнахме на партито, разбрах, че Джорджи беше права. Никой ни най-малко не се интересуваше от мен и от това, какви ги бях намислила. Хората си се забавляваха. Вече нямаше значение, че роклята ми беше втора употреба. Имах си най-добрата приятелка на света и купонът все още продължаваше.

Като вървахме по коридора, забелязах господин О да разменя няколко думи с кмета, а след това се огледа в огледалото и приглади косата си.

Сбутах Джорджи да погледне.

— Готин е, не мислиш ли? — отбеляза тя.

— По-скоро самовлюбен — рекох. — Е, сигурно по-зрелите жени си падат по него. Нали?

— Щом казваш — отвърна Джорджи.

— Чакай малко. Искам да го попитам нещо — казах. *Ако господин О познава кмета — помислих си — и води търга, значи е с всичкия си и би могъл да внесе яснота по въпроса дали на Неса ѝ хлопаше дъската, или не.*

— Добре, ще се видим в дискотеката тогава — рече Джорджи и отпраши към дансинга.

— Дадено — подвикнах след нея и тръгнах към господин О. — Извинете, господине, но...

— О, Момичето на зодиака — рече той. — Викай ми Сони. Е, как е да си Телец?

— Тъъ, добре... предполагам. А що се отнася до Момичето на зодиака, знаете ли за какво точно става въпрос? Искам да кажа, откъде се появи телефонът, който ми дадохте, и коя е дамата, с която пристигнахте?

На лицето му грейна ослепителна усмивка.

— Аха, въпроси, въпроси — каза той, след което ме огледа от главата до петите, сложи ръце на раменете ми и ги повдигна, после мина зад мен и ме тупна леко в средата на гърба. — Първо, госпожице, погрижи се за стойката си. Най-важното нещо, на което учат в актьорското училище, е да стоиш изправен. Хайде, изпъчи се, вдигни брадичката.

Господин О бе толкова властен, че се улових да правя точно това, което ми каза.

— Добро момиче — каза той и отново започна да ме оглежда от главата до петите. — Ммм, да... Хубава рокля, Тори. Отива ти. Що се отнася до дрехите, помни — важното е как ги носиш. Може да си облечена с най-модната рокля и пак на нищо да не приличаш. Но може да си облечена и в по-старомоден тоалет и въпреки това да изглеждаш като за милиони. Всичко зависи от стойката и излъчването ти.

О, не — помислих си и усетих, че се изчервявам, — Джорджи не е познала. Всички знаят, че нося дрехи втора употреба...

— Значи знаете за роклята ми, така ли?

— Какво да знам за нея? — попита той.

— Че е от втора употреба.

— Втора употреба ли? Наистина ли? Удивително! Браво на теб. Определено имаш добър вкус. Аз лично харесвам добрите сделки. А и роклята е точно за теб. Какво значение има дали е от втора употреба?

— Предполагам... никакво.

— Виж, Тори. Неса ми показва хороскопа ти. В него се забелязва липса на самочувствие. Имаш нужда да цениш по-високо себе си. Трябва да поработиш върху това. Ето защо ти казах да си вдигнеш брадичката и раменете и да вървиш изправена.

Разсмях се.

— Май обичате да командвате, а?

Господин О погледна обидено.

— Просто знам какво трябва да направиш. Значи искаш да ти кажа за дамата, с която дойдох?

— Да. Дали е... тъъ... — За малко да изгърся: „Дали е съвсем наред с главата?“ — но реших, че може да се засегне, ако излизаше с нея.

— Тя е богиня — отвърна той — и е много мила. Ти си късметлийка, че ти е покровителка.

— Покровителка. Какво точно означава това?

— Ти си Момиче на зодиака, нали?

Кимнах.

— Предполагам.

— Тогава Неса е на твое разположение за един месец. Тя е някой, когото можеш да търсиш за помощ и други неща. Нищо необичайно, в случай че се притесняваш. А сега, би ли искала да танцуваш?

— Да танцувам? Аз? Не мога...

— Няма „не мога“ — рече господин О, като ми подаде ръка. — Хей, та това е удивителната сладкарка.

Вдигнах очи и видях мама да отива към тоалетната. Когато ни забеляза, тя се обърна и ни помахаша.

— Мамо — повиках я аз, — това е господин Олимпус, или господин О, имам предвид Сони. Той ме покани на танц.

Мама се изчерви.

— Ами аз зная кой е — отвърна тя. — Срегнахме се малко порано. Отивай, Тори. Ще намеря Джорджи и ще дойдем да гледаме.

Господин О пое дланта ми, даде ми знак да го хвана под ръка и се отправихме към дансинга. Още веднъж усетих, че хората ме зяпаха, но този път беше от любопитство и завист. Сони безспорно беше най-добре изглеждащият мъж в залата, въпреки че можеше да мине за мой баща. Мярнах Соня и Хло край масата с напитки и им помахвах небрежно. Останаха с отворена уста. Въобще не очакваха да се върна обратно на партито. Джорджи танцуваше в другия край на залата и като ме забеляза, вдигна окуражително палци.

— Добре, млада госпожице, Момиче на зодиака — каза Сони, като започнахме да се движим в такт с музиката, — сега изправи раменете и се усмихвай, съкровище, усмихвай се.

Затанцувахме с лекота, сякаш бяхме репетирали с дни. Скоро около нас се събраха хора и започнаха да пляскат. Имах чувството, че господин О бе свързан с мен и знаеше коя щеше да е следващата ми стъпка. Наляво, надясно, движехме се в пълна хармония.

Изведнъж той грабна една роза от близката маса, пхна я между зъбите си и започна да пляска с ръце. На мига загрях идеята му и двамата диво се впуснахме в импровизирано фламенко.

— Оле, оле, оле, оле — викаше господин О с цвете в устата, докато танцувах около него в испански стил, а наблюдаващите ни аплодираха. Когато приключихме, и двамата избухнахме в смях, а той ме прегърна.

— Когато се смееш, светът се смее заедно с теб, а когато плачеш... — каза господин О.

— ... плачеш съвсем сам — довърших репликата му и му се усмихнах широко.

— Браво, Момиче на зодиака! — отвърна той. Шокирани, Хло и Соня наблюдаваха отстрани и аз усетих завистта в очите им. Сигурно

очакваха, че ще роня сълзи в някой ъгъл заради тях._ Да, ама не_ — казах си наум, — *няма да ви се дам толкова лесно.*

ШЕСТА ГЛАВА

ХОРА-ПЛАНЕТИ

— Толкова е готин — каза Меган, след като показах новия си телефон на нея и на Хана в автобуса на път за училище в понеделник сутрин. И двете страшно се впечатлиха, но аз все още имах съмнения дали не ме бяха погнали местните откачалки. Неса ми изпрати съобщение преди закуска. То гласеше: „Ела в Осбъри довечера след училище. Неса“. Звездичките означаваха целувки.

„Да бе, как не — помислих си. — Освен това вероятно си имаше някое гнусно влечуго, което щеше да ме причака там, за да ме отвлече и продаде на пазара за роби на някоя междугалактическа вселена, някъде в открития космос. Непрекъснато се случва по телевизията“.

Макар че господин О ме увери, че Неса е готина, не знаех какво точно да си мисля за цялата тази зодиакална история. Искаше ми се да му вярвам, но от това, което знаех, в крайна сметка той можеше да се окаже кралят на откачалките, а тя — неговата кралица. В синкавата светлина на неделното утро премислих всичко още веднъж и реших, че цялата тази история звучеше прекалено измислено. Вечерта беше изключителна, а и аз не бях на себе си. Звезди, планети, зодии? Не, благодаря, това ми идваше малко в повече. Но телефонът, който получих, беше толкова готин, че не можах да устоя да не го взема на училище. Джорджи каза, че никога не е виждала такъв. Това беше шансът ми да се изфукам с нещо, за разнообразие. Не че работеше много добре като телефон. Опитах да въведа номерата на приятелките си, но не се получи. Освен това в телефонния му указател вече фигурираха имената на сума ти народ, който не познавах.

Хана и Мег си умираха да чуят всичко за съботните танци. Осведомих ги за повечето неща (с изключение на историята с роклята, за която сигурно щеше да ми се наложи да се обяснявам цяла седмица). Обаче им разказах всичко за зодиакалната история и как получих телефон и огърлица.

— Леле, де да бях аз Момиче на зодиака — рече Меган. — Звучи страхотно! Дали да не пробваме сайта в обедната почивка в библиотеката и да видим дали и аз не съм такава.

— Да, можем — отвърнах, — но доколкото разбрах от собственика на интернет клуба, може да има само едно Момиче на зодиака за всеки месец. А и не мисля, че се случва на всеки.

— Тогава как така ти стана Момиче на зодиака? — попита Меган.

— Не зная. Нямах възможност да разпитам за това. Неса, жената, за която ви разправих, ми каза, че е моя покровителка. Спомена още, че имало десет планети на земята в човешки облик. Но това не ви ли звучи малко смахнато? Искам да кажа, че тези хора може да се окажат тайфа откачалки, знам ли...

— Неее — отвърна Меган, — не мисля, че звучи чак толкова смахнато. Не е като да са ти казали да направиш нещо рисковано, като да се метнеш с тях в някоя кола или пък да те примамят в някое запустяло място. Не си глупава. Наясно си как да се държиш с непознати и какво могат да ти направят? А тези са ти дали подарък. На мен ми приличат на феи и ангели.

Трябваше да се досетя, че ще реагира така.

— Дай да видим пак телефона — рече Хана.

Подадох ѝ го и двете с Меган ахнаха.

— Супер, този телефон е с камера — каза Мег и го вдигна, за да направи няколко снимки. — Така поне мисля...

И идея си нямах, че телефонът може да прави и снимки, понеже не съм наясно с технологиите както нея и Хана.

— Наистина ли? — рекох. — Я да видя.

Но Хана се бе захванала с него.

— Не мога да разбера как снима, но вижте — каза тя, като натисна един бутон. — Вече има направени снимки в албума. Леле! Кой са всички тези?

И трите се надвесихме над телефона да погледнем.

— Има и съобщение за теб — каза Меган, която натисна друг бутон и започна да чете: — „Здравей! Струваш ми се несигурна относно случилото се в събота. Ето ги хората, за които ти разказах. Надявам се да сме ти от помощ през месеца, в който си Момиче на зодиака. Неса. Много целувки“. (Бе сложила звездички вместо

плюсчета.) — Леле! Все едно ти е прочела мислите и е разбрала, че си се обезпокоила.

— Или пък вече й се е случвало да примамва невинни млади момичета... — започнах аз.

— О, я се успокой, Тори — рече Хана. — Гледала си твърде много филми на ужасите. Нека видим какво още има в него.

Отново се надвесихме над телефона. Меган натисна нещо и на малкия екран тръгна филмче. Първо се появи Неса с широка усмивка в нещо като цветарски магазин, заобиколена от огромни вази, пълни с цветя. Вдигна ръцете си и дребни, светлорозови цветчета с формата на сърчица започнаха да се сипят като черешови цветове през пролетта.

— Леле, тя е наистина красива — възкликна Меган. — Прилича на принцеса от приказките.

— Вижте — намеси се Хана, — цветовете изписват думи на дървения под пред нея. Какво пише?

— Неса е Венера.

— Толкова е прекрасно — каза Меган. — Погледнете, следва още.

Този път на екрана се появи господин О. Беше облечен в бяло и се намираще наред поле от яркожълти слънчогледи.

Меган започна да вие като вълчица, при което няколко човека в автобуса се обърнаха към нас и ни зяпнаха.

— Толкова е готин — изкоментира Хана. — Това трябва да е твоят господин О, нали?

Кимнах утвърдително.

— Мисля, че съм го виждала в някой филм — продължи Хана. — Погледнете, цветовете на слънчогледите също образуват думи: „Сони е Слънцето“. Леле! Как ли са направили това?

Меган сложи ръка на сърцето си.

— Магия — въздъхна тя. — Знаех си, че съществува. Сигурна бях.

— О, я слез на земята, фантазьорке! — рекох аз. — Нарича се съвременни технологии. Какво ли не правят вече, щом е за реклама, бизнес промоции и тям подобни. Само вземи филмите за Хари Потър. Да не мислиш, че великанът Хагрид е толкова голям в действителност?

Меган ми се изплези.

— Този не ми харесва как изглежда — обади се Хана, когато екранът потъмня и градската обстановка бе заменена от класна стая с черна дъска. Един страшно строг на вид мъж, с брада и бяла коса, седящ на някакво бюро, влезе в кадър. Той погледна над очилата си към нас и имаше вид, сякаш му бе супер досадно, че е там. Мъжът се изправи и започна да скърца с тебешир по дъската: „Доктор Кронос. Сатурн“. След което спря.

— Той беше на бала в събота — казах. — Говори с Неса по едно време. Всъщност тя ми спомена нещо за Сатурн. Нещо от сорта, че е този, който учи на разни уроци или нещо подобно.

Меган потръпна.

— Изглежда много взискателен — каза тя. — Не бих искала да ми е покровител. Кой знак управлява Сатурн?

— Не знам — рекох.

— Можеш да попиташ Неса все пак — вметна Меган. — Тя със сигурност знае.

Екранът на телефона отново се промени. Този път се пренесохме в мрачно подземие, чиито стени бяха във виненочервено, имаше кървавочервени кадифени драперии и голям сребърен свещник с горящи в него свещи, в близост до нещо, което приличаше на дълга дървена маса за кафе.

— Малко зловещо, а! — каза Хана.

— На мен ми допада — рече Меган. — Много готическо. Божичко, масата всъщност е ковчег! И се отваря. Това не ми харесва!

Ковчегът наистина се отваряше. В него имаше някого. И който и да беше той, излизаше навън. Беше мъж. Първо седна, после се изправи и измъкна от ковчега. Беше на средна възраст, с кестенява коса на опашка и носеше тъмен кадифен костюм с тъмночервен шал около шията си (който беше в тон с цвета на драпериите).

— Добре подбрани аксесоари. Готино — изкоментирах.

Меган бе закрила очи с ръцете си.

— Не мога да гледам, не мога да гледам — викаше тя.

— Това е човек, Мег — казах, като продължих да се вирам в екрана. — Изглежда си нормално. Нищо плашещо.

Във вида му нямаше абсолютно нищо зловещо и скоро Меган продължи да гледа заедно с мен и Хана. Мъжът беше с издължено лице и голям нос. Имаше нещо интересно у него — струваше ти се, че

спокойно би могъл да си поговориш с него за какво ли не. Той подаде напред ръката си, свита в юмрук, след което я разтвори. В дланта му стоеше гъсеница. Мъжът духна отгоре ѝ и тя се превърна в какавида, а след това — в пеперуда. Той направи дълбок поклон и иззад него и драпериите се появиха стотици пеперуди. Долетяха над главата му и образуваха корона от пеперуди във въздуха, след което литнаха към стената и изписаха думите: „Пи Джей Власова. Плутон“. Последва още един поклон, замах с ръката и вече го нямаше.

— Браво, Плутон! — каза Хана. — Сега вече ми хареса.

На екрана изникна морски пейзаж. Океански вълни се разбиваха на плажа и оставяха пенести следи по брега, връщайки се обратно. Появи се някаква жена, облечена като хипи, и затанцува (досущ като мама, когато се почерпи по Коледа). Докато я гледах, се зачудих дали Меган не беше права за това, че наистина съществуваша вълшебни създания. Приличаше на нимфа, бе облечена в светлозелени и сини тонове и имаше сребристобяла, дълга до кръста коса. Докато танцуваше, започна да пише с дълга пръчка по пясъка. Когато приключи, се отдалечи с танцова стъпка по плажа, размахвайки ръце, а върху пясъка прочетохме думите: „Селена Луна. Дете на Луната“.

Очите на Меган грееха.

— Ако тя не е приказно създание, не зная кой друг би могъл да бъде.

— Аха — рече Хана. — Задължително трябва да си взема такъв телефон.

— Не е от телефона. Те са вълшебници — въодушеви се Меган. — Убедена съм. Знаех си, че съществуват. Знаех си.

— Те не са вълшебници — намесих се аз, — а планети.

Хана и Меган ме погледнаха с изненада.

— Мислех, че не вярваш на това, което ти е казала Неса — рече Меган. — Ти каза, че си ги помислила за тайфа откачалки. Макар на мен никак да не ми приличат на такива. Изглеждат прекрасни.

— Аз... аз... ох... — Аз самата се изненадах от себе си, когато заявих толкова категорично, че са планети, а не вълшебници. Сигурно ми бяха промили мозъка!

— Остана ли още някой? — попита Меган и започна да брои на пръсти. — Колко видяхме дотук? Венера, Слънцето...

— Плутон, Сатурн, Луната — продължи Хана. — Само петима. Не спомена ли, че са десет?

Кимнах утвърдително. Снощи ги намерих в енциклопедията на Уил.

— Уран, Нептун, Юпитер, Марс и Меркурий.

— Нека ги видим, нека ги видим — рече Хана.

В този момент Меган погледна през прозореца и бързо скочи.

— Олеле! Хайде тръгвайте, това е нашата спирка — каза тя.

— Майчице — възкликнах, когато се усетих къде бяхме. Меган бе права. Така се бяхме увлекли с този телефон с камера, че не бяхме усетили как сме стигнали до спирката на училището.

Звънецът за влизане биеше ясно и високо, докато тичахме към училищната порта. *Няма време да гледаме останалите хора-планети* — помислих си, като пхнах телефона в раницата си. Умирах от нетърпение да ги видя. Неса така ме зариби с тези филмчета, че подозренията ми отново започнаха да се изпаряват. В момента основно се вълнувах.

СЕДМА ГЛАВА

И ОЩЕ ПЛАНЕТИ!

В междучасието Хана и Джорджи отидоха по работа в библиотеката, а аз и Меган излязохме на двора. Беше прекрасен слънчев ден, така че седнахме на най-близката пейка, навихме ръкавите си и се запрепичахме на слънце.

— Чудя се на коя ли зодия е покровител Слънцето? — взе да размишлява Меган, като извади една ябълка от чантата си и започна да я яде.

— Ей сега ще разбере — отговорих, бръкнах за телефона си и бързо написах съобщение на Неса, в което я питах коя планета за коя зодия се грижи.

— Мислиш ли, че всички те живеят в Осбъри? — попита Меган, докато чакахме Неса да отговори.

— Че от къде на къде? — отвърнах аз.

— Може би Осбъри е нещо като Стоунхендж или Гластънбъри, или някое друго такова священо място, нали се сещаш. Това би обяснило всичко. Някои места просто имат положителни вибрации и Осбъри е едно от тях. Много ми харесва да ходя там. А и ти каза, че според Неса онзи човек с компютърния клуб е един от хората-планети.

— Ури. Мда, най-вероятно — отвърнах. — Неса твърди, че десетте планети се разхождат наоколо в човешки облик, така че предполагам, все някъде им се налага да живеят. Но колко странно само звучи всичко това!

Меган сби отново рамене.

— Сигурно звучи странно, но кой всъщност знае кои сме или откъде сме дошли и какъв е смисълът на всичко това? Може би да си Момиче на зодиака е някакво вълшебство.

— За теб може и да е, но знаеш, че аз не вярвам във вълшебства като тебе, Мег.

— Напротив, вярваш — каза тя, — само трябва да отвориш съзнанието си за тях. Не е задължително вълшебството да е странно.

То е навсякъде около нас. Абсолютно навсякъде. Живеем с него всеки ден.

— Да бе — отвърнах. — Меган пак се отнесе.

— Не, наистина, Тори — каза тя и взе една семка от ябълката си. — Ето погледни това, то също е вълшебство.

Потупах я леко по главата.

— Меган, скъпа луднала приятелко, какво си пила? Не искам да те разочаровам, но това тук е ябълкова семка.

— Аха, мъничка е, нали? Почти не се забелязва, но ако я посееш в земята, ще израсне високо, високо, по-високо и от нас и ще се превърне в дърво. Дърво с листа и цветове, което ще ражда плодове. — Тя държеше семката вдигната във въздуха. — Но можеш ли да видиш нещо от това сега? Не, само семка. Една нищо и никаква семка, която обаче може да роди всички тези неща. Не е ли това вълшебство?

Не се бях замисляла за това досега, но от начина, по който тя го представи, си помислих: *Леле, та това наистина си е вълшебство, а никога не съм смятала появата на дърветата и цветята от нищото за нещо странно.*

— Може и да е така, но това е природата. Тя е нещо друго. Ала какви са онези хора от телефона и Неса, о, малко, но умно създание? Цяла сутрин се опитвам да намеря обяснение. Например, да не би да става въпрос за някакъв астрологически клуб и всички те да са негови членове? Разбираш ли, Меган, притеснявах се, че Неса може да е избягала от лудницата. Всъщност тази сутрин реших, че не искам да имам нищо общо с тях, но после... ох. Вече не знам какво да си мисля.

— Не им обръщай гръб — каза Меган. — Мисля, че в тях има нещо специално. Не са като онези хора, които се маскират като любимите си герои от историята, киното или някоя книга. Те са много повече от това. Мисля, че трябва да им се довериш и да повярваш на Неса, когато ти казва, че са тук, за да ти помогнат. Дай ми телефона си да проверя дали има и други от тях там.

Дадох ѝ го и докато я гледах през рамо, тя направи същото като в автобуса по-рано.

На екрана се появи витрината на деликатесен магазин.

— Ето един — каза Меган.

Някакъв мъж с доста закръглен корем излезе от магазина и помахаше, сякаш ни виждаше. Имаше престилка на бели и зелени райета

и се бе ухилил до ушите. Посочи към изложените на витрината апетитни сладкиши, а камерата ги приближи. Единият от тях бе покрит с бяла глазура, върху която бе написано със светлосини букви „Джо е Юпитер“.

— Жестоко — каза Меган. — А и тези сладкиши изглеждат страшно вкусни.

Неочаквано образът на екрана бе заменен от искрящо сини завеси, които се вдигнаха, и зад тях се появи Ури. Беше на някаква сцена и носеше същия електриковосин гащеризон, с който го бях виждала. Но този път караше в кръг велосипед с едно колело и държеше отворен яркосин чадър. Той махна с ръка и започна да се сипе сняг. Едър сняг, който застилаше земята като с бял килим. Посочи с ръка към снега и думите: „Ури е Уран“, се появиха върху него, сякаш някой ги бе изписал с пръчка.

— Това е собственикът на компютърния клуб — възкликнах. — Ури.

— Истинско вълшебство — възкликна удивено Меган. — Така ми се иска аз да бях Момиче на зодиака. Чудя се кой ли щеше да ми е покровител? Нека видим дали Неса е отговорила на съобщението ти!

Точно в този момент телефонът сигнализира за получено съобщение.

— Ти си зодия Риби, нали? — попитах.

Меган кимна и погледна съобщението.

— Неса е отговорила на запитването ти — рече тя и започна да го чете. — „Овен се управлява от Марс, Телец — от Венера, Близнаци — от Меркурий, Рак — от Луната, Лъв — от Слънцето, Дева — от Меркурий, а... Везни — от Венера, Скорпион — от Плутон, Стрелец — от Юпитер, Козирог — от Сатурн, Водолей — от Уран и Риби — от Нептун“. Та това съм аз. Значи моят покровител е Нептун.

— Хайде да се обадим на Неса и да я попитаме къде е той.

Меган набра бързо номера и ми подаде телефона.

— Здравей, Тори — прозвуча гласът на Неса. — Радвам се да те чуя.

— Ъъ... здравей! Тук съм с приятелката си Меган. Тя е зодия Риби и би искала да разбере кой е Нептун и къде е.

— Няма проблем, съкровище. Той е собственик на ресторантчето за риба и пържени картопки в Осбъри — отвърна тя и аз веднага

предадох на Меган.

— Не може да бъде — възкликна тя. — Питай за зодия Овен. И Марс. Хана е Овен.

— А Марс? — попитах Неса.

— Марио Арес. Той е войник. Преподава самоотбрана и бойни изкуства в залата към църквата в Осбъри. И преди да си ме попитала, аз съм собственичка на салона за красота, също в Осбъри.

— Имаш предвид „Пентаграм“? — попитах.

— Да, точно този.

— Имаше го на рекламната листовка, която ми даде.

— Трябваше да се погрижа да се срещнем по един или друг начин.

— А ще се срещна ли с всички планети? Всичките ли ги имам в телефона си?

— Не всички — отвърна тя. — Момичето на зодиака среща само някои от тях през месеца си. Само онези, които имат силно въздействие върху хороскопа ти. Добре, трябва да затварям. До после. Обади се, ако имаш нужда.

— Благодаря. До после.

Затворих телефона и погледнах Меган.

— Ти беше права. Осбъри. Голяма част от тях са в Осбъри.

Меган ме погледна самодоволно.

— Наясно съм какви ги говоря — повече, отколкото хората подозират — рече тя.

Кимнах ѝ. Сигурно беше права. Може би твърде бързо бях обърнала гръб на приказните ѝ истории и теориите ѝ за вълшебството.

В този момент звънецът удари. Имах чувството, че някой ми бе разбъркал мозъка с миксер. Сякаш цял един нов свят, пълен с хора и възможности, се бе разкрил пред мен и ме караше наистина да преосмисля начина, по който възприемах нещата. Може би нищо не беше такова, каквото изглеждаше, и никой не беше само такъв, за какъвто се представяше. Аз бях Тори Тейлър, но също така бях и Момиче на зодиака. Неса управляваше салон за красота, но освен това беше и планета. Ха! Каквото и да беше всичко това — вълшебство или лудост, — имах чувството, че ще промени живота ми към по-добро.

ОСМА ГЛАВА

ПОМОЩ!

— О, неее — чух как мама изплака от кухнята. Беше понеделник вечер. Бях горе в стаята си и правех тайно картичка за приближаващия рожден ден на Дан. И той като мен беше Телец. Много ме бива в рисуването и често при специални поводи сама си правя картички за приятелите и семейството. Когато чух мама, се втурнах надолу по стълбите.

— Какво? Какво стана? — попитах паникьосана. Тя седеше до кухненската маса с писмо в ръката и купчина пликове пред нея. Беше пребледняла и изглеждаше ужасена.

Мама вдигна писмото.

— Не мога да повярвам — каза.

— Какво е станало, мамо? Да не би татко нещо? Или баба и дядо? Какво се е случило?

Минута по-късно Уил, Дан, Андреа, Мармит и Мийтлоуф също дотичаха в кухнята. Нищо не оставаше незабелязано в малка къща като нашата.

— Работата ми — изстена мама, — нямам вече работа.

— Но как така? — попита Андреа. — Господин Лоу те харесва.

— Мести се в Шотландия — изохка мама. — Очакваше се, но не и толкова скоро. Той и дума не каза днес, докато бях на работа.

— Страхливец — каза Уил. — Би трябвало да ти го каже лично.

— Господин Лоу не го бива много в общуването с хората — каза мама, — само с животните. Ето защо е толкова добър ветеринар.

— А няма ли да продаде клиниката? — попитах. — Сигурно някой друг ще я поеме?

— Ами да, все някой трябва да се грижи за животните в околността — допълни Уил.

Мяу — измяука Мийтлоуф, като да се съгласи с Уил. Главата си залагам, че понякога котките разбират какво говорим.

Мама кимна.

— В писмото пише, че е продал клиниката и че новият ветеринар се мести с целия персонал от предишното си място. Няма нужда повече от мен. Нищо чудно, че не е могъл да ми го каже лично. Поне пише, че съжалява.

Дан отиде при мама и я прегърна.

— Ще си намериш друга работа — каза той.

— Да, ще си намериш. Нека ви направя чай — рече Андреа и всички се засуетиха наоколо, сякаш чаят и препечените филийки щяха да оправят положението.

Десет минути по-късно бяхме насядали около масата, хапвахме препечени филийки с мармалад и се чудехме какво да кажем.

— Може да се наложи да се преместим — каза мама уморено. — Съжалявам, деца, но... миналият месец повишиха наема, а сега и без работа...

— Но ти ще си намериш друга работа — повтори отново Дан.

— Ще се опитам, скъпи — отговори мама, — но за момента няма кой знае какъв избор. Съседката, госпожа Несбит, още миналата седмица каза, че тя и сестра ѝ ходили до трудовата борса и там не предлагали почти нищо. Само още работа за чистачки към големите агенции, но те вземат по-голямата част от печалбата и плащат на работниците жълти стотинки.

Атмосферата около масата стана тягостна. Тази къща си беше тясна за петима ни.

— Ще измислим нещо, мамо — казах. — Все ще изскочи нещо. Кога трябва да платим наема?

— След седмица, в събота. Него мога да го платя, но следващия...

— В такъв случай се налага да съберем заедно главите си и да намерим решение — рече Андреа.

Като по сигнал Уил, Дан, Андреа и аз доближихме главите си една до друга. В прекия смисъл на думата. Това беше семейна шега, която измислихме като малки. Уил беше инициаторът. Като ни видях всички приведени, докосвайки главите си като в ръгби мач, мама се усмихна. Не че помогна особено, само дете ако някой имаше въшки, щеше да ни ги предаде. Ех, уютът на семейните сбирки!

Изведнъж се сетих за Неса и нейната група от хора-планети. Кой или какво бяха те, все още не ми беше ясно, но тя ми бе казала, че са

тук, за да помагат.

— Може и да успея да направя нещо — казах, когато всички седнахме обратно по местата си.

— Да бе. И какво точно? — попита мама.

— Ъъъ... аз... ъъъ... казах ли ти за...? Не. Ами. Може би не. Откъде ли да започна? А да. Онзи ден... Не. Млъкни, Тори...

Всички се вторачиха в мен, сякаш се бях смахнала. Тъкмо се канех да им кажа, че съм Момиче на зодиака и можех да разчитам на помощта на група извънземни, само да им свирнех или звъннех, но изведнъж осъзнах колко налудничаво би прозвучало всичко това.

— Ъъъ... трябва да се обадя по телефона — рекох и се втурнах към коридора и нагоре по стълбите към стаята си, където бързо набрах Неса на мобилния.

— Здравей, Неса — казах, когато тя вдигна, — имам нужда от помощта ти.

— Добре, с какво мога да съм ти полезна?

— Мама изгуби работата си. Можеш ли да й намериш друга?

— Да намеря работа на майка ти?

— Ами да, ти имаш салон за красота, Джо има кафене. Срецнах и Ури, собственикът на интернет клуба. Няма ли нужда някой от вас от продавач или нещо такова? Мама може и да чисти.

— О, Тори, миличка, нещата не стоят точно така.

— Но аз имам нужда от помощ, а ти каза, че би могла да ми помогнеш.

— Да, ще ти помогна, но във връзка с влиянията в хороскопа ти и как да се справиш с тях. Аз съм тук, за да ти помогна да постигнеш своя потенциал.

— Аз съм си добре. Не аз имам нужда от помощ, а мама.

— Но тя не е Момиче на зодиака, Тори — каза Неса, — а ти.

— Обаче тя е майката на Момичето на зодиака и каквото се случва на нея, засяга и мен, нали? Имаме нужда от реална помощ. А не помощ относно влиянията или пък потенциала и тям подобни. Може да изгубим дома си.

— Изчакай така — каза Неса. — Нека да погледна хороскопа ти. Хм. Тук има няколко сблъсъка с Ури...

— Какво ще рече това?

— Трудно е да се каже, щом става въпрос за Уран. Това е планетата на неочакваното. Което ще рече, че изненади могат да се появяват като гръм от ясно небе. Не че ще се сблъскаш със самия Ури, а само с влиянието му. Да видим, какво още. Дааа... Казах ти, че ти предстоят няколко урока, нали?

Бегло си спомних, че ми спомена нещо такова на бала.

— Да.

— Така... нека да видим... да. Тори, очертава се, че те очаква тежък период. Съжалявам, мила, но с повечето момичета на зодиака е така. Това донякъде е и причината, поради която са избрани. Имам предвид, какъв е смисълът да помагаш на някого, чийто живот е безоблачен? Така че... от това, което виждам пред себе си, урокът ти за този месец е да съумееш някак да мобилизираш уменията си. Трябва да проумееш, че чудесата не падат от небето, а трябва ти да ги предизвикаш да се случат.

— Да предизвикам какво?

— Чудесата. Решенията на твоите проблеми. Трябва да ги предизвикаш.

Да ги предизвикам? — помислих си. — Що за съвет е това? Едва ли би могла да звучи по-неопределено.

— Ти си Телец — каза Неса. — Знаеш ли, че всички знаци са свързани със земята, въздуха, водата или огъня?

— Не — отвърнах, но бях сигурна, че щеше да ми разкаже.

— Да, така е. Всичките дванайсет знака са или огнени, или въздушни, или земни, или водни. Огнените знаци са Стрелец, Лъв и Овен. Въздушните знаци са Водолей, Везни и Близнаци. Водните знаци са Риби, Рак и Скорпион, а земните знаци са Козирог, Дева и Телец.

— Значи аз съм земен знак. Тъж... много мило от твоя страна, Неса, да ми разкажеш всичко това, но какво общо има то?

— Трябва да се научиш да използваш силните си страни, Тори. Примерно земните знаци са страшно практични. И в много отношения са си точно такива — земни, здраво стъпили на земята. Не се реят из облаците като някои други знаци. Това, което имам предвид, съкровище, е, че като Телец, си изключително практична. Сигурна съм, че ще измислиш някакво разумно решение.

— Като какво например? — попитах.

— О, изчакай малко, Ури има съобщение за теб. — Тя замълча за момент, а някъде встрани чух нечий глас. — Той казва, че най-неочаквано ще те осени вдъхновение. Не се притеснявай!

— Значи не можеш да намериш работа на мама? — попитах.

— Не виждам такова нещо тук — отвърна Неса.

Безполезно — рекох си, — *напълно безполезно*.

— Добре, благодаря — отговорих, макар да си помислих: „Благодаря за нищото“.

Затворих телефона и се запътих обратно при останалите долу. Бях така разочарована, задето Неса не можа да ми помогне, че ритнах от безсилие шкафа в коридора, минавайки покрай него. Вратата му се отвори и една от играчките на Дан, Екшън Мен, падна пред мен. Препъгнах се в нея, политнах и се приземих по корем на килима. Изправих се на колене да прибера играчката в шкафа, но като го отворих, хиляда неща се стовариха върху мен.

— Ааа! — изплаках, когато стари дрехи, хавлии, играчки, списания и игри се изсипаха оттам. Книги се катурнаха от най-горния рафт, кутия със стари обувки, дори и една от старите ми кукли Барби полетя надолу и се приземи на главата ми. — Ау!

Мама дотърча по стълбите.

— Какво става тук? Добре ли си, Тори? — попита тя, когато ме видя просната на килима, притисната от бейзболна бухалка, дъска за „Монопол“ на гърдите ми и шотландска Барби, седнала на главата ми.

— Почти — отвърнах, като си потърках главата.

Тогава мама погледна към наполовина изпразнения шкаф и нещата, които бяха изпадали на килима.

— Предполагам, трябвало е да изхвърлим всичко това още преди месеци — каза тя с усмивка. — Благодаря ти, че ни напомни!

— Мамо, само преди малко можеше да умра!

— Можеше — отвърна тя, но не изглеждаше особено загрижена. Беше заета с оглеждането на боклуците, които се бяха разпилели. — Наистина трябва да се отървем от тия джунджурии, а?

Стана ми ясно, че нямаше да получа никакво съчувствие от нея, след като разбра, че съм добре. При все това реших да полежа още малко там и да си попышкам. И докато си лежах така — бум! Като гръм от ясно небе, ме осени вдъхновение.

Седнах и изместих десния крак на Барби от лявото си ухо. Ури се оказа прав. Както и Неса. „Използвай възможностите си“ — ми бе казала тя. „Най-неочаквано ще те осени вдъхновение“ — пък бе казал той. Беше толкова ясно.

— Измислих, мамо — извиках аз, — знам какво да направим, за да спечелим нещо отгоре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КАК ДА ИЗКАРАМЕ НЯКОЙ ПАУНД

Изчаках да слезем долу, за да направя гениалното си съобщение. Всички щяха да бъдат страшно впечатлени. Аз самата бях впечатлена!

— Тори има идея — обяви мама пред Андреа, Уил и Дан, които все още се тъпчеха с препечени филийки в кухнята. — Кажи я, Тори!

Мама, Андреа, Уил, Дан, Мармит и Мийтлоуф ме загледаха в очакване.

— Разпродажба на битака — съобщих аз.

Ченетата им направо увиснаха. После Уил и Дан продължиха да дъвчат. Мармит и Мийтлоуф поне изглеждаха въодушевени. Всъщност Мармит скочи на стола до мен и потри муцуна в ръката ми, сякаш за да ми изкаже одобрението си.

— Разпродажба на битака? Пфу! — каза Уил с пълна с фъстъчено масло и хляб уста. — Не. Имаме нужда от чудо. Трябва да спечелим от лотарията.

— Ти коя зодия си? — попитах го аз.

— Везни. Защо?

— Трябваше да се досетя — отвърнах. — Това е въздушен знак за вятърничави глави, реещи се из облаците. Шансовете да спечелим от лотария са едно на стотици хиляди милиони. Не можем да разчитаме на това. Трябва да предизвикаме чудото да се случи. А това е нещо, което можем действително да направим.

— О, я стига — отвърна Дан.

— И колко смяташ, че ще спечелиш от разпродажба на битака, умнице? — попита Уил. — Петдесет най-много. И докъде ще я докараме с тях?

— А и кой ще иска да купи старите ни неща? Бас лоя, че и без пари няма да ги вземат — добави Андреа.

— Петдесетак е по-добре от нищо — рекох. — Да видим вие какво ще измислите.

— Всъщност — намеси се мама, която се бе загледала замислено през прозореца, след като направих съобщението си — идеята не е никак лоша. Всички ония неща горе са задръстили шкафовете. А има и още на тавана и в гаража. Няма да е лошо да се отървем от тях. Особено ако ни се наложи да се местим. Пък и ще освободим малко място. Освен това всяка събота на паркинга в Осбъри има битак. Каня се от известно време да проверя цените за пазаруване, но и през ум не ми бе минавало да отида там, за да продавам. Да, Тори, мисля, че си на прав път.

— Можеш и да опечеш някой от своите сладкиши, мамо — казах.
— Хората умират да си похапват, докато се мотаят насам-натам.

Мама изглеждаше много по-обнадеждена.

— Да — рече тя, — точно така. Дан, вземи лист хартия и да направим списък.

Готово — помислих си. — И то благодарение на теб, Неса.

Планът за разпродажбата се задвижи с пълна пара. Всеки се захвана с нещо. Андреа направи чистка на книгите си, Уил изкара една камара стари компактдискове, дивидита и компютърни игри, Дан донесе игри и играчки, които вече не бяха за годините му, а мама и аз извадихме купища стари дрехи и обувки, които вече не носехме.

Щом заработихме по плана, пратих съобщение на Неса. Всеки ден започнах да получавам окуражителни имейли от нея. Бяха много хубави, приличаха на шедьоври. Всички, направени на светлосин фон. Около първото съобщение имаше венец от бели рози, около второто — яркожълти слънчогледи, третото имаше кръг от бръшлян и кокичета, сплетени едни в други, четвъртото беше поставено в квадратна рамка, направена от звезди и планети, които проблясваха на екрана, а петото и шестото бяха с редици от малки птички, които чуруликаха около тях. *Голяма майсторка е, след като може да прави такива страници — помислих си, като ги разпечатвах, за да си ги сложа на стената.*

Съобщенията бяха кратки: „Не се предавай“; „Смелчаците никога не се предават, а слабаците никога не побеждават“; „Ако Мохамед не отиде при планината, планината отива при Мохамед“; „Съдбата е в услуга на смелите“; „Началото е половината на цялото“; „Животът е такъв, какъвто си го направиш“.

С напредването на седмицата посланията започнаха да се въртят все по-често в главата ми. Не се предавай! Не се предавай! Не се

предавай! Смелчаците никога не се предават, а слабаците никога не побеждават. Смелчаците никога не се предават, а слабаците никога не побеждават... Усетих, че се зареждам с ентусиазъм и вдъхновение.

Страшно ми се искаше да разкажа на Лудетините за плановете ми, но това означаваше да им призная колко тежко бе положението у дома, а аз не бях готова за подобно нещо, нито пък за съжалението им. Отново се канеха да ходят на кино в събота вечер, но аз пак трябваше да измисля нещо, защото нямах пари. Казах им, че мама ще ме води с братята ми в някакъв нов ресторант в града. Нямахше нужда да знаят цялата истина. На ресторант можеше и да отидем с нея, но за да ѝ помогнем да го изчисти. А когато Джорджи ме попита дали съм свободна преди това, та да отида на пазар с нея и майка ѝ, обясних, че не мога, понеже имаме семейно събиране на обедно парти във вилата на вуйчо ми. И донякъде беше така. Те щяха да дойдат да ни помогнат за разпродажбата. Само дето вилата беше по-скоро обикновен жилищен блок и срещата ни беше на паркинга зад супермаркет „Мъджинс“, където сигурно щяхме да обядваме сандвичи с бекон. Но нямаше нужда от подробности.

Винаги, когато кажех някоя лъжа или измишльотина, съвестта ми се обаждаше. Понякога ми идеше да им разкажа всичко, но не ми се искаше да ги изгубя като приятелки. Означаваша твърде много за мен. За щастие други хора бяха напълно наясно как стояха нещата при нас, откакто татко ни напусна. Това бяха сестрите на мама и техните съпрузи, които ни помагаха страшно много.

Обадих се на вуйчо Кев и той се съгласи да ни откара с микробуса си до разпродажбата. Каза, че ще ни даде да продаваме и малко зеленчуци и подправки в единия край на сергията, при условие че отида да му помагам в градината му няколко вечери след училище. Съгласих се, припомняйки си какво ми бе споменала Неса за практичността на Телеца. Вуйчо дори ми каза, че ако искам, мога да си имам свое място в градината. Реших, че това ще бъде новото ми хоби. И без това винаги ми е харесвало да се ровя в земята, да засаждам разни неща и да ги гледам как растат. А откакто Меган нарече вълшебство това, че разни неща изникват от нищото, все едно прогледнах за чудесата на природата, които ме заобикаляха и които преди това бях приемала за даденост. Но когато прекарах няколко часа в зяпане на венчелистчетата на един ябълков цвят, сякаш дотогава не

бях виждала такова нещо през живота си, вуйчо Ърни май ме помисли за мръднала.

Леля Фийби ни даде част от порцелановите си съдове, като заяви, че би направила всичко по силите си да ни помогне.

Леля Пат, която държи салон за красота, пък ни снабди с доста мостри на козметични продукти за кожа и коса.

До края на седмицата стаите ни на първия етаж бяха пълни до горе със стоки за разпродажбата. Дори Дан, Уил и Андреа взеха да се зарибяват.

В събота Вуйчо Кев пристигна в седем сутринта и всички се качихме в микробуса му: мама, вуйчо Кев и аз — отпред, а момчетата и Андреа се натовариха отзад, заедно с торбите. На Андреа никак не й допадна идеята и измърмори нещо, че миришело на бензин при тях. Такава е досада. Макар че като пристигнахме, наистина изглеждаше малко по-бледа от обикновено.

Започнахме да разтоварваме микробуса.

— Е, къде е масата? — попита вуйчо Кев, когато свалихме и последната торба.

— Каква маса? — рекох аз.

— Тази, на която ще изложите нещата си — отговори той.

Мама и аз се спогледахме ужасени. Всички хора около нас разтягаха сгъваеми маси за пикник и нареждаха по тях стоките си. В суматохата около приготвянето, бях пропуснала да помисля за това, къде ще сложим всичко, което имаме.

— Нямаме маса — отвърнах засрамено. — Какво ще правим сега?

Точно в този момент до нас достигна апетитният мирис на бекон. Вуйчо Кев подуши въздуха.

— Ммм, сандвич с бекон — възкликна той. — Хайде, момчета! Да напълним стомасите, пък тогава ще мислим как ще оправим проблема.

И хукнаха, без да се обръщат назад.

Тези момчета наистина не правят нищо друго, освен да ядат — помислих си. — Но пък сандвичи с бекон! Страхотна идея. Забелязах, че жената, която правеше сандвичите в края на битака, огласяваше с

пълно гърло услугите си. Е, носехме сладкишите на мама, но те бързо щяха да свършат. *Трябваше да се сетя да направя сандвичи. Нищо, другия път ще се подготвя по-добре и ще си изготвя списък наум с най-необходимите неща за разпродажбата — маса, сандвичи.*

— Аз ще отида да взема чай — предложи мама. — Ти искаш ли?

Кимнах и тя се отдалечи, оставяйки ме сама с куп черни найлонови торби и без маса, на която да подредя съдържанието им. *Единственото, което мога да направя, е да ги изложя на земята. Божичко — рекох си, — всичко тръгна с главата надолу.*

Погледнах към небето. Бяха се появили облаци.

— О, не — изплаках на глас. — Само дано не вали! Никой няма да дойде, ако вали, а сладкишите на мама ще се намокрят. — Погледнах отново към небето. — Момичето на зодиака вика базата. Момичето на зодиака вика базата. Имам нужда от помощ. — Извърнах поглед към найлоновите торби. *Да бе — помислих си, — сякаш някой ще изникне отникъде и ще оправи нещата. Неса ми каза да бъда рационална. Няма кой друг да оправи тази каша, освен мен самата.*

В този момент видях, че се появи тъмновиолетов микробус, който спря близо до този на вуйчо Кев. От него излязоха трима души. Единият ми се видя познат. Беше висок, с много бледа кожа, гърбав нос и вързана на опашка коса. Момичето с него носеше големи черни очила и имаше руса коса, стегната на кок, а третият беше набит мъж с обръсната глава. Съдейки по вида му, по-добре да си нямаш вземане-даване с него. И тримата бяха облечени от главата до петите в черно и излъчваха загадъчност и великолепиe. Приличаха на излезли от някой филм или нещо от сорта. *Високият мъж е един от странните приятели на Неса от видеозаписа на телефона, онзи в готическия стил, сигурна съм — казах си аз, когато се доближи.*

— Пи Джей се казвам аз и преобразявам фсичко зафчас — рече той и се поклони леко. — Неса ме изпрати при Момичето на зодиака. А тофа са моите помощници — Наталка и Александър.

Говореше с чуждестранен акцент, който не можах да определя. Беше европейски, но не бях сигурна от коя държава. Щракна с пръсти и момичето и мъжът, които бяха с него, отвориха микробуса отзад и извадиха оттам сгъваема маса и газебо^[1].

— Неща, които ще ви помогнат за разпродажбата — каза Пи Джей.

— Леле, благодаря — отвърнах.

Пи Джей кимна и тримата сякаш се включиха на бързи обороти. Десет минути по-късно те не само бяха сглобили масата, на която да сложим нещата си, но и бяха вдигнали малката шатра без стени, която да я покрива.

— В случай че завали — рече Пи Джей.

— Супер! — възкликнах.

— Това не е всичко — добави той и с още едно щракване на пръстите, помощниците му извадиха от микробуса една чанта. Беше пълна с балони, цветя и цветни ленти, с които се заеха да украсяват входа на шатрата. Когато приключиха, нашата сергия изпъкваше пред всички останали на паркинга и някои от собствениците на съседните сергии ни зяпнаха с отворена уста.

— Та това е битпазар — провикна се един намръщен човек, чиято сергия беше срещу нашата, — а не пролетен панаир на цветята.

Пи Джей вдигна едната си вежда и го погледна надменно.

— Конкуренция, скъпи ми господине — каза той. — Всичко зависи от представянето.

— Много ви благодаря, че спасихте положението — промълвих аз.

— Пак заповядай — отвърна Пи Джей. — Неса обича всичко да е красиво. Хубаво е тя да ти е покровител, нали? Телците сте страшни късметлии. Неса знае как да придава финес на нещата.

След това се поклони за последно, влезе обратно в микробуса заедно с Наталка и Александър и си тръгнаха.

Мама, Дан, Андреа, Уил и вуйчо Кев направо не можаха да повярват на очите си, когато се върнаха.

— Какво стана? — попита Уил и погледна часовника си. — Нямахме ни само десет минути. Как...?

— Едни приятели се отбиха да помогнат — отвърнах, усмихната до ушите.

— Меган, Хана и Джорджи ли? — попита той. — Къде са тогава?

— Не, не те — отвърнах, — едни други приятели.

— От училище ли са? — попита мама.

— Тъъ... не точно. Ммм, едни нови приятели.

Мама погледна обезпокоено.

— Нови приятели? А къде изчезнаха? Бих искала да се запозная с тях. Ти не ми каза, че ще се справиш с това.

Как бих могла да обясня? — зачудих се. Мама държеше да познава всички, с които се движех.

— Те трябваше да тръгват. Ммм. Те са ммм... те са...

— Колко искате за пъзела? — прекъсна ни някаква жена зад нас. Бе вдигнала една кутия от масата и гледаше право към мама. — Да няма липсващи части?

— О, не, всичко си е на мястото — отговори мама.

Измъкнах се — помислих си, когато мама се обърна, за да обслужи първия ни клиент. След жената с пъзела последва непрекъснатата върволица от хора, които оглеждаха, купуваха и пробваха разни неща. Намерих стара кутия с пастели и листове и набързо направих цветни етикети, така че клиентите да могат ясно да виждат колко струваше всичко. И подобно на съобщенията, които Неса ми изпращаше през седмицата, се опитах да украся всеки един от тях я с цветете, я с листенце, я с пеперуда или с нещо друго, с което да привличат вниманието. Няколко души изкоментираха, че са много хубави.

Никой от нас не се спря до обяд, когато бяхме продали вече две трети от нещата си, а мама напълно бе забравила да ме разпитва за „новите“ ми приятели. Всичките й сладкиши свършиха още в началото, заедно със зеленчуците на вуйчо Ърни. Разпродажбата не можеше и да върви по-добре, с изключение на един неудобен момент, когато засякох по-малкия брат на Соня Марк да разглежда старите музикални дискове. Наведох се зад масата, преди да ме забележи. Не можех да понеса мисълта, че ще изпорти на Соня и Хло, че ме е видял да продавам на сергия на битака. Това щеше да е идеална причина за тях отново да започнат с тяхната „кръпка“ и никога повече да не спрат. За щастие, като се показах изпод масата, той бе вече отминал.

Преброих спечеленото до момента.

— Вече имаме двеста и петдесет паунда! — обявих, като приключих.

Лицето на мама се разтегна в широка усмивка.

— И все още има цял куп неща за продаване.

— Това определено ще помогне за наема този месец, нали мамо? — попитах аз.

— Че и отгоре — усмихна се в отговор тя. — И понеже следващата събота е рожденият ден на Дан, с част от печалбата смятам да му организирам малко празненство и пак от нея да дам на всеки от вас по десет паунда.

Десет паунда за мен! — помислих си. — Яко. Това означава, че ще мога да отида на кино заедно с Лудетините тази вечер, без да се притеснявам, че няма да мога да си го позволя.

Към един часа мама предложи Андреа и аз да си починем, така че тръгнахме с нея на обиколка край останалите сергии. Андреа искаше да погледне книгите и скоро започна да харчи своята част от спечеленото. *Луда! — помислих си, като я видях да се рови из кашоните с книги на една маса. — Тъкмо се отърва от един куп и вече си купува друг.* Оставих я там и продължих да обикалям сама. Продаваха се какви ли не вехтории. Добре поогледах кой колко вземаше и за какво. Освен това забелязах, че имаше сергии, които продаваха нови неща. Домашно направени картички, снимки, рамки, изплетени от цветя, листа и клонки, аранжирани цветя, домашно приготвени продукти за вана, както и голямо разнообразие от сладкиши и закуски. Докато гледах към една от сергиите с кесийки, пълни с лавандула, си помислих: *Та аз самата мога да направя половината от тези неща.* Някой ме потупа по рамото. Обърнах се и видях пред себе си възрастен мъж с брада.

Веднага го познах. Беше доктор Кронос. Или Сатурн, съгласно видеозаписа от телефона. Той беше мъжът, който написа името си на черната дъска. Беше облечен в старомоден вълнен костюм и имаше яркочервена вратовръзка на планети и звезди. *Яко! — помислих си, като видях вратовръзката му. — Чудя се дали всички хора-планети притежават нещо от сорта на таен клубен знак, за който само членовете на зодиака знаят.* Неса носеше на бала обеци с формата на звезди, а бях забелязала, че господин О имаше звезда и планета на копчетата си за ръкавели.

— Здравейте — казах аз с усмивка. — Вие трябва да сте доктор Кронос. Аз съм Тори.

Той не отвърна на усмивката ми. Всъщност приличаше на буреносен облак.

— Зная коя си — отвърна.

— Е, как е? — попитах. Бях развълнувана. След като беше от хората-планети, навярно и той имаше някаква изненада за мен, подобно на Пи Джей, който дойде да ми помогне със сергията.

— „Как е? Как е?“ Що за език е това? Говори правилно, момиче! — срязва ме доктор Кронос.

— Аз... имах предвид, нали знаете, как сте, как я карате, и от този сорт — отвърнах. Когато думите „как я карате“ излязоха от устата ми, се усетих, че пак сбърках, но имаше нещо у него, което ме държеше на тръни.

На лицето на доктор Кронос се изписа възмущение.

Не е нужно да си толкова навъсен — помислих си.

— Стегни се, момиче — рече той, — не съм дошъл тук да си губя времето. Какво научи досега този следобед?

— Да науча? — учудих се. — Нищо. Та това е битпазар. (*В случай че не си забелязал* — помислих си.) Продадохме доста неща.

— Да, минах покрай вашата маса. Предполагам, ти си направила етикетите за цените?

— Така е — отвърнах.

— Не е зле.

— Благодаря.

— Огледа ли добре наоколо?

Кимнах утвърдително.

— Да забеля за нещо?

— Да, прилича повече на пазар за ръчно изработени неща, отколкото продажба на стари вещи.

— Именно — отговори доктор Кронос. — Хората използват уменията си. Не е ли удивително?

Вдигнах рамене.

— Сигурно. Тук има доста неща, които хората могат да си купят за Коледа и рождени дни. Хубави подаръци.

— Именно — повтори доктор Кронос. — Това не те ли кара да се замислиш?

— Да се замисля за какво?

— Помисли, Тори! За това, което би могла да направиш.

— Аз? Че аз направих достатъчно. Организирах всичко около сергията ни.

— Но не е нужно да спираш дотук — каза доктор Кронос.

Аз се засмях.

— О, напротив, сър, имам предвид, докторе. Изпразнихме всичките си шкафове, а роднините ни ще се оберат до шушка, ако ни дадат още нещо.

— Огледай се наоколо, Тори! Огледай се!

Огледах се и видях все същите сергии, които оглеждах през последния половин час. *Да не би да пропускам нещо?* — зачудих се наум. Доктор Кронос ме гледаше така, сякаш очакваше да кажа нещо. *Да. Аха. Прекрасно. Радвам се, че не валя, но изглежда, ще завали по-късно.* Какво ли искаше да чуе? Бога ми, и идея си нямах, а проницателният поглед, с който ме гледаше, ме притесняваше все повече.

— Е, дойдоха ли приятелките ти от училище да ти помогнат? — попита доктор Кронос.

— Кой? А, те ли? Не. Ммм. Заети са.

Въпросът му ме свари неподготвена. Но нямаше начин да призная пред него, че не бях споменала на приятелките си, че ще прекарам съботата, продавайки стари вещи, защото, виждате ли, не можем да си платим наема и едва имаме пари за храна.

— Аз пък си помислих, че ще са тук с теб — отвърна докторът. — Щеше да е забавно. Той изрече думата „забавно“ така, сякаш беше някаква мръсна дума. *Леле, този тук не е лесен* — помислих си. — *Няма нищо общо с Неса, Ури и господин О.*

— Няма начин — казах небрежно. — Приятелката ми Джорджи е с майка си в града на покупки. Меган е с родителите си в някакъв нов ресторант край реката, а Хана е на езда.

Доктор Кронос се замисли за момент.

— Нов ресторант? Езда? Ха! — рече той. — Твоите приятелки, изглежда, са си добре.

Свих рамене.

— Нещо такова. Да, добре са си. Обикновено така прекарват съботите си.

Замалко да добавя: „Ето защо не биха намерили мотаенето наоколо за забавно“, но се възпрях тъкмо навреме. Не ми се искаше този стар чудак да научава повече от необходимото, за да не разбере, че се преструвах, че съботите ми са толкова вълнуващи, колкото и

техните. Имаше вид на човек, който щеше да ми изнесе дълга лекция за това как трябва да говоря само истината.

— Обясни им — рече той, сякаш бе прочел мислите ми.

Направих се, че не знам за какво говори.

— На кого какво да обясня?

— На приятелките си. Те ще те разберат по-добре, отколкото си представяш. А и на никого животът му не е такъв, какъвто изглежда отстрани.

— На мен ли го казвате! — въздъхнах.

— Кажи го на тях.

Докторът ме наблюдава известно време. Имах чувството, че можеше да прочете мислите ми и беше наясно с всичко, което се случваше. Беше наистина странно и аз усетих, че се изчервявам. После изведнъж погледна встрани и почти се усмихна.

— Е, какво следва сега, Момиче на зодиака?

— Да следва? Ни знам.

Леката усмивка бързо изчезна.

— „Ни знам“? Искаш да кажеш „не знам“. Бих желал да произнасяш думите правилно. Не че това ще промени каквото и да било, нали? — попита той и въздъхна уморено. — Ще ти кажа още нещо за Телците, Виктория Тейлър. Освен че са практични по природа, сред родените под знака на Телеца са и едни от най-ленивите хора. Те обожават да си седят и да не правят нищо. Да не забелязват нищо. Хайде, Тори, помисли! Какво ти подсказват всички тези маси?

— Не зная, наистина не зная. Не можете ли просто да ми кажете? — попитах.

Доктор Кронос отново въздъхна. Като че ли целият този словесен двубой с мен го изцеждаше.

— Виждаш ли? Ето това е да си мързелива и да не използваш сивото си вещество. Добре. Като гледам, ще трябва да ти го кажа буква по буква. Кой ти е любимият предмет в училище?

— Рисуването.

Доктор Кронос посочи битака с широк мах на дясната си ръка.

— Случайно да ти минава през ума, че някои от хората тук също ги е бивало в часовете по рисуване в училище?

— Някои, да — отвърнах, — но по отношение на други... аз бих се справила по-добре.

Доктор Кронос кимна.

— Да, дори ти би се справила. Можеш да направиш повечето от нещата тук — картичките, малките картини, коледните подаръци. Всичко е в хороскопа ти. Ти си едно много способно момиче.

Загледах се в сергията от дясната ни страна. Продаваха ръчно изработени картички — малък къс хартия, осеян с лъскави точки — на безумно висока цена. Но хората ги купуваха. Аз можех да направя и по-хубави. *Това ли ми казва той?* — зачудих се наум. — *Че би трябвало да се заема с правенето на подобни неща? Все пак да организираш еднократно разпродажба на битака е съвсем различно — продаваш и забравяш. Да не би да казва, че би трябвало да започна да майсторя разни неща и да ги продавам тук? Аз?*

— Но аз съм само на тринайсет — рекох.

Доктор Кронос ме погледна, сякаш бях казала нещо забавно.

— „Само на тринайсет“ — повтори той с глас като на малко момиче.

— Именно. И не е моя грижа да спасявам положението. Още съм малка.

— „Още съм малка“ — повтори той отново, имитирайки ме.

За момент се ядосах. Не ми харесваше този доктор Кронос. Харесвах ми само милите, приятелски настроени хора-планети. Идеше ми да го цапардосам.

Той повдигна едната си вежда.

— Иска ти се да ме удариш, нали?

— Не — излъгах.

— Напротив, иска ти се — отвърна доктор Кронос. — Телците може да са кротки по характер през повечето време, но те са знакът на бика, а на всички ни е известно, че когато бикът се ядоса, става опасен, така че по-добре да не си му насреща.

Поех си дълбоко дъх.

— Не съм ядосана — отвърнах, но не беше точно така.

А си бях помислила, че ми е влязъл в положението и е дошъл да ми помогне, пък той ми се присмиваше и се опитваше да ме кара да работя. Е, нямах намерение да го слушам. Пък и не се налагаше. Само защото бях Момиче на зодиака, не означаваше, че трябва да правя това, което кажеха разни старчоци като него. *Не си ми шеф!* — помислих си.

— Е, вече ще се връщам на сергията — рекох и му обърнах гръб.

Докато се отдалечавах, той започна да се смее.

— Ей, Виктория! — извика след мен.

Погледнах през рамо.

— Да?

— Другото нещо, характерно за Телците, е това, че са...

— Да? — попитах, но се престорих, че не ме интересуваше особено.

— Инати — каза доктор Кронос и красноречиво вдигна очи към небето. — И то големи.

---

[1] Най-често осмоъгълна конструкция, подобна на шатра или павилион, предимно издигана в паркове и градини, с цел да служи като подслон при слънчево или дъждовно време. — Б. пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ВДЪХНОВЕНИЕ

— Хей, какво става с хората-планети? — попита Хана, като се срещнахме в киното.

— Ами да, как е да си Момиче на зодиака? — добави Меган.

Направих физиономия.

— Не е толкова забавно, колкото си мислех — отвърнах, докато чакахме на опашката за билети. — Срещнах Сатурн. Доктор Кронос. Той се хвана за това, че съм добра по рисуване. Обясняваше ми, че съм практична. Мисля, че очаква от мен да майсторя разни неща за продажба или нещо откачено от сорта. Смахната история, а?

— Той откъде знае, че си добра по рисуване? — попита Меган.

— А... от хороскопа ми — изстрелях набързо, понеже не ми се искаше да споменавам нищо за разпродажбата през деня. — Като се прибрах у дома следобед...

— От обяда във вилата на чичо ти? — попита Меган.

— Ъъъ... ммм, да. Както и да е, бях затрупана със съобщения за сайтове, които да проверя. И линкове към други. Хвърлих им по едно око. Повечето бяха на арт сайтове за продажба на картички и рисунки, имаше и сайтове с информация за панаирите в региона. Мисля, че иска да се занимавам с изработването на разни дреболийки за подаръци, като хоби или нещо подобно. Не знае ли, че съм ученичка и си имам домашни за писане? Телевизия за гледане? Списания за четене? Нокти за лакиране?

Джорджи се разсмя.

— Да, не е лесно, нали? Някои хора и идея си нямат колко ни е трудно.

— Може да се е опитвал да те ориентира с какво да се занимаваш, когато пораснеш — рече Хана.

— Може — съгласих се. Навярно беше права. В училище вече бяха започнали да ни говорят по темата. Дори съветници идваха да ни

обясняват за матурите по различните предмети. — Аз знам само, че искам да съм много, ама много богата.

Меган и Хана се разсмяха, но Джорджи погледна тъжно.

— Да си богат не е най-важното — каза тя. — Не мисля, че парите могат да те направят щастлив. Аз искам повече от това.

— Като какво например? — попитах я. Не можех да си представя, че някой, който имаше колкото нея, би могъл да е нещастен.

Джорджи вдигна рамене.

— Не знам. Като приятели например. Хора наоколо...

Тя изведнъж спря и прехапа устни.

Нещо я тормози — помислих си и тъкмо се канех да поговоря с нея, когато Меган се намеси. Реших, че моментът не е подходящ да разпитвам Джорджи какъв е проблемът, понеже изглеждаше така, сякаш щеше да се разплаче.

— Доктор Кронос каза ли нещо друго? — попита Меган.

Поклатих отрицателно глава.

— Не. — Думите „инат“ и „мързелива“ прокънтяха в главата ми за стотен път, откакто ги бе изрекъл, но аз отново ги пропъдих от ума си. Те се бяха забили в съзнанието ми и част от мен се опасяваше, че той е прав. Не за първи път ми казваха, че съм такава. И никак не ми допадаше мисълта, че действително бях. — Ъъъ... мислите ли, че съм ъъъ... мързелива? — попитах.

— Не повече от всеки друг. Защо? — попита Меган.

— Просто ми е чудно. Ами инат?

— Определено — отвърна Хана.

Джорджи и Меган също кимнаха, съгласявайки се с нея.

— Да — отвърнаха в един глас. — И то много.

— Какво? Наистина ли? Дайте ми пример.

Джорджи се разсмя.

— Ами какво ще кажеш за това, че няма да дойдеш на училищната екскурзия с нас?

Скръстих ръце пред гърдите си.

— О, това ли?

— Ами това — отвърна Меган.

— Попитай своята жена-планета дали трябва да дойдеш — предложи Хана. — На бас, че ще е на същото мнение като нас.

Тя сигурно ще ми каже да бъда практична или ще извика онзи гадняр Кронос да ме посъветва да тръгна пешком натам, или нещо друго, също толкова безполезно — помислих си, но така или иначе си признах, че си бях инат. А не исках да съм такава. *Ще помоля хората-планети за съвет* — реших. — *Ще им покажа на тях кой е инат.* Нямах какво да губя, а и наистина ми се ходеше с останалите до Италия.

— Ей сега се връщам.

— Къде отиваш? — попита Меган, като тръгнах към дамската тоалетна.

— До тоалетната — отвърнах. Предпочитах да остана сама, за да изпратя съобщение на Неса от зодиакалния си телефон, защото не ми се искаше някой да ми наднича през рамото.

След като се затворих в кабинката, извадих телефона от раницата си и написах въпроса си: „Трябват ми пари за пътуване до страната на макароните. Някакви предложения?“ Отговорът дойде минута след това: „Използвай уменията си“.

Написах: „Аз съм ученичка. Нямам време“.

Отговорът беше: „Извинения“.

Имах чувството, че доктор Кронос някак беше окупирали линията. Пратих още едно съобщение: „Има ли някой друг там, освен Сатурн?“ Този път не последва отговор, но минута по-късно телефонът звънна. Беше Неса. *Пфу* — изругах наум.

— Окей — рече тя. — Проверих отново хороскопа ти. В него излиза неочаквана среща с Плутон и Сатурн по-рано днес. Е, как мина?

— Пи Джей е страшно готин — отвърнах. — Но доктор Кронос май не е от най-забавните, а?

Неса се засмя.

— Е, и на него му се случва да се усмихне. Но аз те предупредих, че е известен като строгия преподавател на зодиака. Този, който има на какво да те научи. Вслушвай се в думите му, Тори. За твое добро е. Бива си го, без майтап.

Дали ѝ прави забележки за акцента ѝ, когато говори? — зачудих се наум, но реших да не я питам.

— Учим достатъчно уроци в училище. Какво друго показва хороскопът ми? Няма ли нещо хубаво?

— Хороскопът на всеки е комбинация от много неща — отговори Неса. — И изцяло от теб зависи дали те ще са за добро, или лошо. Понякога, колкото и да се опитваш да избегнеш нещо, не можеш. Но спокойно, задава се положителното влияние на Юпитер, така че би трябвало всичко да е наред.

— Това е Джо, нали? Юпитер. Мъжът от ресторантчето за деликатеси. Юпитер е планетата на веселието и изобилието, нали?

— Точно така, мила — отвърна Неса.

— Какво означава тогава това положително влияние на Юпитер?

— Ами обикновено, когато е в хороскопа ти, ти носи нещо като късмет. Може да се прояви изневиделица като печалба или пък като неочаквана сполука.

Вдигнах победоносно юмрук във въздуха. Ето това исках да чуя. Звучеше къде-къде по-добре от хрумванията на стария Кронос.

— Страхотно.

— Мислех си за ходенето ти до Италия — продължи Неса. — Защо не предложиш на някого от учителите ти да направят лотария? Със спечелените пари може би ще успеят да поемат пътуването на още един ученик.

Ихаа — помислих си, — каква гениална идея. Неса е супер готина. Така се радвам, че тя ми е покровител, а не киселият старец. Имах чувството, че след като идеята бе дошла от Неса, а аз бях Момичето на зодиака, а пък Юпитер бе такъв веселяк и носеше късмет и прочее, то непременно щях да спечеля лотарията, ако имаше такава. Сигурна бях, че това се опитваше да ми подсказже.

— Благодаря ти, Неса!

— Това ми е работата, нали? Намини някой път да се запознаеш с Джо — рече тя. — Той държи ресторантчето за деликатеси в Осбъри. Доведи и майка си. Ще си поговорят за сладкиши. На него много му харесва да се среща с други готвачи.

— Окей, непременно — отвърнах. *Но вероятно ще пропусна факта, че освен всичко друго, е и планетата Юпитер на земята в човешки облик — помислих си. — Мама ще реши, че съм се надрусала, ако ѝ кажа такова нещо.*

Зяпнах от изненада, като излязох навън, за да се върна при останалите. Кой мислите стоеше пред киното, сякаш чакаше някого? Учителката ни — госпожица Крейтън! Направо не можех да повярвам

на очите си. Сякаш бе предопределено да се случи. Все едно бе част от някакъв план. Планът „Как да закараме Тори в Италия“. „Магия“ — рекох си, като тръгнах право към нея и ѝ споделих идеята си за лотария.

— Великолепна идея, Тори — отвърна тя. — Ще задвижа реализирането ѝ още в понеделник сутрин, тъй като все още има няколко свободни места. Какво умно момиче си.

Усмихнах ѝ се в отговор. *Идвам, Италия!*

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЕМАНЕ

Цялата сияех срещу завистливите лица пред мен.

— Страшно ви благодаря за тази прекрасна награда — казах аз и се усмихнах сдържано. — Уверявам ви, че ще дам всичко от себе си да си изкарам възможно най-добре.

А след това всички ще аплодират, докато слизам от сцената с билета си до Венеция в ръка. Така си го представях де. С надеждата, че скоро ще се сбъдне.

Точно както обеща, госпожица Крейтън задвижи идеята за лотарията и ми сподели, че се е приела много добре. В четвъртък каза, че в касата има достатъчно пари да се изпрати поне един възпитаник на екскурзията. Знаех си, че наградата ще е за мен не само защото беше идея на Неса, но и защото в понеделник вечер получих съобщение от стария Кронос: *Научи се да приемаш.*

Знаех точно какво имаше предвид, така че всяка вечер след училище заставах пред огледалото, поставено върху скрина в стаята ми, и упражнявах речта си при получаване на наградата. Пробвах какви ли не изражения за момента, в който госпожица Крейтън обявява, че печелившият билет е мой: изненада, достойнство, лека усмивка, сдържаност, благодарност.

— Какво правиш, за бога? — попита Уил в петък сутринта. Бях оставила вратата на стаята ми леко открената и той ме изненада в крачка. Беше денят на тегленето на лотарията, а аз още не бях решила коя емоция да избира, когато обявиха, че съм победител и ме извикаха пред цялото училище.

— Ако някой спечели супер готина награда — казах аз, — как мислиш, че би трябвало да реагира?

— Някой? Кой е този някой?

— Аз, глупчо. Да речем, че аз съм този някой. Да речем, че спечеля нещо. Как би трябвало да изглеждам, когато го обявят.

Уил вдигна рамене.

— Откъде да знам. Не ме е грижа. Защо? Какво очакваш да спечелиш?

— Ваканция.

— Мога ли да дойда и аз?

— Не.

— А откъде знаеш, че ти или този някой ще спечели?

— Защото Юпитер е в благоприятна позиция в хороскопа ми.

— Пак ли тези глупости — с насмешка отвърна той. — Астрологията е фалшива работа, да знаеш. Плащат на някой тъп журналист да си измисля хороскопа за вестника, за да може будали като теб да го четат и да си мислят, че животът им ще стане по-добър.

— Не е вярно. Поне не изцяло. Това, което четеш във вестника, може и да е измислено, но ако имаш направен свой личен хороскоп, тогава вече говорим за наука.

— Да бе. И откъде знаеш?

Не знаех, но нямах намерение да му го призная.

— Зная, защото съм много по-напред от теб с материала, поради простата причина, че съм момиче. Хайде де, не може да нямаш мнение, нали? Ето, все едно ми казват, че съм спечелила наградата.

Набързо му изредих изразенията, които бях упражнявала: изненада, радост, приемане с достойнство и от сорта. Той си умря от смях.

— Изглеждаш така, сякаш си хапнала нещо развалено и имаш неотложна нужда да отскочиш до тоалетната — рече брат ми.

Направих възмутена физиономия.

— Защо ли въобще си губя времето да те питам?

— Добре де, предполагам, че би трябвало да направиш като актьорите на оскарите. Само не започвай да се лигавиш и да благодариш на всичко живо — от родителите си до пощальона.

— Тори, би ли дошла за момент — повика ме мама от своята стая.

Грабнах раницата си и отидох да видя какво иска. Тя опря пръст на устните си, вкара ме в стаята си и затвори вратата.

— Какво толкова тайно има? — попитах.

— Дан — рече тя. — Запазила съм подарък за рождения му ден в интернет клуба в Осбъри. Нали се сещаш, онзи с компютрите в дъното и джунджуриите отпред. Една компютърна игра, която си е харесал от

сума ти време. — Мама ми подаде банкнота от двадесет паунда. — Вчера се обадох и казах, че някой ще отиде да я вземе довечера. Може и да затворят магазина, докато свърша работа, така че би ли отскочила след училище?

Кимнах.

— Разбира се. Зная много добре къде е клубът.

— Прекрасно — рече мама. — А утре ще си изкараме страхотно! Нали покани Лудетините?

— Тъж... май че са заети — отвърнах, — но ще опитам още веднъж.

Не ги бях поканила, защото, както обикновено, не ми се искаше да рискувам някоя от тях да започне да задава твърде много въпроси за това кога ще е готов ремонтът на къщата, защото лъжата ми щеше да лъсне. Нямах как да пропуснат нещо, за което не знаеха.

Взех парите от мама, погледнах се за последно в огледалото и тръгнах за училище. Нямах търпение. Само след час ходенето на екскурзия щеше да ми е в кърпа вързано. Вече бях приготвила дрехите, които щях да си взема. А през изминалата седмица с удоволствие се бях включила в училищните разговори за това къде щяхме да отидем, какво щяхме да видим и как да се обличаме. Аз щях да нося роклята си на Сузи Цанг. Щеше да е жестока с черни слънчеви очила. Щях да си купя и червено червило. Забелязах, че моделите по списанията тази година носеха страшно ярко червило. На мода бе виненочервеното.

Останалите от Лудетините и идея си нямаха, че лотарията беше единственият ми шанс да замина. Мислеха, че си бях променила решението след киното и че също като тях се бях се записала, платила и всичко бе вече уредено. Всичко щеше да си дойде на мястото, когато ме видеха да печеля наградата. Бях им споменала, че искам да участвам в лотарията.

Както обикновено, училищният сбор беше пълна скука — само съобщения и отчети. Когато най-после госпожица Крейтън взе микрофона, в залата настана гробна тишина. Тя държеше малка шапка, която остави на катедрата пред себе си.

Като се обърна към вперените в нея очаквателни погледи, аз поех дълбоко дъх и се опитах да успокоя нарастващото си външение.

— Зная, че много от вас очакваха тази сутрин с нетърпение, така че няма да ви държа дълго в напрежение. Само бих искала да

благодаря на всички за това, че взехте активно участие. И така... името на спечелилия... — Тя пхна ръката си в шапката и извади едно листче. — Името е...

Стори ми се, че паузата продължи цяла вечност.

Трябваше да се възпра да не тръгна към сцената.

— Джейн Брайтмън — изрече най-послед госпожица Крейтън.

Замалко да падна, защото с единия крак вече бях тръгнала към подиума, докато останалата част от тялото ми замръзна на място. Шумни възгласи избухнаха в другия край на залата и мярнах Джейн Брайтмън да се качва на сцената.

Бях стъписана и съм сигурна, че лицето ми изразяваше емоция, която не бях репетирала пред огледалото тази седмица. Ужас!

— Добре ли си? — попита Джорджи. — Изглеждаш така, като че ли всеки момент ще се строполиш.

Поклатих глава.

— Тъъ... леко ми премаля... Не съм закусвала нищо...

Стомахът ме присви, а сърцето ми сякаш щеше да изскочи, докато мечтата ми се изпаряваше пред очите ми, превръщайки се в реалност за Джейн. Сега ми стана ясно какво в действителност означаваше съобщението на доктор Кронос. „Научи се да приемаш“. Да приема, че някой друг ще отнесе наградата ми. Съобщенията от доктор Кронос не носеха нищо добро.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ ВИКА ТОРИ

Останалата част от деня мина като в мъгла, понеже съзнанието ми бе заето с възможностите ми — или по-скоро с липсата на такива. Как щях да кажа сега на момичетата, че няма начин да замина за Италия? Ще трябва да се направя на болна или луда. Или и на двете. Както и да е. Сигурно беше за добро. Спечелването на билета едва ли щеше да е достатъчно. Имаше и други неща, от които се нуждаех за пътуването — дрехи, грим, джобни, списания за в самолета. Мама нямаше как да ми даде пари за всичко това. Ако погледнех реално, всичко е било една мечта. Ето какво трябваше да приема. Да вървят по дяволите планетите на небето! Трябваше да стъпя здраво на земята, откъдето бях. Планетата Земя вика Тори. Бях си едно бедно момиче от бедно семейство.

Меган, Хана и Джорджи бяха много мили с мен целия ден. Сякаш знаеха, че нещо не е наред, но не можеха да разберат какво. Хванаха се за моето „не се чувствам добре“ и поделиха с мен сладките си в междучасието, а Хана ми лакира ноктите в обедната почивка. Джорджи и Меган пък се опитаха да ме разсмеят, изигравайки танца на поклащащото се зомби, който бях измислила миналата Коледа. Той включваше събиране на очите, провесване на устните, сякаш всеки момент ще ти потекат лигите, леко свиване на краката в коленете и вървене с бавно поклащане. Винаги, когато го играехме, накрая се натръшквахме на пода от смях. Не можех да не се усмихна, като гледах колко много се стараяха Джорджи и Меган и как се правеха на луди, но опитите им да бъдат мили с мен ме караха само да се чувствам още по-зле. Не заслужавах приятелки като тях.

Доктор Кронос е знаел какво ще се случи — помислих си. — Поне се опита да ме предупреди. И сигурно е искал да ми помогне с идеята да си изкарам пари чрез уменията си.

Припомних си отново разговора с него, за да се уверя, че не пропусках нещо. А какво беше онова, което Неса каза за Юпитер?

Неочакван късмет. То пък какво трябваше да означава?

Проверих телефона си в голямото междучасие дали нямаше други съобщения от тях. Нещо, което да ми подсказва какво да правя оттук насетне.

Имах три гласови съобщения. Двете бяха от Неса. Първото й гласеше: „Луната ти е в Рак, Тори, което ще рече — емоционален период“. *Това вероятно се отнася за случилото се преди малко на училищния сбор — помислих си. — Страхотна емоция.*

Второто съобщение гласеше: „Нищо не е изгубено, докато не приключи окончателно“.

Това дали не означаваше, че все още има надежда? Че нищо не е свършило? Вече нищо не разбирах.

Изслушах и третото съобщение. Беше от господин О. „Опитай си късмета!“

Да си опитам късмета. За какво? Лотарията вече мина. Не спечелих нищо, освен положително влияние от Юпитер. Започвах да си мисля, че Уил е прав. Астрологията беше за будалите. А аз бях будалата на седмицата.

По време на следобедните часове си припомнях отново и отново всичко, което се бе случило, откакто ми бе казано, че съм Момиче на зодиака. Въпреки всичко, исках това да има някакво значение. Навярно бях пропуснала нещото, което се опитвах да ми кажат.

Опитай си късмета. Опитай си късмета. Какво ли искаше да ми каже с това господин О? И тогава ми светна. Ами да, разбира се! Не лотарията е трябвало да спечеля. Не. Тя само е трябвало да ми покаже, че нещата се случват. Неочаквани неща. Но аз трябваше да предизвикам това, което исках да се случи.

С нетърпение дочаках края на часовете, за да си тръгна и да задействам план Б. Мисия „Милионер“. Знаех точно какво щях да направя.

— Няма ли да дойдеш на кафе? — викна след мен Меган, когато се втурнах към училищната врата. — Отиваме в „Максуел“.

— По-късно — отвърнах. — Трябва да взема нещо за мама, за Дан. Съжалявам. Спешно е.

Хукнах към автобусната спирка, зарязвайки момичетата да гледат озадачено след мен. Не ми се искаше да се обяснявам много-много, за да не решат да дойдат с мен, защото желях да бъда сама при изпълнението на плана си.

Качих се на автобуса за Осбъри и като пристигнах, се отправих към най-близкия павилион за вестници и списания. *Когато планът ми проработи, ще отида да се запозная с този Джо Юпитер* — помислих си, като отворих вратата на павилиона и влязох.

— Кажете, млада госпожице! — рече мъжът зад щанда.

Преброих парите си. Разполагах с двадесетте паунда, които мама ми бе дала за подаръка на Дан, и четири паунда, които ми бяха останали от парите ми от разпродажбата на битака. Поех си дълбоко въздух. *Сега или никога* — рекох си. — *Опитай си късмета!*

— Кажете, млада госпожице? — повтори мъжът.

Замалко да се въртна и да побягна навън, но някакъв глас в главата ми настояваше. *Опитай си късмета, опитай си късмета, опитай си късмета!* „Сигурно има причина да съм Момиче на зодиака — казах си наум. — Така че не трябва да се плаша точно в този момент. Сега имам шанса да променя живота си. И този на семейството си“.

Подадох му парите.

— Двадесет и четири лотарийни билета, моля.

Продавачът ме погледна подозрително.

— За мама — отвърнах.

— На колко години си?

— Шестнадесет — излъгах. — Но това е без значение, защото билетите са за майка ми.

Мъжът хвърли бърз поглед през прозореца. Усетих, че се колебаеше дали да ми ги продаде, но неочаквано въздъхна:

— Майка ти май се чувства късметлийка, а?

— Не. Аз се чувствам късметлийка. Ъъъ... затова прати мен.

— Добре тогава. Кои си избираш? Щастливи звезди или томбола.

Едва не избухнах в смях. Беше повече от очевидно кои щях да избира.

— О, щастливи звезди — отговорих, ухилена до уши.

— Кои от тях искаш — тези с топ наградите от петдесет хиляди или другите от сто хиляди?

— Тези от сто хиляди.

Той отдели билетите и ми ги подаде.

— Кажу ми на майка си да почерпи, ако спечели — рече и смигна.

— Ще ѝ кажа — отвърнах.

Като излязох, се огледах за място, където бих могла да се уединя и да проверя колко бях спечелила. Умирах от нетърпение.

В другия край на селището имаше църква и зала към нея, а до тях се намираше автобусната спирка. *Това ще свърши работа* — помислих си и закрачих натам, колкото се може по-бързо.

На спирката миришеше на спарено и влага от снощния дъжд, но аз си намерих едно ъгълче и се приготвих за триене на билетите. Печалбите бяха от по един, десет, сто, хиляда и сто хиляди паунда.

Задъхах се от вълнение, когато започнах да трия първия билет. Появи се една звезда. Трябваше да ми се паднат само три звезди и печелех награда. Продължих нататък. Вторият знак беше черешка. Третият — квадрат. Този определено не беше печелившият ми билет.

Както и да е. Оставаха ми още двадесет и три. Един от тях със сигурност бе печеливш. А може и да е повече от един — рекох си и тръпки от вълнение преминаха през цялото ми тяло.

Следващият бе — една звезда, квадрат, кръг. Следващият — два лимона и квадрат. Продължих с триенето. Заредиха се триъгълници, квадрати, кръгове, черешки, лимони, но никакви звезди. Докато не остана само един билет.

— Дано, дано този да е печелившият — замолих се тихо. — Дано Юпитер и неговото влияние да направят някакво вълшебство.

Започнах да трия последния билет. Една звезда. Втора звезда. Божичко, този ще е. Цели две звезди. Трябваше ми само още една. Изтрих и последното квадратче, а сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. Кръг... Кръг? *Неее. Не може да бъде.* Вторачих се в билета. Две звезди и кръг. *Може от бързане да съм пропуснала печелившия билет?* — помислих си и прегледах отново всичките. Но не. Нито един от тях нямаше нужните три звезди. Не бях спечелила и един паунд.

— Неее — извиках, скъсах билетите и ги захвърлих в коша. След което ритнах в единия край заслона на автобусната спирка. За съжаление, точно в този момент мина някакъв възрастен мъж и ме погледна възмутено.

— Глупави малки вандали — измърмори той и бавно отмина.

Идеше ми да се разплача. Нямам нищо общо с вандалите — казах си наум. — *Вече съм истинска неудачница. О, боже, проиграх парите за подаръка за рождения ден на Дан. Какво ще обяснявам сега? О, боже! О, боже! О, боже!* Направо се вцепених от ужас. Какво щях да правя? Не можех да се прибера у дома. Не можех да отида у приятелките си. Тях също ги бях излъгала. Рано или късно щяха да разберат, че няма да ходя в Италия. И никога не съм можела да отида.

Погледнах възрастния мъж, който се клатушкаше по пътеката и продължаваше да мърмори. „Той пък какво знае за живота ми? — помислих си. — Какво въобще знае който и да било за живота ми, какво е да си на моето място и колко много се старая. Искam да имам приятелки, но нямам възможност да ходя навсякъде с тях. Опитвам се да съм в добро настроение пред мама, когато в действителност ми е притеснено както за нея, така и за това, че май ще трябва да се изнасяме. Не е лесно да си на моя хал и да оправдаваш всички очаквания“.

„А колкото до това, че съм Момиче на зодиака — не съм чувала по-голяма идиотщина от тази. Беше глупаво от моя страна да купя тези лотарийни билети, а също и да си мисля, че като Момиче на зодиака, съм по-специална. Беше тъпо да се хвана на смахнатата история на Неса, че тя и останалите са всъщност планети в човешки облик“.

Почти се изсмях на глас, като си помислих колко глупава съм била. Много по-глупава от Меган с нейните вълшебни истории.

Изведнъж се почувствах страшно уморена. Напълно изтощена. Прииска ми се да легна под пейката на автобусната спирка, да заспя там и никога да не се събудя. Очите ми се напълниха със сълзи, които бавно започнаха да се стичат по бузите ми една след друга. Нямах сили дори да се разплача както трябва. „Никой и идея си няма какъв е животът ми и колко съм нещастна понякога — проплаках наум. — Абсолютно никой. Нито мама, нито Андреа, нито Уил, нито Дан, нито Меган, нито Джорджи, нито пък Хана“.

Както си седях там, всички чувства, които бях таила в себе си, сякаш се отприщиха и избиха на повърхността, и започнах да плача. Чувствах се толкова глупаво. Да проиграя последните пари, които имах, както и тези на мама. Пари, изкарани с толкова труд от разпродажбата на битака. Сякаш не знаех всичко това. „Толкова съм самотна — помислих си, — заблуждавах се, че имам приятелки, но те

не знаят коя съм. Не знаят, че съм беднячка. Че лъжа. Биха ме намразили, ако разберат каква съм в действителност. Нищо чудно, че татко не искаше да живее вече с мен. Отвратителна съм“.

Дълго време, след като татко ни напусна, имах чувството, че вината за това бе моя. Така и с никого не споделих, защото се опасявах, че ще се окаже вярно. Но чувствах именно това — че вината бе моя. Бащите не изоставят децата си току-така. Не и без да имат сериозна причина. А той не само че ни напусна, ами и забегна в другия край на света. И почти не се обажда. *Няма как да ме обича, нали?* — помислих си.

Докато си седях там и хлипах, чух зодиакалният ми телефон да звъни. Оставих го да си звъни.

— Няма да те вдигна — обърнах се към него. — Каква ми е ползата, че съм Момиче на зодиака. Всъщност, ако не беше ти, сега нямаше да съм в тази глупава каша.

Запокитих телефона в коша, в който изхвърлих и безполезните лотарийни билети.

„Планетата Земя вика Тори — чух глас в съзнанието си. — Ето къде принадлежиш — долу на земята, а не горе на звездите. Именно. Планетата Земя вика загубенячката“.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

САМ-САМА

Стана пет часът. После шест. Седем. Аз стоях на автобусната спирка и имах чувството, че не мога да се помръдна. Бях като вцепенена. Вътрешно бях парализирана. Празна. Беше ми студено. И... бях гладна. Боже, колко гладна бях само!

Но нямаше да се прибера у дома. Никъде нямаше да отида. Щях да си остана тук, докато се покриех с мъх, кожата ми започнеше да се разлага, а костите ми се превърнеха в пясък. *Пфу, колко гадно!* — помислих си, когато отново избухнах в сълзи.

Разни хора минаваха покрай мен. Няколко от тях ме загледаха, но след това продължиха по пътя си. Небето притъмня и започна да ръми.

Погледнах към него. Започна да се смрачава. Дъждът спря, оставяйки след себе си ясна нощ. Звездите започнаха да блестят, а на хоризонта изгря сребристата светлина на полумесеца. „Чудя се какво всъщност има там? — помислих си. Почувствах се толкова дребна и незначителна, стоейки там. — Кой знае колко планети, галактики и звезди има! Кой знае колко хора като мен висят на пейката на някоя автобусна спирка, някъде в космоса, в някоя паралелна вселена? Тъжни и самотни като мен“.

Откъснах поглед от небето и забелязах една жена с дълга сребриста коса да се задава през моравата към мен. Беше облечена с дълга пола в морскозелено и светлосиня блуза. Веднага я разпознах. Селена Луна. Луната. О, нее — помислих си. — *По-добре се разкарай, госпожо, до гуша ми дойде от всички вас.* Не исках никой да ме вижда в състоянието, в което бях в момента. Знаех, че на нищо не приличам с подпухнал нос и зачервени очи. А и не желаех никой да ме съжалява.

Когато жената стигна до спирката, се канех да я отпратя, но тя не каза абсолютно нищо. Нито дума. Кимна едва забележимо и седна до мен. Въздъхна и тогава, за моя огромна изненада, започна да плаче.

Неудържимо, като че ли се състезаваше за олимпийски медал по надплакване.

Огледах се наоколо за някого, който може да е бил с нея и евентуално да я е огорчил. Погледнах и към моравата. Но наблизо нямаше жива душа.

Е, поне спрях да плача. Невъзможно бе да се състезавам с нея. Тя ревеше така силно, че дори балонче от сополи излезе от носа ѝ. *Боже мили!* — казах си аз. Бръкнах в джоба си, извадих кърпичка и ѝ я подадох. Тя си издуха силно носа, въздъхна дълбоко и най-после се обърна и ме погледна. Но пак не каза нищо.

— Аз... аз... зная как се чувствате — рекох.

Това наново я разплака. Този път направи две балончета. По едно от всяка ноздра.

Никога досега не бях виждала възрастен със сополи. Само деца, така че гледката ме разсмя. Опитвах се да се сдържа, но както обикновено, когато зная, че не е редно да се смея, ми стана още по-смешно. Прехапах устни, превих се надве и задишах дълбоко, но нищо не помогна да възпра кикота и избухнах в бурен смях.

Тя веднага се обърна към мен.

— Какво е толкова смешно?

— Нищо — отвърнах. — Нищо наистина. Съжалявам. Просто... днес денят беше ненормален... и ето ни тук, седим на автобусната спирка. Аз плача, вие плачете...

Посочих колебливо към носа ѝ.

Тя последва сочещия ми пръст и събра очи, за да фокусира върха на носа си. От това ми стана дори по-смешно, но тъй като не бях сигурна как ще реагира, се опитах да се сдържа. *Моля те, само не започвай пак да плачеш!* — помислих си, тъй като лицето ѝ сякаш пак помръкна. Но не заплака. А също започна да се смее. Тогава пак се разкикотих. Още по-здраво. Седяхме си там двете и се превивахме от смях. Беше страхотно. Когато се насмяхме и наплакахме, тя стана.

— Аз ще си ходя — каза.

— Ами добре — отвърнах.

И пак започнахме да се смеем. Скъсахме се от смях, като лудите.

Тогава жената се протегна, извади телефона ми от коша, подаде ми го и прошепна:

— Никога не се страхувай от чувствата си, Тори, зодия Телец, и никога не се притеснявай да ги излееш и споделиш. А сега се прибирай у дома. И бъди себе си. Кажи истината. Всичко ще си дойде на мястото.

Поклатих глава. Да бе, сякаш щях да приема съвета на една откачалка (каквато очевидно бе тя). Но сигурно щях да се прибера у дома и да си призная всичко. Нямах какво повече да губя.

След като тя си тръгна, извадих носна кърпичка и си изсекнах носа. Хвърлих един поглед на телефона, за да видя кой се бе опитвал да се свърже с мен по-рано. Пропуснато обаждане от доктор Кронос. *Е, нищо не съм изгубила* — помислих си. Станах и огледах редицата магазини на отсрещната страна. Все още не бях готова да се прибера у дома и да поема вината си. Виждах „Пентаграм“ — салона, който Неса държеше. Можех да отида и да проверя дали беше там. Но като стигнах пред салона и погледнах през витрината, видях, че осветлението е изгасено. В този момент до мен достигна ароматът на готвено. Лук. Чесън. Каквото и да беше, миришеше вкусно и ми напомни, че съм гладна. Ароматът идваше от ресторантчето за деликатеси, за което Неса ми бе споменала. Като се приближих, видях, че вътре имаше няколко клиенти, седнали на застлани с покривки в бяло и червено маси. Хората лакомо нагъваха от още димящите си блюда. Устата ми се напълни със слюнка само като ги гледах. В ресторантчето изглеждаше уютно и топло, но аз нямах никакви пари, за да вляза. Всичките ги бях проиграла.

Продължих нататък с къркорещ стомах. Следваше интернет клубът на Ури. Почувствах се страшно виновна, като минах край него. *Как можах да изхарча парите за подаръка на Дан? Едва ли имаше нещо по-долно от това.* Трябваше да намеря начин да му се реванширам. Например да му пиша домашните през следващите няколко години. Или пък да го оставя да се разполага с дистанционното завинаги. Или да седи в удобното червено кресло. Или пък всяка вечер да му правя сандвичи с риба тон и сирене. Ще му стана слуга. *Готова съм на всичко* — помислих си, — *само да ми прости.*

Клубът беше затворен, но на витрината бяха изложени два модерни телевизора, които привлякоха вниманието ми. И двата бяха включени. Предаваха нещо като лекция в някаква зала. Лекцията

изнасяше възрастен мъж с брада. Та това беше онзи старец — доктор Кронос. *Няма отърване от него* — помислих си, като се заслушах в това, което говореше.

— И така, един от най-важните уроци в живота, които човек трябва да научи, е, че сам трябва да кове щастието си — каза доктор Кронос от телевизора.

— Хайде, пак започна — въздъхнах аз.

— На кого говориш, глупаче? — попита познат глас. Извърнах се и видях Уил и неговия висок като върлина приятел от училище, Стю.

— На мъжа от телевизора — отвърнах. — Казва, че човек сам трябва да кове щастието си. Само го чуите какви ги плямпа. — До мен продължаваха да достигат думите на доктор Кронос. — „Стегни се и действай“.

Дрън-дрън, същите неща като тези, които Неса ми изпращаше преди разпродажбата на битака.

Уил и Стю ме гледаха така, сякаш се бях смахнала. Уил почука по витрината на клуба.

— Но тук има стъкло. При това май е двойно. Как можеш да чуеш какво говори? — попита той.

— Като слушам, идиот такъв. Защо? Ти не го ли чуваш?

Уил и Стю поклатиха отрицателно глави, а аз чувах доктор Кронос толкова ясно, сякаш стоеше точно до мен.

— Сигурно са ти запушени ушите — рекох.

Стю се напъна да чуе нещо, но поклати глава.

— Не, все така нищо не чувам. Ти да не би да можеш да четеш по устните му?

— Не — отвърнах. — Чувам какво казва. Вие наистина, ама наистина ли не го чувате?

Брат ми отново поклати отрицателно глава.

— Тя си прави гаргара с теб — каза Стю и се понесе надолу по тротоара.

— Не си правя гаргара — отвърнах.

Но и на Уил му омръзна и последва приятеля си.

„Може би те си правеха гаргара с мен — помислих си, след като се изгубиха зад ъгъла. — Дватама също го чувах, но се опитвах да ме накарат да си помисля, че полудявам. Момчетата обичат да правят подобни неща за кеф“.

Имаше само един начин да разбере, реших аз, когато приближи една жена на средна възраст.

— Ъъ... извинете, чувате ли какво казва онзи мъж от телевизора на витрината? — попитах и посочих екрана.

Тя погледна витрината, а после и мен, сякаш не бях с всичкия си.

— Не, не чувам — отвърна жената и забърза, като че искаше да се отдалечи от мен възможно най-бързо.

Тъкмо се канех да догоня момчетата, когато чух нещо откъм витрината. Обърнах се и видях доктор Кронос да чука по екрана на телевизора.

— Хей, ти, още не съм приключил с теб. На теб говоря, Виктория Тейлър.

— Вие... ме виждате? — възкликнах.

Миниатюрният доктор Кронос от телевизора кимна утвърдително.

— Да, виждам те. Опитах се да ти се обадя по-рано, но ти не вдигна. Така, а сега разбираш ли какво се опитвах да ти кажа?

— Да. Не. Какво? — попитах.

— Предизвикай събитията — отговори той. — Използвай дарбите си.

Вдигнах поглед към небето. Пак се беше заоблачило.

— Да, да, знам.

Доктор Кронос ме изглежда ядосано. Протегна ръка извън екрана и сам изключи телевизора. Докато картината се изгубваше, го чух да казва две думи:

— Мързел. Инат.

— Вие не разбирате — изкрещях към витрината на клуба, при което още един минувач ме помисли за мръднала.

Май ще е най-добре да си ходя у дома — реших и закрачих през моравата. Докато чаках на спирката за автобуса, се замислих. Нещата трябваше да се променят. Аз трябваше да се променя. Не можех да продължавам по този начин. До гуша ми бе дошло от лъжи. Искаше ми се приятелките ми да ме харесват такава, каквата бях. „Кръпка“ и Кралица на евтинията. Мен самата, а не тази, за която се представях.

Видях автобуса да се задава в далечината. *Точно навреме* — рекох си, когато светкавица проблесна и освети моравата, а после се разнесе грохотът на гръм.

Тъкмо се канех да махна на автобуса да спре, когато забелязах от лявата си страна някакъв набит мъж да тича към мен. Стигна ме точно преди автобусът да пристигне и пхна в ръката ми две малки кесийки.

— Два подаръка, които ще ти помогнат по пътя ти — каза той с гръцки акцент. — Единият е за брат ти от Ури. А другият е от мен. Безплатно!

— За мен ли е? О, благодаря!

— За нищо. Ти взе някои смели решения.

— Но вие как...?

Мъжът потупа отстрани носа си, протегна ръка и махна на автобуса. Когато автобусът спря и вратите се отвориха, той ме побутна да се кача. Миг след това се изсипа проливен дъжд.

Едва когато седнах, осъзнах кой беше набитият мъж. Джо. Юпитер. Погледнах да видя какво имаше в кесийките. В едната беше компютърната игра за Дан, а в другата — най-вкусната ванилова паста, която бях опитвала през живота си. Неочакваният ми късмет се появи в крайна сметка.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РОЖДЕНИЯТ ДЕН НА ДАН

Когато се прибрах вкъщи, за щастие мама беше все още на работа, а Андреа и Дан бяха така погълнати от някакъв филм, та едва забелязаха, че съм се върнала, да не говорим, че съм закъсняла.

Бързо отидох в кухнята да намеря телефона, обадох се на Хана, Меган и Джорджи и ги поканих на рождения ден на Дан.

— ... не е нищо специално. Мама реши да бъде като изненада, ето защо не можах да ви кажа по-рано — обясних аз, като си обещах, че това беше последната лъжа, която изричах. — Освен това имам... да ви казвам нещо много важно.

— Звучи сериозно — пошегува се Джорджи.

— Такова е — отвърнах.

Следващата сутрин у дома беше същинска лудница. Уил изведе Дан на някаква ранна футболна тренировка, а всички останали се заехме с приготвянията около тържеството.

Вуйчо Кев дойде и мама тръгна с него по магазините да напазарува. Малко след като те излязоха, пристигнаха леля Фийби и леля Пат и започнаха да приготвят ястията. Вуйчо Ърни и братовчед ми Дейвид вдигнаха в градината газебото, което използвахме на битака. Андреа отговаряше за украсата, а аз влизах от стая в стая и оправях каквото можех.

До дванадесет часа къщата сияеше празнично и усилията ни бяха възнаградени, когато Дан се върна с Уил и лицето му светна, като видя какво сме направили за него. А като получи и подаръците си, замалко да се разплаче. *Няма по-хубаво от това* — помислих си — *да видя щастливи хората, които обичам.* Тайно в себе си благодарих на Джо, задето ми даде компютърната игра. Нямаше да мога да се понасям днес, ако Дан не я бе получил заради глупостта ми.

Гостите започнаха да пристигат — още роднини и децата им, Меган, Джорджи и Хана, съседни, някои приятели и скоро купонът се развихри. Уил и част от приятелите му се маскираха като клоуни и устроиха за по-малките супер забавно представление, на което Меган, Джорджи и Хана, изглежда, се наслаждаваха не по-малко от петгодишните.

Толкова се радвах, че дойдоха, понеже си мислех, че имаха къде-къде по-забавни неща за правене. Но всички откликнаха възторжено, когато ги поканих снощи. Гледах ги как се веселят и дъхът ми направо секна от страх при мисълта за това, което трябваше да направя и кажа. Днес беше денят, в който щях да им призная абсолютно всичко. Щях да им разкажа цялата история, истината за мен и семейството ми. Ако ме отрежеха, отрежеха, какво да се прави. Не можех да се сърдя на никой друг, освен на себе си.

С напредването на следобеда, храната попривърши, хората се поизмориха, възрастните влязоха вътре за по чаша чай и да си изпънат краката, а някои от по-малките заиграха на гоненица в дъното на градината. Уил и приятелите му отидоха да гледат телевизия във всекидневната, а Дан и неговите приятели се качиха в стаята му да пробват компютърната игра.

На масите в другия край на градината останахме само аз, Меган, Джорджи и Хана. Започнах да раздигам някои неща, да събирам чинии и да изхвърлям остатъците в торба за боклук. Знаех си, че рано или късно моментът щеше да настъпи.

И той настъпи.

— Е, какво беше това, за което искаше да говориш с нас? — попита Меган.

— Ами... — започнах аз. И трите се бяха вторачили в мен толкова сериозно, че замалко да се откажа. — Аз не съм тази, за която ме мислите — изтърсих.

Хана се разсмя.

— Коя си тогава?

— Не, искам да кажа, аз съм си Тори. Тори Тейлър. Само дето... ами... аз... — *Толкова е трудно* — помислих си. — *Най-трудното нещо, което някога съм правила.* — Аз... Вижте, ще го кажа направо. Надявам се, че няма да ме намразите завинаги. Така. Добре. Ами. Аз съм лъжкиня. И загубенячка. И...

— Не — рече Джорджи, — не си загубенячка.

— И не си лъжкиня — добави Меган.

— Ами да, какви ги говориш? — попита Хана и се огледа наоколо с учудена физиономия. — Това да не би да е някаква игра?

— Не. Де да беше. Аз съм лъжкиня. И идея си нямате — рекох. Вдигнах ръка и посочих към къщата. — Като начало — семейството ми е бедно. Майка ми е бедна. И работи на три места. Или поне бяха три. Съкратиха я от едното миналата седмица. Може да се наложи да се изнесем. И... никога не е имало майстори в къщата. — Когато изплюх камъчето, гласът ми започна да трепери, понеже всеки момент щях да се разплача. — Ние... ние не можем да си позволим майстори. И вуйчо ми няма вила, а живее в жилищен блок на няколко километра оттук. Не притежавам нито едно от нещата, които съм ви казвала, че имам, и не мога да си позволя маркови дрехи. Аз съм „кръпка“. Купувам дрехите си от магазини за втора употреба. Всъщност доста неща си вземаме оттам — книги, дискове, игри. И освен това не мога да си позволя да отида до Италия. И никога не съм можела. Нямам абсолютно нищо. Дори и баща. Той забягна на другия край на света и почти не се обажда. Дори днес забрави рождения ден на Дан... — При мисълта за това очите ми се напълниха със сълзите, които бях съдържала, и трите момичета протегнаха ръце към мен, но аз кръстосах своите пред гърдите си. — Не се дръжте мило. Не го заслужавам, защото съм най-лошата приятелка в целия свят.

Меган не обърна внимание на това, което казах, пристъпи към мен и ме прегърна силно.

— Не, не си.

— Защо не си ни казала всичко това? — попита Джорджи. — В крайна сметка сме ти приятелки.

— Защото си мислех, че ще ме съжалявате, понеже нямаше как да ходя навсякъде с вас. А и се смятах за загубенячка.

Джорджи направи възмутена физиономия.

— В никакъв случай.

— Да, в никакъв случай — добавиха в един глас Меган и Хана.

И трите стояха и ме гледаха, след това се спогледаха една друга и се обърнаха пак към мен. Аз също ги погледнах.

Джорджи се обади първа:

— Ами на мен не ми пука дали си бедна — рече тя.

— На мен също — добави Меган. — Не движа с теб заради това къде живееш или какво носиш.

— И на мен — обади се Хана. — Аз харесвам самата теб.

— Наистина ли? — Преглътнах сълзите, които отново напиха. — Но... но... но... — Опитах се да се сдържа, но тогава си спомних какво ми бе казала предишната вечер Селена на автобусната спирка в дъжда. *Споделяй чувствата си.* Изхлипах и сълзите започнаха да се стичат по бузите ми. — Наис... наис... наистина ли?

И трите кимнаха.

— Наистина.

— А... но... ще ми простите ли?

Те отново кимнаха.

— За какво? — попита Джорджи.

— За това, че не бях честна с вас.

— Прощаваме ти — каза Хана.

— Силна прегръдка — добави Меган и трите ме наобиколиха и ме прегърнаха.

Когато ме пуснаха, Джорджи рече:

— Е, сега, след като изяснихме всичко това, имам да те питам нещо.

Сърцето ми се сви. *О, не!* — помислих си. — *Сигурно ще ме пита нещо неудобно и ще се наложи да си призная и дори по-ужасни неща, които съм казвала и правила.*

Реших да проявя смелост и да си понеса последиците.

— Добре, какво? — попитах.

Джорджи погледна към къщата.

— Тъж... ами... можем ли... така де... мога ли да идвам у вас често?

— У нас? Разбира се. Но защо? Искам да кажа, няма проблем, но... Никога не съм мислила, че ще искаш. Все пак твоята къща е страхотна и...

— И празна — прекъсна ме Джорджи и за момент ми се видя тъжна. — Мразя да се прибирам там след училище. Някои дни нито майка, нито татко се връщат преди девет и половина вечерта. Е, да, домашната помощница е там, но не е същото. Затова винаги толкова ми харесва да идвам тук. Пълно е с хора и къщата изглежда обитавана. А и братята ти са забавни. В нашата къща е толкова стерилно. Не

смееш да изцапаш. Докато тук човек може да бъде себе си и дори да се прави на маймуна, ако поиска. Харесва ми. Допада ми и това, че лелите и братовчедите ти наминават да ви помагат. И това, че се обличате в смешни костюми, когато гледате филми. А в нашата къща е... — И тогава очите ѝ се напълниха със сълзи. — ... Толкова самотно.

— Силна прегръдка — казах аз и всички отново дружно се прегърнахме.

Когато се пуснахме, Меган погледна Хана.

— Има ли нещо, което искаш да споделиш? — попита тя с широка усмивка.

Хана се замисли за момент.

— Винаги съм се опасявала, че може да ме зарежете, защото не съм хубава колкото вас.

— Глупости — извиках, — много си си хубава, но по-важното е, че си забавна.

Хана се изчерви и за момент, мога да се закълна, че и в нейните очи имаше сълзи.

— Меган, добре ли си? — попита Джорджи.

— Да, мисля. Само дето... така де, като гледам, ни е избило на откровение — рече тя и пристъпи от крак на крак, поглеждайки неловко. — Понякога и на мен... ми се струва, че не съм забавна или хубава колкото вас...

— Глупости — викнахме в един глас Хана, Джорджи и аз и после добавихме: — Силна прегръдка.

Прегърнахме се заедно още веднъж и тогава Меган каза:

— Поклащачото се зомби.

Моментално застанахме една до друга, кръстосахме очи, провесихме устни, приклезнахме и започнахме да крачим, поклащайки се, из градината. Малко след това всички избухнахме в смях. А Джорджи се спъна и тупна на земята. Меган врхлетя отгоре ѝ, а Хана върху нея, повличайки и мен. Останахме да лежим на купчина на земята, заливайки се от смях.

Уил се показва през прозореца и се провикна:

— Има ли място за момчета при вас?

Джорджи се изчерви и го погледна срамежливо, като се изправи и дръпна полата си. Аха, ясно защо ѝ харесва да идва насам —

помислих си. Не че имах нещо против. От това, което момичетата казаха, стана ясно, че явно не бях единствената, която се измъчваше, както и че не само аз имах страхове, които се притеснявах да споделя с когото и да било. Обещах си в бъдеще да обръщам повече внимание на това какво се случва с приятелките ми, вместо да мисля за себе си и проблемите си. И да им казвам само истината.

По-късно вечерта леля Пат извика всички в хола и мама донесе тортата, която бе приготвила за Дан. Беше я направила във формата на любимия му фотьойл и я бе покрила с яркочервена глазура.

— Твоето безценно удобно кресло — рече мама.

— Яко — отвърна той.

След като духна свещичките, разрезаха тортата и леля Фийби раздаде по парче на всеки.

— Хей, знаеш ли с какво трябва да се занимава майка ти? — рече Джорджи, докато хапваше парчето си.

— С какво? — попитах.

— Да организира празненства — отвърна тя. — Мама плаща луди пари на хора, които идват и подготвят нейните. А понякога мисля, че не се справят чак толкова добре. Днешното парти беше направо върхът — страхотна храна, супер забавление. Майка ти би била от най-добрите в бранша.

— Ами да — каза Меган, — а ти можеш да украсяваш поканите и разни други неща.

— Или да правиш картички — добави Хана, — като онези за рождениите ни дни.

И тогава изведнъж разбрах какво е имал предвид старият Кронос. Представих си го ясно: *Прекарайте страхотно с Тейлър — ще организираме за вас рождени дни, партита и всякакви други тържества.*

— Хей, мамо — рекох, — Джорджи има страхотна идея как ти, имам предвид ние, можем да си изкараме малко пари.

ЕПИЛОГ

„Страхотно прекарване с Тейлър“ бе създадена през юли същата година след пробно парти по случай рождения ми ден през май. Датата беше толкова скоро, след като решихме да започнем свой бизнес, че се възползвахме от нея и я превърнахме в генерална репетиция. Беше фантастично — с ръчно изработени подаръци и картички и прекрасен обяд с огромна шоколадова торта. Бях звездата на деня и всяка минута от него бе прекрасна. И понеже всичко мина отлично, ние се почувствахме много по-уверени в предлагането на услугите ни на други хора. В края на август мама имаше вече резервации до средата на февруари на следващата година.

Всички удряхме по едно рамо през почивните дни.

Мама е управител и майстор готвач на сладкиши. Аз съм изпълнителен директор (или както брат ми ме нарича — госпожица Шефче). Занимавам се с оформлението на масите, менютата и поканите.

Уил и приятелите му са по забавлението (или както аз казвам — навлечи си смахнати дрехи и се дръж идиотски).

Вуйчо Кев отговаря за транспорта.

Леля Пат и леля Фийби помагат на мама с храната.

Андреа търси нови идеи и се грижи за резервациите и сметките.

Дан е главен дегустатор на тортите и отговаря за чая.

* * *

Аз така и не успях да отида с Лудетините в Италия, но в крайна сметка, беше ми все едно. Докато бяха там, ми пращаха съобщения всеки ден и направиха толкова много снимки с дигиталните си фотоапарати, че имах чувството, че съм била с тях.

Най-страхотното е обаче, че в края на краищата разбрах какво са целели Неса и доктор Кронос. Научих се да приемам нещата такива,

каквито са, и да ценя това, което имам. Не това, което нямам.

И това бе най-важното.

Сега вече съм откровена както с приятелките, така и със семейството си. Дори споделих с мама как съм се чувствала виновна за заминаването на татко. Тя беше страшно изненадана и ме увери, че не е напуснал заради мен. Каза ми, че от доста дълго време не са се разбирали и че една от причините да не си тръгне по-рано сме били именно ние — Андреа, Уил, Дан и аз. Добави още, че никога не го е бивало да споделя чувствата си и това било част от проблема им. Това ме накара да се замисля колко важно е да казваш на хората, че ги обичаш и че те е грижа за тях и да им споделяш както хубавите, така и лошите неща, които ти минават през ума.

Странното е, че в началото на месеца, когато станах Момиче на зодиака, си мислех, че ми предстои нещо страшно необичайно или смайващо, което завинаги ще промени живота ми. Но не стана така. Нищо изключително или пък странно не се случи. Промени се само начинът ми на мислене. И сега съм самата себе си с приятелките си. Истинската Тори.

И това е най-важното.

Често срещам хората-планети в Осбъри и се спираме да си поприказваме и наваксаме с клюките. Неса и Ури са ми любимците. Доста ми помогнаха за личния ми проект — да започна бизнес с поздравителните си картички. Неса сподели с мен най-ценните си съвети как да ги направя да изглеждат оригинални и хубави като онези, които ми изпращаше. Ури пък ми показва как да се възползвам от съвременните технологии и да ги съчетавам с идеите на Неса, както и как да си свалям картинки от Интернет. Правя картички за какви ли не поводи, а миналата седмица имах своя сергия на пазара на занаятите. Хана, Джорджи и Меган ми помагаша на сергията и продадохме всички картички, до една. Ури страшно ги хареса, така че поръча цял куп за продажба в интернет клуба.

Едно нещо е сто процента сигурно — следващата година ще се запиша за училищната екскурзия заедно с приятелките си, Лудетините, и ще си платя пътуването с пари, които сама съм си изкарала.

Месецът, в който бях Момиче на зодиака, отдавна мина, но аз никога няма да го забравя. Както няма да забравя и хората-планети. Срещата ми с тях ме накара да осъзная, че животът е прекрасен и без

да си заможен или да притежаваш повече от някой друг. Защото това, което прави живота прекрасен, са хората — семейството и приятелите ти.

А моите приятели и моето семейство са невероятни.

ФАЙЛ НА ЗОДИЯ ТЕЛЕЦ

21 април — 21 май

Профил на зодията: особености, характеристики и интересни факти

Спокойни и внимателни, Телците създават трайни и предани приятелства. Но монетата има и обратна страна — Телците обичат материалните придобивки и красивите неща. Те често са привлечени от някоя нова колекция дрехи, скъпо ястие или първокласно обслужване.

Телците са страшно практични, но също и инати, и мързеливи. Обикновено са миролюбиви и не обичат да влизат в спорове, но ако ги предизвикате сериозно, може и да избухнат. Така че, ако видите буреносни облаци да се събират над главата на Телеца, по-добре бягайте.

Елемент: земя;

Цвят: зелено, светлосиньо, пурпурно;

Камък: смарагд;

Животно: бик;

Щастлив ден: петък;

Управляваща планета: Венера;

Телецът се разбира най-добре с: Дева, Козирог;

Телецът не се разбира добре с: Овен, Близнаци, Лъв;

Представата на Телеца за рай: охолен обяд, последван от грандиозно пазаруване по магазините — всичко това, платено от някой друг.

Ако искате да ядосате Телец: дайте му работа, при която непрекъснато трябва да бърза и да хвърчи насам-натам.

Известни Телци: Шер, Андре Агаси, Фред Астер, Джак Никълсън, Флорънс Найтингейл, Ума Търман.

ЗА АВТОРКАТА

До единадесетгодишна възраст Кати Хопкинс живее в Кения. Когато навършва осемнадесет години, родителите ѝ се връщат в Англия и тя постъпва в Манчестърския колеж по изкуствата. След една година го напуска и се присъединява към рокендрол бандата „Драйвиш Рок онд Рокетс“, която изнася концерти в местни колежи и университети като подгряваща група на състави като „Уизард“ и „Евъридж Уайт“. Освен това Кати работи в хипи магазина „На осмия ден“. Родителите ѝ я оставят с по-големия ѝ брат да се грижат за семейния им дом в Манчестър, известен като „355“, с идеята да дават под наем стаите за гости. Половината Манчестър се изрежда да живее там по едно или друго време, тъй като те дават стаите на най-различни свои приятели — музиканти и фенове. По-късно тя чете сценарии за комедийния отдел на Би Би Си и в продължение на две години всеки петък прави преглед на печата в телевизионния канал „Скай Нюз“.

Кати Хопкинс започва да се занимава с писателска дейност през 1986 г. Тя е автор на 16 нехудожествени книги на различни теми: от здравни до хумористични, и на 42 тийнейджърски романа, издадени в 25 държави. Бащата на Кати — Биби Хопкинс — също е писател.

Издание:

Кати Хопкинс. Рецепта за успех

Английска. Първо издание

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

Коректор: Йорданка Траянова

Художествено оформление на корицата: Елмаз Хюсеин

Издателство Хермес, Пловдив, 2008

ISBN: 978-954-26-0686-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.